

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2000/47 • 16 Aralık 2000 • 5 DM.

**Saldırı ve provokasyonları
boşa çıkaracağız!**

**Faşist rejimi bir kez daha
dize getireceğiz!**

**Zaferi biz
kazanacağız!**

İÇİNDEKİLER

İlerici ve devrimci güçler tarihi bir sorumlulukla yüzyüzer	3
Kanlı operasyona karşı devrimci direniş!	4
Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!	5
Faşist terör örgütünün "isyan" provası	6
EP sözcüleri devrimci tutsakları mücadeleyi bırakmaya çağırdılar.	7
İlerici sendikacılardan Ölüm Orucu'na destek eylemi	8
Antalya'da F tipi protestoları yaygınlaşıyor	9
Ölüm Orucu'nu destekleme etkinliklerinden notlar	10
Hücre karşıtı muhalefet güçleniyor	11
İzmir'de hücre karşıtı eylemler	12
Kirli dilini direnişimizden uzak tut!	13
Yaşamın her alandan hücreleştirilmesi!	14
Hükümetin af gündemi ve Ölüm Orucu direnişi	15
TELEKOM özelleştirmesi ve birleşik mücadelenin büyüyen olanakları	16-17
Zaferi biz kazanacağız! (Orta)	18-19
Gençlik Ölüm Orucu'nu desteklemek için alanlarda!	20
Ölüm Orucu direnişi ateşini harlayalım!	21
Planlı, programlı ve hedefli bir mücadele hattı ve talepler	22
Devrimci disiplin ve kurallı yaşam üzerine	23
Ölüm Orucu ile dayanışma faaliyetimiz güçlendirilerek sürüyor	24
Devrimci direniş ruhuna bin selam!	25
Devrimci kimliği teslim almayı başaramayacaklar!	26
ABD emperyalizmi yeniden Vietnam'da	27
İngiliz İşçi Partisi: İhanetin 100 yılı	28-29
"Direnişin arındıran ve güçlendiren temiz havası sarmış tüm benliğimizi"	30
Yaşananlardan öğrenmek	31
İktidar hapisanelerde ne yapmak ister?	32
F tipi emperyalizmin bir saldırısıdır	33
Hücre karşıtı faaliyetlerimiz	34
Mücadele Postası	35

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/47 • 16 Aralık 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de>

<http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

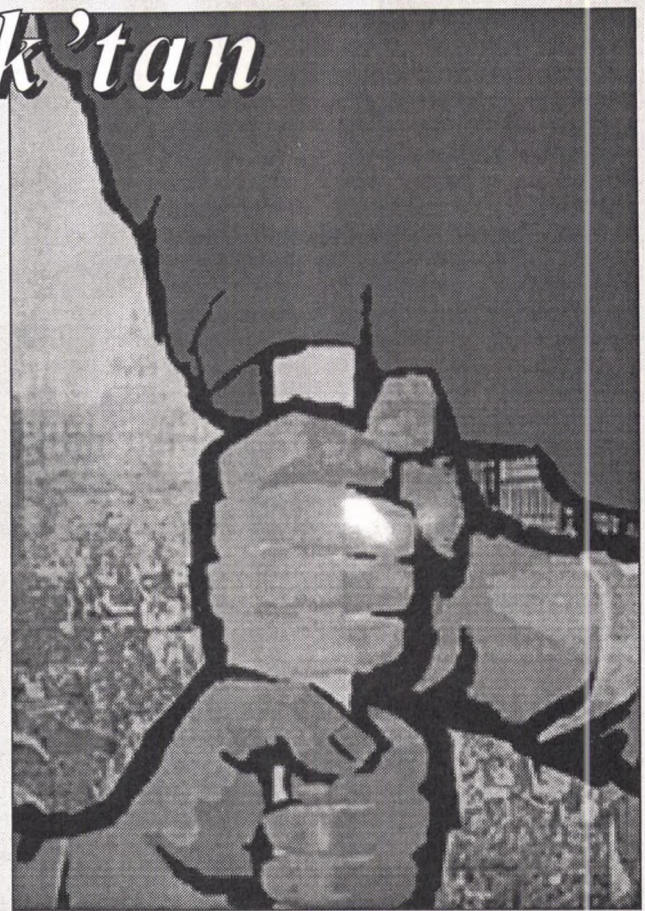
Temel taleplerinden biri de "DGM'lerin kapatılması" olan Ölüm Orucu Direnişi'nin en kritik evresinde, 4 nolu İstanbul DGM'den zehir-zıkkım bir sansür kararına onay çıktı.

Bu gelişme elbette RTÜK'te başlayıp DGM'de biten bir olay değil, hatta bu kurumların (özelde DGM'nin) olağan işleyişine de uygun değil. Halkın, "haberleşme, bilgi edinme" temel hak ve özgürlüğünü açıktan ve pervasızca çiğneyen bu siyasi kararın devletin en tepesinde alındığı açık. Kararı iki gün önceleyen bir süreçte, hükümetin başının basın mensuplarına yönelttiği "siz gündemde tutmasanız bu kadar büyümez" tehdidi bunu göstermiştir.

Uygulamanın asıl gösterdiği, devrimci tutsakların "DGM'ler kaldırılmalı" talebinin ne kadar haklı, yakıcı ve kapsayıcı olduğudur. Direnişin tüm talepleri böyle olmakla birlikte, DGM'lere ilişkin madde daha özelden, devrimci tutsakların ödemeyi göze aldıkları can bedelinin, hiçbir şahsi çıkar gözetmeden uğruna baş koydukları toplumsal kurtuluş davası için olduğunu kanıtlıyor.

DGM'nin imzasını taşıyan bu sansür kararının asıl muhatabının basın olduğu düşünülebilir. Oysa yukarıda da belirttiğimiz gibi, basına sansürle ihlal edilen, asıl olarak halkın haber alma özgürlüğüdür. Dolayısıyla Devlet Güvenlik Mahkemeleri'nin gerçek işlevi, halkın, yani işçi-emekçi kitlelerin mücadelesine ket vurmak suretiyle sermaye devletin güvenliğine katkıda bulunmaktır. İşçi sınıfının bu bilince daha yakın ve açık olduğu bir süreçte DGM'lerin kurulma girişiminin, şanlı bir direnişle boşa çıkarılmış olması, bu açıdan anlamlıdır.

Ancak faşist bir askeri darbe altında kurulabilmiş olan bu kurumun ortadan kaldırılmasında da, yine sınıfın bilinci ve eylemi önemli bir rol oynayacaktır. Devrimci tutsakların Ölüm Orucu eylemi ile başını çektiği bugünkü mücadelede, kritik bir konuma sahip olan hücre saldırısı, doğal olarak öne çıkmış bulunuyor. Platformların hücre karşıtı platform, eylemlerin F tipine karşı eylemler olarak adlandırıldığı; pankartlarda, dövizlerde hücre karşıtı sloganların öne çıktığı bir tabloda, direnişin diğer yakıcı

talepleri, bugüne kadar, biraz gölgede kalmış oldu.

DGM'nin bu girişimi de vesile edilerek, DGM'ler kaldırılmalı talebini kitlelere duyurmanın zamanıdır. TMY'nin 16. maddesi, DGM'lerden geçen herkese hücrelerin yolunu gösterdiğine göre, direnişin hedefindeki bu üçlüyü bu açık bağlantılarıyla teşhir edebilmek, dışarıdaki mücadelenin daha da yaygınlaştırılması, yükseltilmesi açısından önemlidir.

Buradan ve tekrar hatırlatmakta yarar var. Devrimci tutsakların ölümüne direnişi bu mücadeleyi başlatmışır, ancak bitimi sona erdirmeyecektir. Bu vesileyle önu açılmış bulunan kitle hareketinin daha da gelişip yükselmesi, taleplerini artırması için ne gerekiyorsa yapmak, devrimci sorumluluğun bir gereği ve ölüm oruççularına karşı boyun borcudur.

Çıktı!... Kitapçılarda...

Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, söz konusu örgüt yeni bir örgüte, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiyor ve böyleli dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temeline çözmek, ancak bir zaman ve süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakış açısı çerçevesinde böyledir.

Tam da bu noktada, karşınıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güce dönüşmesi ve kitlelerle örtünmesi bir süreç sorunuydu eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hatta belirleyici bir etkeni haline gelir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Örgütsel Güvenlik Sorunları

ISBN-975 7271-29-2

Fiyatı: 2 250 000 TL. (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

E K S E N Y A Y I N C I L I K

En kritik günlerin içindeyiz...

İlerici-devrimci güçler tarihi bir sorumlulukla yüzyüzeler!..

Devrimci tutsakların ölümüne direnişine gölge düşürebilecek, zayıflatabilecek hiçbir “eylem”, olası bir devlet terörüne cesaret verebilecek hiçbir tereddüt, bundan böyle kabul edilemez, hoş görülemez. Günler değil, saatler bile kritiktir. Bundan böyle mücadele daha sorumlu ve sağlıklı, daha kararlı ve daha tavizsiz sürdürülmek zorundadır. Geline nokta devrimci tutsakların eylemi zaferle sonlansa da, bu, mücadele için sadece bir başlangıç işareti kabul edilmek durumundadır. Bugüne dek toparlanan ve harekete geçen güç azımsanacak düzeyde olmamakla birlikte, mücadelenin asıl ve büyük potansiyelinin, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin daha harekete geçmediği; devrimci eylem nasıl demokratik hareketin önünü açıtıysa, sınıf ve kitle hareketinin de bu ikisinin açtığı kanaldan yol bulacağı unutulmamalıdır.

Bugün Ölüm Orucu eylemi 56. gününü doldurdu. Devrimci-demokratik muhalefetin de sıkıştırmasıyla, medyanın 40. günden itibaren sürekli dillendirdiği “kritik günler” tabirinin içeriğinden daha farklı, kapsamlı ve her açıdan kritik günlerdeyiz.

Devlet bir yandan direnişçilerle görüşmelerini resmi düzeyde sürdürürken, öte yandan giderek pervasızlaşan açıklamalar yapıyor, tehditler savuruyor. DGM damgalı sansür kararıyla, direnişçi tutsaklara “tıbbi müdahale” genelgesiyle, “cezaevlerine ambulans ve tıbbi malzemeler geldi” haberleriyle, Tıp Fakültesi dekanlarının “müdahale edilsin” beyanlarıyla ortamı terörize ediyor.

Bugünün bu kadar kritikleşmesinde, ya da hükümetin böylesine pervasızlaşmasında en büyük payın ise, son iki günün gelişmeleri olduğu çok açık. Yapılanlar öylesine ters ki, emniyet müdürlerinin ve hükümet yetkililerinin göstermelik sözlü tepkileri bir anlam ifade etmiyor. Polisin gövde gösterilerinde yükselen uluma sesleri, hükümetin kurulduğu günden bu yana dillendirdiği “kararlılık” beyanlarıyla tıpatıp örtüşüyor. Özellikle de, Amerika yolcusu Ecevit’in 25 Eylül ’99 sabahı uçak merdivenlerinde verdiği Ulucanlar katliamı startı ile... Aynı kin, kan ve intikam kokusu, aynı boğuk ve hırıltılı sesle...

Devrimci tutsakların “ölümüne direniş” kararlılığıyla tam da demokratik muhalefetin önü açılmışken, tam da hareket destek eylemleri niteliğini aşmaya, direnişin taleplerini kendi talepleri halinde içselleştirmeye başlamışken... Ve devlet ve hükümet sözcüleri, beyanlarını daha az hırıltılı, daha fazla titrek bir sesle okumaya başlamışken, birden ortalığı “çevikin ayak sesleri” ve ulumaları kapladı. Artık Ecevit’in gevelediği gibi “bir yerlerde birileri” düğmeye mi bastı, yoksa hiç hesapta olmayan başka türden bir çıkış mı, bu çok da önemli değil. Bu aşamada önemli olan, neye ve kime hizmet ettiğidir. Açıktır ki, yanıt, sahibine, düzene ve devlete hizmettir.

İlk etapta olan, devletin bu gelişmelere sırtını dayayarak pervasızlığını artırma cüreti bulmasıdır. İkinci olarak, medyaya, rüzgara göre yön değiştirme zemini yaratacak yeni,

ilginç, değişik bir “haber” sunmasıdır.

Gelişmelerin düzen cephesinde sağladığı bu güç ve imkanlar dışında, şimdilik, devrim cephesinde gedik açabildiğine dair bir işaret görünmemektedir. Gövde gösterilerinde savrulan tehditler, edilen intikam yeminleri bir yana, Ankara’daki uygulama girişimine verilen yanıtla da, bunun kolay olmadığı gösterilmiş bulunmaktadır. Filistin’in intifada manzaralarını aratmayan Kızılay görüntülerinden devlet kendi payına ne tür bir sonuç çıkardı, dillendirilmiyor. Ancak son iki günün icraatı üzerinden tahmin yürütmek ve beyanların satır aralarında gizli kirli emellere ulaşmak da zor değil.

Bugünü ve bu saatleri kritikləştiren de, bu “icraatta açık, beyanlarda gizli” mesajlardan yayılan kan kokusudur. Bu aşağılık, bu kallesiz devlet, pazarlık payını yükseltmek için kullanmıyorsa eğer, açıktan bir müdahale hazırlığı içindedir. Ecevit’in, uzun zamandır ilk kez sırtarak söylediği, “yarın yeni bir gün olacak” sözü, bu gece bir biçimde sonuç alma niyet ve kararlılığının ifadesinden başka bir şey değildir. Bayrampaşa Cezaevi’nde görüşmeleri sürdüren resmi heyetin, günü burada tamamladıktan sonra, 15 Aralık’ın ilk saatlerinde, saat 01:30’da cezaevinden ayrılırken yapılan açıklamalarda, Adalet Bakanlığı’nın hiçbir tavize yanaşmaması nedeniyle görüşmelerin tıkanmış olduğunu duyurulması da, Ecevit’in “yeni gün”den kastının neler olabileceği daha bir belirginleştirmiş oldu. Ancak yukarıda belirttiğimiz gibi, pazarlık payını artırmak için kullanılmıyorsa eğer...

Pazarlık payı için değilse eğer, geriye kalan ve bu devletten ve hükümetten her zaman için beklenmesi gereken tek ihtimal, bir müdahale planının devrede olduğudur. Bu böyleyse eğer, böylesine gözödönmüş bu kararı, sadece kanlı faşist konum ve kimlikleri nedeniyle değil, esas olarak, son haftalarda bir anafor hızıyla derinleşen iktisadi-siyasi krizin yarattığı şaşkınlık içinde vermiş olmalıdır. Zira çok sayıda hapishaneyi Ulucanlar’dan beter bir katliam alanına çevirecek böyle bir gözödönmüşlük bu kanlı rejimin bile normalde kolay kolay göze alabileceği bir şey değildir.

Devlet cephesinden hangi ihtimal geçerlilik kazanırsa kazansın, kritik saatler nasıl sonlanırsa sonlansın

(Ecevit’in “yeni günü” ne getirirse getirsin), ilerici-devrimci güçlerin omuzlarındaki sorumlulukta esastan değişiklik olmayacağı görülmelidir. Kavga ateşinin yakıcılığı içinde de, zaferin sarhoşlatıcı rüzgarı altında da, devrimciler, işçi sınıfı ve emekçi kitlelere yol göstermekle, mücadelenin kanallarını temizlemekle yükümlüdürler. Varoluş nedenleri budur, gelecekleri de buna bağlıdır. Devrimci tutsakların ölümüne direnişine gölge düşürebilecek, zayıflatabilecek hiçbir “eylem”, olası bir devlet terörüne cesaret verebilecek hiçbir tereddüt, bundan böyle kabul edilemez, hoş görülemez. Günler değil, saatler bile kritiktir. Bundan böyle mücadele daha sorumlu ve sağlıklı, daha kararlı ve daha tavizsiz sürdürülmek zorundadır.

Ancak, bu mücadeleye bir yerinde dahil olan ve bugüne getiren DKÖ’lerin, meslek ve sınıf örgütlerinin, hücre karşıtı platformlarda biraraya gelen aydınların, gençlerin de sorumlulukları artmaktadır. Geline nokta devrimci tutsakların eylemi zaferle sonlansa da, bu, mücadele için sadece bir başlangıç işareti kabul edilmek durumundadır. Bugüne dek toparlanan ve harekete geçen güç azımsanacak düzeyde olmamakla birlikte, mücadelenin asıl ve büyük potansiyelinin, işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin daha harekete geçmediği; devrimci eylem nasıl demokratik hareketin önünü açıtıysa, sınıf ve kitle hareketinin de bu ikisinin açtığı kanaldan yol bulacağı unutulmamalıdır.

Her devrimci kalkışmanın bedeli vardır. Fakat tarih tanıktır ki, bu bedel asla teslimiyetin bedelinden daha ağır olmamıştır. En yakın tanıgımız 12 Eylül’ün, teslim aldığı devrimci örgütlerin kadro ve taraftarlarını, teslim aldığı sendikaların üyelerini nasıl acımasızca biçtiğini unutanlara hatırlatmanın zamanıdır. Devrimci tutsaklar bugün eğer bedel olarak canlarını öne sürüyorlarsa, bu, bu tarih bilincine sahip oldukları içindir. Ancak, tarihin tanıklığında açıklıkla iddia edebiliriz ki, hiçbir kavganın sonucu da önden belirlenemez. Yani, bedel ödemeye hazır oluşumuz, bedeli ödeyecek olanın mutlak ve kesin biçimde kendimiz olduğunun kanıtı değildir.

Kimin ne kadar bedel ödeyeceğini mücadelenin devamı gösterecektir.

Ankara'nın göbeğinde yeni bir katliam provası!

Kanlı operasyona karşı devrimci direniş!

Ölüm Orucu Direnişi'ne destek eylemlilikleri Ankara'da belli bir ivme ve kitlesellik kazandı. Günlük olarak yapılan Sakarya ve Yüksel Caddesi eylemliliklerine binlerce kişi katılmakta, coşku ve kararlılık kendisini belirgin bir biçimde ortaya koymaktadır.

Sakarya eylemi, ÖDP binası önünden yapılan yürüyüşle başlıyor, eylem sonrasında ise yine yürüyerek ÖDP binasına gelinerek burada sloganlar atılıyor ve yapılan konuşmalardan sonra kitle dağılıyor. Emekçi İnisiyatifi tarafından düzenlenen akşamki Yüksel Caddesi eylemi de yine ÖDP binası önünde cadde trafiğe kapatılarak başlatılıyor, Yüksel Caddesi'ne kadar yürünüyor. Buradan yapılan açıklama ve protesto gösterisinden sonra aynı güzergah izlenerek eylem sonlandırılıyor.

Bu iki eylem dışında ayrıca merkezi olarak ara eylemlilikler yapılıyor. İlki Hücre Karşıtı Platform tarafından 9 Aralık Cumartesi günü Kızılay zorlamasıydı. Kızılay'da miting yapılacaktı, ancak polis engellemesiyle karşılaşıldığı için miting Ziya Gökalp Caddesi'nde gerçekleşti. Bir diğer eylem ise "F tipi karşıtı öğrenciler" tarafından Adalet Bakanlığı'na siyah çelenk bırakma eylemiydi.

Başta da söylendiği gibi eylemlerde önemli bir ivme ve kitlesellik yakalanmıştı. Bu, ilerleyen günlerin daha da kitlesel ve militan eylemlerinin habercisiydi. Bu eylemler, toplumsal bir meşruluk yarattığı gibi, katil devletin sokaklarda protesto edilmesi emekçi halka güven ve cesaret verici bir işlev görüyordu. İşte 12 Aralık günü yapılan siyah çelenk bırakma eylemine yönelik terör, sonrasında sivil faşistlerin öne sürülmesi, açlık grevindeki ailelerin vahşice gözetimine alınması ve insanların Ankara'nın göbeğinde linç edilmeye çalışılması şeklinde seyreden olaylar, devletin böylesi bir gelişimin önünü almaya dönük planlı bir operasyonuydu.

Sivil faşist ve panzer destekli polis saldırısına karşı saatlerce süren militan direniş!

Devletin kanlı operasyonunun fitili, Adalet Bakanlığı'na siyah çelenk bırakmak üzere yürüyen kitleye vahşice saldırılmasıyla ateşlendi. Günlük eylemlerimizde suspus olan polis bu kez, herhangi bir uyarı yapmadığı gibi, "Cesaretiniz varsa gelin!" gibi

provokatif sözlerle saldırının işaretini verdi. Bu sözlerle birlikte polis vahşice saldırıya geçti. Açlık grevindeki aileler de dahil onlarca insan vahşice dövüldüler. Buradaki saldırı sonrasında yaralıları alarak Ziya Gökalp'a doğru çekildi. Sloganlarla saldırı protesto edildi. Ancak saldırı burada da panzerler eşliğinde devam ettirildi. Tam bu sırada devreye, 100-150 civarında sivil faşist grup girdi. Sivil faşistler saldırıya geçtiği sırada, çevik polisler Kızılay'da sloganlı gösteri yaptılar. Sivil faşistlerin yanında sadece panzerler bulunuyordu. Panzerler kitleye su sıkıp gaz bombası atıyor, sivil faşistler panzerlerin açtığı yoldan saldırıya geçiyorlardı. Bu şekilde çatışmalar sokak aralarında saatlerce sürdü. Sivil faşist saldırılar karşısında çatışan kitlenin yorulması sonrasında, çevik kuvvet devreye girdi. Azgınca saldırdılar, kitlenin üzerine yürüdüler, ama kimseyi gözaltına alamadılar. Çünkü kendilerine taşlarla yanıt verildi. Bunun üzerine hınçlarını çevredeki insanlara saldıran ve taciz ederek aldılar. Çankaya Belediyesi panzerler desteğinde basılıp, içeridekiler sivil faşistler ve çevikler tarafından dayaktan geçirilip, birçoğu hastanelik edildiler. Bayan çalışanlara cinsel tacizde bulundular. Binaya ayrıca gaz bombası atıldı.

**Ailelerin bulunduğu bina:
Yeni bir Sivas provası!**

3-4 saat süren çatışmalardan sonra kitle dağıtıldı ve polis ÖDP ve TSİP binalarını kuşattı. Sivil faşist beslemeler bina önünde toplanarak, faşizan sloganlar atıp kan istediler. Taşlarla parti binalarının camları indirildi.

Burada sivil faşistleri bizzat sivil polisler yönlendiriyor, tüm

hareketlerini belirliyorlardı. Hatta sivil polisler, sivil faşistlere ajitasyon çekerek daha da azgınlaştırdılar. Bu arada çevrede dağınık durumda bulunan devrimci ve ilerici insanlar alınıp önce sivil faşistlerin önüne atılıyor, linç ettiriliyor, sonra da çevik kuvvet polisleri tarafından bu vahşet sürdürülüyordu.

Birkaç saat sonra ÖDP ve TSİP'e girildi. Aileler dövülerek 4 kat aşağı

indirilip, aşağıda oluşturulan koridordan vahşice dayaktan geçirilerek polis otolarına bindirildiler. ÖDP ve TSİP binaları tahrip edilerek eşyalar paramparça edildi. Operasyon tamamlandıktan saatler sonra ancak polis binanın bulunduğu caddeyi terk etti.

Baştan sona kadar Emniyet Müdürü tarafından bizzat yönetilen ÖDP ve TSİP operasyonu, hafızalara Sivas

Polis ve MHP'li faşist çetelerin gündüz estirdiği teröre akşam anlamlı militan yanıt...

Faşist teröre karşı 2 bin kişilik gösteri

Devletin sabah estirdiği terör sonrasında, Saat 18:00'de yaklaşık 500 kişi, "Katil devlet hesap verecek!", "Türkeş'in itleri yıldırılmaz bizleri!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganlarıyla Yüksel Caddesi'nde toplandı. Sendikalarından yalnızca BES, "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!" pankartıyla eyleme katıldı.

Burada atılan sloganlar ve yapılan konuşmalarla devlet terörü protesto edildikten sonra, polis ablukası altında tutulan ÖDP binasına doğru, burada bulunan aileleri alıp güvenli bir yere taşımak amacıyla, yürüyüşe geçildi. Ziya Gökalp caddesi kapatılarak, bina önünde sloganlarla beklenildi. Polis, ailelerin bulunduğu Pir Sultan Abdal Genel Merkezi'ni basacağı yönünde tehditlerde bulunmuştu. Bu nedenle aileler güvenlik zinciri içerisinde alınarak SİP'e yerleştirilmek üzere yeniden yürüyüşe geçildi. Bu ara "Komünist Parti" yaftası da taşıyan SİP aileleri geri çevirerek, korkaklık ifadesi bir oportünizmle kapılarını kapattı. Bunun üzerine bu ürkek liberaller protesto edilerek, TMMOB'a doğru yürüyüşe geçildi. Amaç aileleri TMMOB'a bırakmaktı.

Atatürk Bulvarı'na çıkılarak sloganlarla ve düzenli kortejler halinde TMMOB'a varıldı. TMMOB ailelere kapılarını açtı. Bunun üzerine yeniden sloganlar eşliğinde kısa bir yürüyüş yapılarak dağıldı.

Devlet terörü ardından yapılan bu eylem, faşist devlete iyi bir yanıt oldu. TMMOB'a yapılan yürüyüşte kitlenin sayısı 2 bine yaklaşıyordu. Bu önceki günlerde yapılan eylemlerdeki kitle sayısına yakın bir katılımı.

Baskı ve teröre karşı direniş moralleri güçlendirirken, mevzilerimizi güçlendirici bir etkide bulundu.

Kızıl Bayrak/Ankara

katliamını getiriyordu. Çünkü sivil faşistlerin kullanılışı, polisin uyguladığı vahşet ve bir binada kısırılmış insanlar, yaşananları Sivas'tan farksız kılıyordu. Yine devletin yönlendirdiği bu sivil faşistlerin Ankara'nın göbeğinde solcu olarak gördükleri her kuruluşa ve insanlara saldırışı Maraş'tan farksız değildi. Yapılanlar devletin geleneksel katliam geleneğinin yeni ve açık bir provasıydı.

Kanlı operasyon sonrası: Direnişe devam!

Sermayenin elikanlı devleti, Kızılay'da gerçekleştirdiği bu vahşi operasyonla, ÖO Direnişine yönelik çığ gibi büyüyen ve eylemlerin yarattığı toplumsal meşruiyet üzerinden daha da büyüme potansiyellerini barındıran toplumsal muhalefetin önünü almaya, sergilediği terörle muhalefet dinamiklerine gözdağı vermeye çalışmıştır. Ancak, gerek gün boyu faşist teröre teslim olmayan, saatlerce sokak sokak çatışan militan duruşla, gerekse kanlı operasyona karşın birkaç saat sonra yeniden alanlar doldurularak, bu oyun boşa çıkarılmıştır.

Kanlı operasyonun sona ermesinden birkaç saat sonra, günlük Yüksel Caddesi eylemiyle faşist teröre yanıt verildi. Faşist devlet ÖO'na destek veren kitleyi suskunluğa boğmak istemişti, ama bu eyleme katılım bir gün önce yapılan eylemdeki katılıma yakındı. Böylesine kapsamlı bir faşist saldırı sonrası toplanan bu kitlenin tavrı oldukça önemliydi. Ki eylemin ÖDP ve TSİP'in bulunduğu binadan sonra devam eden yürüyüş kısmında bir gün önceki eylemi aşan bir katılım gerçekleşti. Yüksel'e ilk çıkan en kararlı kitleydi. Kararlı duruş giderek, devletin faşist terörle yarattığı atmosferi dağıttı, moral üstünlük devrimciler lehine geçti. Mevziler korundu. Hatta böylelikle daha da geliştirildi. Kızılay'ı çevreleyen yollarda trafik aksatılıp, katil devlet protesto edildi.

Faşist terör sonrasında yapılan bu eylemden sonra, ailelerin mahkemeye çıkarılmaları üzerine bir gün sonra Adliye binasına, Sakarya Caddesi'nden Sıhhiye meydanı üzerinden yüründü.

Adliye binası önünde saatlerce beklenildi. Akşam eylemi sonrasında da yine Yüksel Caddesi'nden Kızılay üzerinden Adliye'ye yüründü. Buradaki kitle 1000'in üzerindeydi. Aileler mahkemeden alındıktan sonra yine, Sıhhiye meydanı üzerinden, Kızılay istikametine yürünüp Sakarya'da bir eylem daha yapıldı. Tüm bunlara Çankaya Belediyesi çalışanlarının eylemi de eklenince, devlet operasyonu boşa çıkarıldı. Yanısıra saldırı, boşa çıkarılmakla kalmadı, devrimci politik etkiyi artırıcı bir karşı saldırıya dönüştürüldü.

Zafer direnen ve düşmana karşı tereddütsüz yürüyenlerindir!

Kanlı operasyon, devlet ile devrimcileri ve ilerici emekçi kitleyi karşı karşıya getirdi. Ancak sadece bu kadar değil. Tatlı sularda yüzmeye alışmış liberal takımı, devletin estirdiği bu terör karşısında yelkenleri suya indirdi. SİP vahşi bir terörden geçirilmiş ve kaldıkları binalar harap edilmiş bulunan aileleri binasına almadı. Binlerce kişi, aileleri devletin polis kuşatmasından alıp sloganlar ve kortejler eşliğinde SİP binasına kadar götürmüşken, SİP; aileleri alamayacaklarını, çünkü kendilerinin bu eylemleri örgütlediklerini, sadece pasif destekçileri olduklarını söyleyip, kapılarını ailelerin yüzüne kapattı. Bir gün sonra SİP Genel Merkezi ailelerden özür diledi. Parti binasını kullanabileceği duyuruldu. Çünkü hırçınlaşan sular durulmuştu.

Pratik, bu liberaller tarafından edilen onca lafın ne kadar boş olduğunu yalın bir biçimde göstermiştir. Hiçbir göstermelik çaba bu liberal-reformist yüzü gizleyemeyecek. Bedel ödmeden komünizm adına konuşmak yüzüzlüğünü eskisi kadar kolay gösteremeyecekler.

Devrimciler ve ilerici sol güçler, bir kez daha en küçük hak ve mevzinin ancak bedel ödeyerek kazanılabileceğini ve bedel ödeme kararlılığındaki bir mücadeleyle korunabileceğini göstermişlerdir.

Zafer bizimdir, zafer direnen ve düşmana karşı tereddütsüz yürüyenlerindir. Biz kazandık!

Devlet ve devlet organizeli sivil faşist terör.

Çankaya Belediye çalışanlarınca protesto edildi....

“Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”

Bir gün önce, polis ve onun organize ettiği sivil faşistlerce estirilen teröre yönelik protesto gösterileri sürüyor. Bugün (13 Aralık) Tüm Bel-Sen Ankara Şubesi ve Genel-İş Çankaya/Gölbaşı Şubeleri, bu terörü protesto etmek amacıyla Çankaya Belediyesi önünde bir gösteri yaptılar. Bir gün önceki saldırılarda Çankaya Belediye binası da polis ve sivil faşistlerce panzerler desteğinde basılmış, gaz bombaları kullanılmış, çalışanlar linç edilmiş ve bayan çalışanlara cinsel tacizde bulunulmuştu. Şu an 10'a yakın belediye çalışanı hastanede tedavi altında bulunuyor. Belediye binası harap edilmiş durumda. Ayrıca saldırı Belediye Başkanı'nın odasına kadar devam etmiş, başkan yardımcısı da tartaklanmıştı.

Gösteriye çoğu belediye çalışanları olmak üzere 1000'e yakın kişi katıldı. Kürsüye ve alanın bir köşesine “Arkadaşlarımıza yönelik saldırıyı şiddetle kınıyoruz” yazılı pankartlar asılmıştı. Alanda kararlı ve öfkeli bir kitle bulunuyordu. Dün terör kusan polis ise ortalarda gözükmüyordu.

Sık sık faşist terör lanetlenerek, hesap sorulacağı yönünde sloganlar atıldı. Ailelere, Eğitim-Sen'e, ÖDP'e ve TSİP'e yönelik terör teşhir edilerek protesto edildi. Atılan sloganlardan bazıları şunlardı; “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Faşizme karşı omuz omuza!”, “Polis terörüne son!”, “Türkeş'in itleri yıldırılmaz bizleri!”, “Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!”

İki sendika tarafından ortak yapılan açıklamada, devlet terörü tüm çıplaklığıyla ortaya konulurken, sivil faşistlerin devlet tarafından organize edilip saldırtıldığının da altı çizildi. Açıklama, bu saldırılara suskun kalınmayacağı yönünde yapılan duyuruyla bitirildi.

Eylem, faşist terörden hesap sorulacağı yönünde sloganlarla bitirildi.

İşçi ve emekçilerin hem kendilerine yönelen terörü, hem de bir gün önce tutsak yakınları üzerinde teröre karşı yaptıkları bu eylem oldukça önemlidir. Demokratik hak ve özgürlükleri korumanın ve geliştirmenin yolu işçi ve emekçilerin faşist devlet terörüne karşı durmalarından geçiyor. Zafer ancak direnen ve savaşan emekçilerin olacak!

Kızıl Bayrak/Ankara

Tüm Bel-Sen Ankara Şubesi ile Genel-İş

Çankaya/Gölbaşı Şubelerinin ortak açıklaması:

Polis-faşist çete terörünü protesto ediyoruz

F tipi cezaevlerine karşı elli üç gündür devam eden cezaevlerindeki ölüm oruçları, açlık grevlerine destek için hergün Sakarya Caddesi'nde tutuklu aileleri ve çeşitli kitle örgütleri tarafından saat 12:30'da yapılan basın açıklaması bugüne kadar olaysız sürerken, 12.12.2000 tarihinde güvenlik güçlerinin desteği ile faşistlerce hunharca bir saldırı gerçekleştirilmiştir.

Polisin bu olaydaki tutumu, göstericileri engellemek değil, olay çıkartıp sivil faşistlerin desteğiyle adeta linç gerçekleştirmeye yönelik olmuştur. Bu provokasyona göz yumup neden olan Ankara Emniyet Müdürü'nü istifaya davet ediyoruz.

Bizce bu provokasyonun asıl nedeni, İMF'nin direktifleriyle çalışanlara, çiftçilere, küçük esnafa ve tüm dar gelirliyle dayatılan 2001 yılı sefalet bütçesine karşı yükselen mücadele karşısında acze düşen siyasi iktidarın, kendisine çıkış yolu olarak böylesi saldırılarla gündemi değiştirme çabalarında başka bir şey değildir.

Bu olayları bahane ederek elli-yüz kişilik faşist grubun saatlerce Çankaya Belediyesi'ne yönelik olarak yaptığı taşlı sopalı saldırılarını zaman zaman polis panzerleri desteklemiş, zaman zaman da gaz bombası atarak bu saldırıya destek vermiştir. Yaklaşık üç saat süren bu saldırı neticesinde, Çankaya Belediye binası ve onlarca araç kullanılamaz hale gelmiştir. Kaçan grubun Çankaya Belediyesi'ne sığınmaları gerekçe gösterilmiştir. Oysa gerçek kesinlikle bir sığınmanın olmadığıdır. Bununla da yetinmeyen polis ve faşist güçler, Kızılay'da bulunan siyasi partilere (ÖDP-TSİP) ve Eğitim-Sen 1 No'lu Şubeye de saldırı gerçekleştirmişlerdir.

Belediyemize yapılan bu saldırı; panzer, gaz bombası, tazyikli su yanında, resmi polis ve sivil faşistlerle birlikte taş ve sopalarla önce belediyenin camları ve kurum araçlarını tahrip eden saldırganlar, bununla da yetinmeyerek, önüne gelen tüm çalışan ve işini takip eden vatandaşlarımızı da döverek, binanın 7. katına kadar çıkıp binayı tahrip etmişlerdir. Bu saldırıların sonucu olarak, çok sayıda yaralı arkadaşımızın yanısıra beş arkadaşımız da hastanelik olmuştur.

Bu olaylar çalışanlarımızın can güvenliğinin olmadığını ortaya koymuştur. İnsanlık dışı olan bu olaylar, sistemin ne kadar demokratik ve hak düzeni içinde olduğunu ortaya koymuştur.

Bizler belediye çalışanlarına yönelen bu saldırıları gerçekleştiren resmi ve sivil güçlerin ortaya çıkması için Ankara Savcılığı'nı göreve davet ediyoruz.

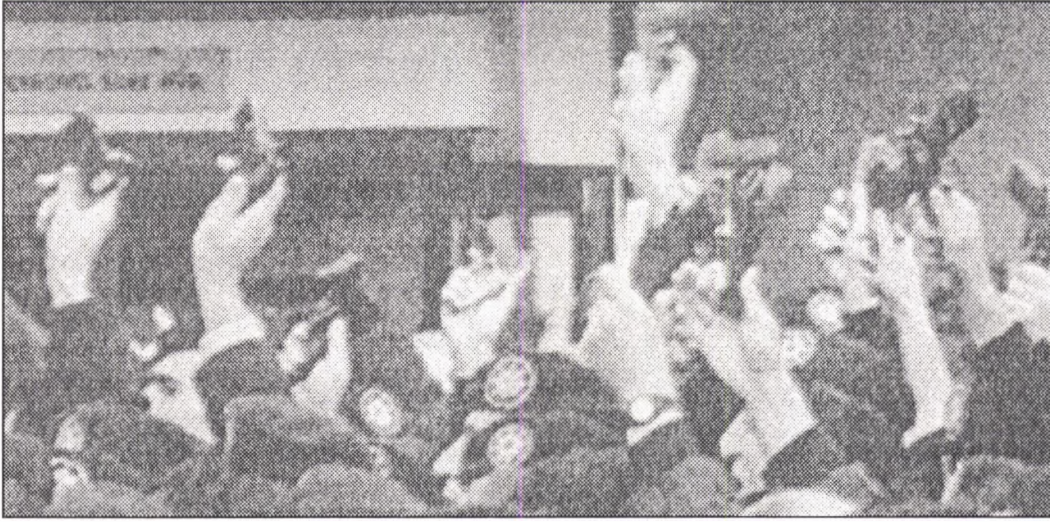
Bu olayları yaratan ve yapanları şiddetle kınıyoruz.

Yaşasın örgütlü mücadelemiz!

**Tüm Bel-Sen Ankara Şubesi
Genel-İş Çankaya/Gölbaşı Şubesi**

Faşist terör örgütünün “isyan” provası...

Polis, İstanbul ve İzmir başta olmak üzere bir dizi ilde faşist sloganlarla gövde gösterisi yaptı... Ankara'daki F tipi eyleminde terör estirdi...

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'da iki polisin ölümüyle sonuçlanan silahlı saldırının ardından, toplum polisinin gerçekleştirdiği gövde gösterisi (kimileri buna utanmadan “hak eylemi” diyor) İzmir, Bursa, Adana, Mersin, Antep gibi kentlere de yayılarak, tabiri caizse, gündeme bomba tesiri yaptı.

Hücre karşıtı mücadelenin sonuca yaklaştığı bir evrede patlatılan bu bombanın, devlet cephesindeki sıkıntıyı rahatlatmak dışında kimsenin hiç bir işine yaramayacağını görmek için devrimci olmak bile gerekmiyor, pek çok “demokrat”ın bile bu kadarına akıl erdirebildiği görülüyor.

Öncelikle; medyanın hiç zaman kaybetmeden ve Ölüm Orucu direnişiyle bağlantılandırarak giriştiği “anti-terör” kampanyasıyla; bir, hava devrimci tutsaklara karşı estirilmeye başlanmış, iki, “hak eylemi” türünden saçmalıklarla faşist polis terörü mazur gösterilmeye çalışılmıştır. Bunların sonucu ve üçüncü olarak, hükümet hücre pazarlığı konusunda hızla ağız değiştirme imkanına kavuşmuştur. Daha bir gün önce, “hükümet elinden geleni yapmaktadır, görüşmeler sürmektedir, inşallah ölümler olmadan...” diliyle konuşan Ecevit, polis terörünü arkasına alırmaz, “ölümlerden biz sorumlu olmayacağız” demeye başlamıştır.

Gövde gösterilerinin yapıldığı hiçbir ilde, amirleriyle itişip-kakışma dışında, polisin şiddet eylemine girişmemiş olması, bu gösterilerin terörizmini ortadan kaldırmıyor. Silahlı bir “örgüt”ün (Emniyet'in) üyelerinin, ellerinde silah-üzzerlerinde üniforma-ağızlarında “Dişe diş, kana kan, intikam, intikam!” ulumalarıyla bir kentin anacaddelerinde saatlerce gövde gösterisi yapmasının tam sözlük karşılığı terörizm, amacı da halkı teröze etmektir. Olan da budur.

Fakat olayların bu kadarla sınırlı kalmadığı biliniyor. İstanbul polisinin “intikam” çağrısı, dakika geçmeden Ankara'da yankı bulmuş, F tipi eylemlerini aylardır uzaktan seyreden Ankara polisi, o günkü eylemin üzerine azgın bir terörle saldırmıştır. Bu saldırının gün boyu süren ve Filistin manzaralarını çağrıştıran

çatışmalarla göğüslenip püskürtülmüş olması, saldırının terör niteliğini ortadan kaldırmaz, sadece ne denli azgın olursa olsun amacına ulaşamadığını gösterir. Kitlenin sindirilemediği salt akşama dek süren çatışmalarla değil, akşam saldırıyı protesto için yapılan gösteriyle de kanıtlanmıştır.

Polis hezeyanının ortaya döktüğü kimi “ürkütücü” gerçekler burjuva medyada bile yer bulabildi. Bunlardan biri, sloganlardan yola çıkılarak tespit edilen “ülkücü kadrolaşma”dır, ki, işin bu yanı devrimciler açısından ne yeni bir bilgi, ne de MHP'nin hükümet ortağı olmasıyla başlamış bir olaydır. Hatta, faşist kadro yetiştirme konusunda polis okullarının, '60'lı ve '70'li yılların faşist MHP kamplarından hiç de geri kalmadığı ortadadır.

Bunun en dikkat çekici göstergelerinden birisi, İstanbul'daki gövde gösterisinde, İstanbul Üniversitesi'nin Beyazıt kampüsü önünden geçerken polislerin attığı “işte burası hain yuvası” sloganıdır. Faşizm bilgiye, bilime, gerçeğe düşmandır. Bu öyle bir kindir ki, bilimin köküne kibrit suyu döken YÖK üniversitelerine karşı bile yatışma imkanı yoktur. Bu slogan, polisin öğrenci gösterilerinde sergilediği şiddetin kaynağını da ortaya koymaktadır. Bu olaylarda sözkonusu olan polisin görevini yapması falan değil, eğitimi sırasında yerleştirilen faşist kinini, “görev”i fırsat bilerek kusmasıdır.

Polisi bilinçli biçimde alkışlayanlar, her halde çocuklarını polis teröründen koruyabilecekleri bir özel okulda okutabilenler olmalıdır. Fakat, alkışlamamakla birlikte mazur göstermeye çalışan, ya da, susarak onaylayanlar yaşananlar üzerinde düşünmek zorundadırlar. Polisin kafasını kırdığı öğrencinin “terörist” olması gerekmiyor. Öğrenci olması yetiyor. Çünkü onun beyni “okuyan, düşünen herkes düşmandır” moduna programlanmıştır.

“İşte burası hain yuvası” sloganının ortaya koyduğu bu gerçek üzerinde, kendini olayların dışında gören, dışında kalabileceğini düşünen tüm öğrenciler ve aileleri iyice düşünmek durumundadırlar.

RTÜK ve DGM'nin çifte kısıkcı...

Ölüm Orucu Direnişi'ne karşı şimdi de sansür

Önce gizli eller düğmeye bastı. Kimi medya organlarında hava birden tersine döndü. Hemen ardından Ecevit, bir basın toplantısında medya mensuplarına, bu kadar fazla yer vermeseydiniz iş bu noktaya gelmezdi diyerek ağıktan “haber yapmayın” mesajı verdi. Yönünü çeviren yayın sayısı artmıştı ama yeterli değildi. Medya bir bütün halinde ve derhal, tek kanaldan yayın yaparcasına “sahibinin sesi” olmalıydı.

Nihayet RTÜK devreye girdi. DGM kararıyla medyaya yayın yasağı kondu.

Saldırının devrimci basını hedefleyen yanını şimdilik geçiyoruz. Bizler için özel bir karar çıkarmaya bile ihtiyaç duymuyorlar. Sürekli bir sansür, toplatma, kapatma, yargılama, cezalandırma için, adlarınıza ve varlık nedenimizi yeterli görüyorlar.

Bu nedenle bu karar öncelikle düzen medyasını hedeflemektedir. Bir başka ifade ile medya tekellerinin kârlarını... Her vesileyle, her emir aldığı devrimci tutsaklara hakaret ve küfrü esirgemeyen, yalan ve iftira kampanyalarıyla devletin saldırı ve katliam girişimlerine zemin düzleyen medya, son haftalarda birden bire sınıf/saf değiştirmiş değildi herhalde. Hücrelere karşı/demokrasiye taraf olduğu için vermiyordu eylem haberlerimizi. Mücadelenin ulaştığı düzey ve toplumda (medyaya rağmen) bıraktığı etki ve kazandığı meşruiyet, magazin programlarından daha fazla izleneceği (dolayısıyla kârı artıracığı) garantisini veriyordu. O yayınlar işte böyle başladı.

Şimdi de, gelişmelerin bu en kritik evresinde, devlet diyor ki, “haber yapmayın!” Yaparsanız, kapatırım, yasaklarım, yardım-yataklıktan cezalandırırım!.. Tabii ki bu, emrin ağıktan gerçekleşen kısmı. Gizli ağızların “aleyhte yayın yapın” emri verdiğinden kimsenin kuşkusu olmamalı.

İşin ilginç yanı, basın özgürlüğü üzerine en fazla yaygara koparanların, “andıç” olayını en fazla deşenlerin dahi, DGM damgalı son sansür kararı karşısında dut yemiş bülbüle dönmeleridir. Kendilerine getirilmiş bir yasağı, sıradan ve önemsiz bir haber değerinde, kenardan köşeden duyurmakla yetiniyorlar. Henüz, göstermelik de olsa, bir tepki, bir yanıt veren yok.

Kontr-gerillanın el kitabında medyaya ve medyada köşe tutmuş “önemli” kalemlere biçilen değer biliniyor. “Basında MİT ajanları” konusu da defalarca gündemleştirildi. Tüm bunların ötesinde, adı üzerinde, tekerci medyadan söz ediyoruz. Elbette ki, çatışmanın sertleştiği her durumda, kendi sınıfının ve düzeninin safında yer alacak, üstlendiği “kolluk” görevini en iyi biçimde yerine getirmeye çalışacaktır. Bu nedenle, medya organlarının ve elemanlarının (esas olarak köşe taşlarının) ne rüzgargülü yapısını, ne sahibinin sesi robotsuluğunu yadırgıyoruz. Her biri pek ünlü “yorumcu-araştırmacı-gazeteci” bu bay veya bayanların, kendilerine ait bir fikirden, bir görüşten, bir özgünlükten yoksun olduğunu, sahibi her kaset değiştirdiğinde farklı telden çalmaları yeterli açıklıkta gösteriyor zaten.

Ne var ki; kimi “ilerici”, “demokrat” sıfatlı zatların, esen rüzgara göre yellenmekte diğerlerinden daha hızlı davranması da (anlaşılmaz değil ama) komik ve çirkin kaçıyor.

Devrimci tutsakların yükselttiği “DGM'ler kaldırılın” talebinin arkasında duracaklarına, DGM direktifine boyun eğiyor, hatta bununla da yetinmiyor ve bir karış boylarına bakmadan, “sadece DGM'ler değil, faşist 12 Eylül yasaları tümüyle kaldırılın” diyerek mücadeleyi sahiplenen/yaygınlaştıran binlerce üyeli DKÖ'lere, meslek örgütlerine kafa tutmaya, akıl vermeye kalkıyorlar. Kendilerini böylesine zavallılaştıran korku kaynağının, 70 yaşındaki analara bile boyun eğdiremediğini göremiyor, kavrayamıyorlar. 70 yaşındaki analara bile boyun eğdiremeyecek kadar acizleşen bir “erk”in, kararlı ve istikrarlı bir kitle hareketi karşısında ne hale geleceğini tahayyül dahi edemiyorlar.

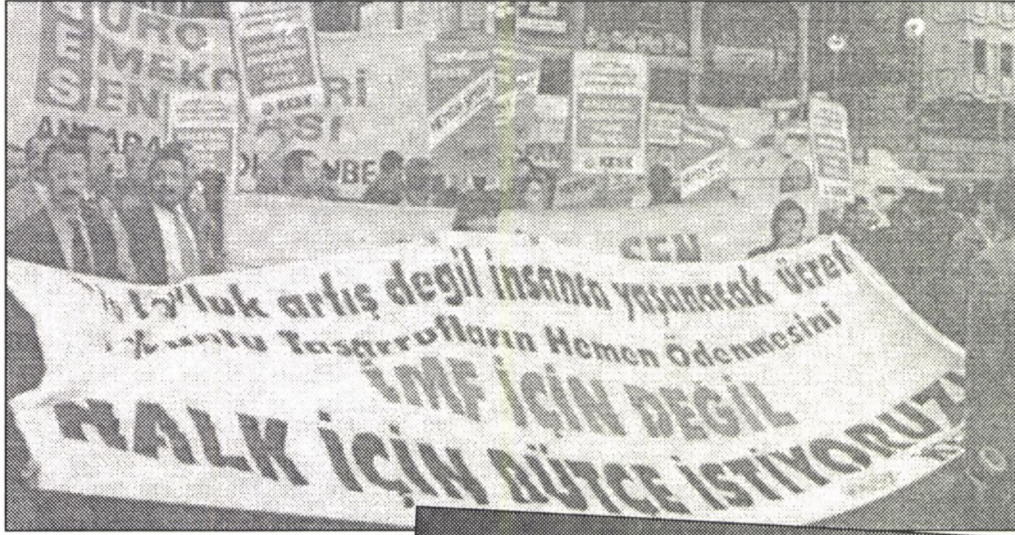
Korkunun sulandırdığı beyinlerinden sızan teslimiyet cerahatiyle ortamı kirletmeye çalışıyorlar sadece.

Ancak hiçbir başarı şansları yoktur. Devrimci tutsakların “ölümüne direniş” kararlılığı topluma öylesine büyük bir mücadele ruhu ve direnenek kazanma umudu aşılamıştır ki, üç-beş kalemden yayılan pisliğin bu güzelliği bozmasına imkan yoktur. Yükselen mücadele ve kurtuluş şiarları arasında onların sinek vızıltısının duyulması imkansızdır.

Kavga yükseldikçe saflar netleşiyor...

Devlet F tipine sadece sendika bürokratlarını ikna edebildi...

Emek Platformu sözcüleri devrimci tutsakları mücadeleyi bırakmaya çağırdılar

Devrimci tutsakların Ölüm Orucu eylemi, tüm ilerici muhalefetin toparlanması ve harekete geçmesine önyak oldu. İnsanlar ve kurumlar, mücadelenin onurunu, hak ve özgürlüklerin değerini yeniden hatırladılar ve umutla doldular. Umutla sokaklara çıktılar. Emekçiler yıllardan sonra (kimilerine göre 12 Eylül'den bu yana) en yaygın katılımlı iş bırakma eylemine cüret edebildiler. Toplumsal mücadelenin önü açılmaya başladı.

Bu satırların yazıldığı saatlerde eylem 54 gününün son saatlerini tüketiyordu. Ölüm Orucu eylemcilerinin pek çoğu, artık ne duyularını ve ne de düşüncelerini bir konuya odaklayabiliyor. Ancak, dışarıdaki gelişmeleri yakından izliyorlar, ödemekte oldukları bedelin boşa gitmediğini görüyorlar ve büyük bir coşkuyu yaşıyorlar.

Cezaevlerinden yükselen devrimci şiarlar, dışarıda parça parça yankısını buldu. Sesler günden güne birleşti, gürleşti. Emek adına, demokrasi adına, ilerici adına ne kadar kişi ve kurum varsa sesini bu sese kattı. Barolar'dan Tabipler Birliği'ne, Yazarlar Sendikası'ndan yöre derneklerine kadar, pek çok demokratik kitle örgütünden ses geldi.

Bir tek sendikaların sesi çıkmadı.

Özellikle en tepedekiler, konfederasyonların yöneticileri ölü sessizliğini sürdürdüler. Oysa devrimci tutsakların taleplerinden biri de DGM'lerin kaldırılması idi. DGM'ler ünlü işçi direnişiyle püskürtülmesinin ardından, ancak 12 Eylül faşist darbesinin gücüyle kurulabilmişti. Devrimci tutsakların bu talebi, öncelikle işçi örgütlerini yanına çekmeliydi. Fakat bu sözde işçi örgütleri ölüm sessizliğini sürdürüyordu. KESK

başkanının 1 Aralık'ta İstanbul mitinginde yaptığı konuşmaya F tipini dahil etmesindeki ikiyüzlülüğü ise kısa zamanda ortaya çıkacaktı.

Hain bürokratların dilini ancak devlet açabildi. Hükümet katına çıktılar, direktiflerini aldılar ve açıklama yaptılar. Devrimci tutsaklar direnişi bırakmalılar mı?!

Sınıfa ihanette sınır tanımıyorlar. IMF yıkım programının kıskaçında inim inim inleyen işçi ve emekçilerin önünde barikat oluşturmaları da yetmiyor; devrimci direnişin sınıf hareketinin de yolunu açmaya başladığını gördükleri yerde, onun da önüne çıkmak istiyorlar. Ancak, böylesine büyük ve onurlu bir direniş karşısında barikat oluşturmak bir yana, hiçbir kıymeti harbiyeleri olmadığını herkes gördü. Yükselen sloganlar arasında hain bürokratların sesi bir sinek vızıltısı kadar bile duyulmadı.

Ancak ihanetin hiçbir türü unutulmaya bırakılmayacaktır. Bu hainler günü geldiğinde ihanetlerinin hesabını vereceklerdir.

Yiğit Ölüm Orucu direnişçilerine

Tabutluklara karşı ölümüne verdiğiniz mücadeleye yürekten saygı duyuyorum. Mücadeleniz, yarınlara daha kararlı ve inançla bakmamızda bizlere nasıl güç veriyor tahmin edebiliyorsunuzdur. Bir çok devrimci fiziki olarak aramızdan ayrıldı. Ama onları hatırlarken, onlardan bahsederken, sanki bizleri görüyorlarmış, dinliyorlarmış gibi hissediyorum kendimi.

Size mektup yazmakta ne kadar da eksik davranmışım. Bilirsiniz ki bu, zaman sorununun arkasına saklanamaz. Dışarıda birlikte omuz omuza verdiğimiz mücadele, birden aramızdan ayrılıp zindanlara atılmanız, zamansız ayrılmalar, kötü tesadüfler... Tüm bunlar sizlere olan özlemimi daha da artırmakta.

Zindanlarda bir çok katliama tanık oldunuz. Gerçek bir göğüs göğüse savaş, ölüm kalım mücadelesi örneği verdiniz. Dört duvar arasına hapsolan sizlere amansızca saldırdılar. Şimdi de kalkıp bu yaptıklarından sizi sorumlu tutuyorlar. Anlaşılan sermaye devleti kana doymuyor, daha fazlasını istiyor. Çünkü sermaye "aman vermeyin" diyor. Onlar düzenlerinin yıkılmaması için her türlü silaha ve vahşi yöneme başvururken bizim gücümüz devrime olan inancımızdır. Yoksul, emekçi halkın bir gün kendi iktidarını partisi önderliğinde kuracağına olan güçlü inancımızdır.

Yıllardır ezilenlerin önderlerine verdikleri on yıllarca hapis cezası onlara yetmiyor. Devrimcilerin yaşamasına bile tahammül edemiyorlar. Bir an önce ortadan kaldırmak için sabırsızlanıyorlar. Bunun içindir ki 12 Eylül'den sonra cezaevlerinde katliamlara doymadılar. Ölüm oruçlarına seyirci kaldılar. Daha çok devrimcinin ölmesini istediler. Ama onlar bir şeyi unutuyorlar. Biz, bir gider bin geliriz. Toprağımız bereketlidir. Her bir tohum yere düştüğünde yeniden yeşeren her filizde ne yiğit devrimcilerin doğduğunu unutuyorlar.

Sevgili yoldaşlar, şu an bir tekstil fabrikasında çalışıyorum. Arkadaşlarla sizleri tartışıyoruz. Ölüm oruçlarının neden yapıldığı konusunu... Her tartışmada daha olumlu sonuçlar alıyoruz, ama çatlak sesler de çıkmıyor değil. Ama bu çok önemli değil. Nereden kaynaklandıklarını siz de bilirsiniz.

Yoldaşlar, ben bu mektubu yazarken ölüm orucu direnişiniz 50. gününde. Basında, ancak belirli bir aşamadan sonra ölüm oruçlarına yer vermeye başladılar.

Yoldaşlar, mücadelemize önemli katkıları bulunan analarımız, babalarımız ve kardeşlerimizin kararlılığının kamuoyunda ne kadar etkili olduğunu biliyorsunuz. Onlara büyük saygı duyuyorum. Bütün devrimcilerin dostları artık tek yürek olmuş. Taleplerin arkasında kararlılıkla duruyorlar.

2000 ölüm orucu direnişimizle, 1996'dan bu yana gelen süreçte devletin kirli yüzü iyice açığa çıktı. Kitle eylemleriyle ölüm orucu direnişimiz eş zamana geldi. Bir taraftan kamu emekçilerinin, işçilerin 1 Aralık eylemi, diğer taraftan ölüm oruçları ile ilgili eylemler... Alanlarda ölüm orucu direnişi sahiplenilmekte.

Adalet bakanı demeçlerinde demagojik ifadeler kullanıyor. Başta aileler olmak üzere tüm destekçilere sahtekarca çağrılar yapıyor. Çıkarttıkları şartlı tahliye yasası bile onları teşhir etmeye yetti. Fırsat bu fırsattır diyerek ne kadar mafya üyesi, eroinci, katil, hırsız, dolandırıcı varsa bunlara gün doğdu.

Birlikte yaşadığımız, aynı mekanı paylaştığımız dostlarım, Zindanlara atılmanızdan sonra, sizleri hep bir kere daha görebilmeyi düşündüm ve bunu düşünmeye devam edeceğim. Bir yerlerde karşılaşıcağız. Tesadüfen belki bir sokakta, belki aynı çalışma biriminde, belki de zindanda mücadeleyi zindan cephesinde birlikte kucaklamak üzere. Ümidimi hiç yitirmeyeceğim. Yüreklirimiz her zaman aynı dava için çarpmaya devam edecek.

Sizleri uzun zamandır görememenin özlemine yaşadığımı bilmenizi isterim. Sizlerin basınımızda çıkan yazılarınızı okumakla bu özlem bir parça azalabiliyor.

Yoldaşlar, ölüm orucundayken verimliliğinizden hiç bir şey kaybetmiyorsunuz. Her zaman güçlü yazılarınız çıkıyor. Yaşamı ne kadar sevdiğimiz ortada değil mi?

Sevgili yoldaşlar, birlikte yaşadıklarımızla, öğrendiklerimizle her zaman bir şeyleri aşma çabasını duyduk ve duyacağız. Sizlerle bir yerlerde tekrar buluşma dileğiyle.

Sizleri yürekten seviyorum.

Bir tekstil işçisi yoldaşınız

Anadolu yakasında hücre karşıtı eylemlilikler...

17 Aralık'ta Kartal'a!

Sermaye devleti SAG ve ÖO eyleminin etkisiyle kitleleşen hücre karşıtı muhalefeti terör ortamıyla geriletmeye çalışırken, Anadolu yakasında Ölüm Orucu'na destek eylemleri değişik yerelliklerde sürüyor.

Potansiyel tehlike olarak görülen ve terörle sindirilmeye çalışılan Anadolu yakasının emekçi semtleri, henüz istenilen kitlesellikte olmasa da, Ölüm Orucu eylemlerine kararlı bir tarzda destek oluyorlar. Bu semtlerin sokakları yeniden devrimci şiarların yüksek sesle atılışına tanıklık ediyor. Anadolu yakasında yapılan eylemlerde katılım sayısı henüz 100'ü aşmıyor, fakat Ölüm Orucu eyleminin yarattığı etki giderek büyüyor.

13 Aralık Sarıgazi: Devlet terörüne taşlı-sopalı barikatlı cevap

Gaziosmanpaşa'da çevik kuvvet otobüsünün taranması eylemini bahane ederek "dişe diş kana kan" şiarlarıyla "intikam" çılgınlıkları atan devletin terör güçleri, Sarıgazi'de yapılmaya çalışılan basın açıklamasına da saldırdı. Sarıgazi HADEP binası önünde basın açıklaması yapmak isteyen kitleye panzerlerle saldıran kolluk güçleri, devrimcilerin militan-kararlı duruşuyla karşılandı. Saldırıyla taş ve sopalarla karşılık veren devrimciler panzerleri püskürttükten sonra barikat kurdular. 15-20 dakika süren eylemden sonra, kolluk güçleri ancak eylemciler çekildikten sonra alana tekrar gelebildiler ve mahalleyi abluka altına aldılar.

14 Aralık Gülsuyu: Bir elde taş bir elde meşale

Geçmişte büyük eylemlere sahne olan Gülsuyu Mahallesi uzun bir aradan sonra kitlesellik değil ama kararlılık bakımından eski günlerini aratmayan bir eyleme sahne oldu. Ölüm Orucu'nun 56. gününde devletin genelde tüm Türkiye'de, özelde mahallede yaratmaya çalıştığı terör ortamına rağmen, yıllar sonra Gülsuyu meydanı devrimcilerin eylemine sahne oldu.

Saat 19:00 civarında Dindar sokakta toplanan kitle "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" yazılı bir pankart açarak ve ellerinde meşalelerle minübüs yolu üzerinden Heykel meydanına doğru yürüyüşe geçti. "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Gülsuyu faşizme mezar olacak!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" vb. sloganlar atan kitle, Gülsuyu meydanında yapılan bir konuşmadan sonra devrim şehitleri için saygı duruşunda bulundu. Pazar günü Kartal meydanında yapılacak eyleme çağrı yapıldıktan sonra eylem bitirildi.

17 Aralık'ta Kartal'a, ablukayı dağıtmaya!

Anadolu yakasında yapılacak eylemlerin merkezini Kartal eylemi oluşturacak. Hem daha önce yapılan hücre karşıtı eyleme devletin sert bir müdahalede bulunması, hem de son birkaç gündür yaratılmaya çalışılan boğucu terör ortamında yapılacak olan bu eylem, ayrı bir anlama sahip. Bu eylemde yakanılacak kitlesellik ve militanlık düzeyi, hücre karşıtı güçlerin kolayından yılmayacağını göstergesi olacak.

Yoldaşlarımızın ve siper yoldaşlarımızın başlattığı Ölüm Orucu Direnişi zafere doğru giderken, onların bedenlerini ölüme yatırarak yarattığı moral gücün dışarda bizlerin müdahaleleriyle somut mevziler kazanacağını bilinciyle mücadeleyi yükselteceğiz.

Anadolu yakasından Kızıl Bayrak okurları

İlerici sendikacılardan Ölüm Orucu'na destek eylemi

İstanbul'da KESK, DISK ve Türk-İş'e bağlı sendika şubeleri, Ölüm Orucu'na destek için aldıkları eylem kararlarının ilkini, 11 Kasım günü Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda oturma eylemi yaparak gerçekleştirdiler.

Saat 12:00'de başlayan ve 1 saat süren eylem boyunca, Ölüm Orucu Direnişi'ni sahiplenen dövizler açıldı ve bu yönde sloganlar atıldı. Okunan basın açıklamasında, Ölüm Orucu'ndaki devrimci tutsakların eyleminin haklı ve meşru talepler üzerinden yükseldiği belirtilerek, ölümler yaşanmadan bu taleplerin kabul edilmesi istendi. Sorunun çözülmediği bir durumda ise, duyarlı sendikalar olarak eylemlere devam edecekleri vurgulandı.

Oturma eylemine katılım zayıf olmasına rağmen kararlılık hakimdi. Sendika yöneticilerinin dışında tutsak ailelerinin de destek verdiği yaklaşık 100 kişilik kitle, başından sonuna kadar Ölüm Orucu'ndaki tutsakları sahiplenen sloganları haykırdı. Eylem 13 Kasım'da Adalet Bakanlığı önünde yapılacak oturma eylemine ve Okmeydanı'nda faşist rejim tarafından katledilen genç devrimci Özkan Tekin'in yapılacak cenaze törenine çağrı ile sonlandırıldı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

İstanbul'daki bazı sendikaların

11 Aralık'ta, Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda yaptıkları basın açıklaması:

Hücreleri kapatın, ölümleri durdurun!

Bugün açlık grevinin, ölüm oruçlarının 53. günü. Hala sorunun çözümüne yönelik devlet yetkililerince olumlu bir adım atılmamıştır. Aydınların, yazarların yanısıra mesleki kuruluşların F tipinden ve hücrelerden vazgeçme isteğine Adalet Bakanlığı somut adım atma yerine muğlak ifadelerle işi geçiştirme çabası içindedir. Kamuoyunun F tipi cezaevlerine ve hücrelere karşı günlerdir dışarıda sürdürdüğü ölüm orucu ve açlık grevleri, sokak gösterileri, 1996'da yaşanan acıların yeniden yaşanmamasına yönelik çabalaradır.

Dünyanın hiçbir yerinde görülmemiştir ki; o ülkenin aydınlarının, yazarlarının, sanatçıların, sendikacılarının ve de halkın ezici çoğunluğunun karşı çıktığı bir politika hayattan cevap bulsun. 1996 yılında zamanın Adalet Bakanı da gerçeğe sırtını dönmüştü. Halkın sesini duymamazlıktan gelmişti. Ancak; cezaevlerinden peşpeşe ölümler çıkınca müdahale edilmişti. Fakat geç kalınmıştı. 12 insanın yaşamı ve bir o kadar genç insanın sakat kalmasına neden olmuştu.

Tarihte herkes yaptıklarıyla anılır. Sizler de insan ölümleriyle anılmak istemiyorsanız artık adım atın. İnsanlar cezaevlerine konularak zaten cezalandırılıyor. Ayrıca hücre ile cezalandırmak insani bir davranış olmadığı gibi doğru da değildir. Türkiye'de toplumsal barış isteniyorsa, demokratikleşme konusunda samimiyet varsa, insana değer veriliyorsa, birçoğu düşüncelerinden dolayı cezaevlerinde bulunan bu insanları dinlemek zorundasınız.

Yukarıda açıklananlar ışığında biz emek örgütleri olan sendikalar, F tipine ve hücrelere kamuoyunun gösterdiği bu duyarlılığa gücümüzü katarak sahiplendiğimizi ve katkı sunduğumuzu belirtiyoruz. Susmayacağız ve de ölümlere izin vermeyeceğiz.

Adalet Bakanlığı tarafından F tipi cezaevlerinden vazgeçildiği mutleka açıklanmalıdır.

Daha fazla gecikmeden ölüm oruçları durdurulmalıdır.

Türk-İş, DISK, KESK Konfederasyonlarına bağlı sendika yöneticileri

Mamak Ölüm Orucu'yla Dayanışma Komitesi'nin etkinlikleri sürüyor...

Tuzluçayır'da yürüyüş eylemi

Devrimci tutsakların Ölüm Orucu Direnişi'ne destek vermek ve dayanışmayı örgütlemek amacıyla başlattığımız çalışmayı bir sokak eylemliliğiyle sürdürdük. Tuzluçayır'da bir yürüyüş düzenledik. 10 Aralık Pazar günü Çiçek İş Merkezi önünden, "Ölüm Orucu Ruhuyla Hücreleri Parçala!" yazılı ve Mamak Dayanışma Komitesi imzalı pankartla eylem başladı. Tuzluçayır'ın ara sokaklarından sloganlarla yürüyen kitle, daha sonra Tuzluçayır göbeğe çıkarak 10 dakika boyunca yolu kapattı. Burada Mamak Komitesi'nin bildirisi okundu. Devrim şehitleri için saygı duruşu yapıldı. Eylem süresinde "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!",

"Hücrelere değil, emekçiye bütçe!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!" sloganı atıldı. Eyleme 200 kişi katıldı.

Eylem öncesi 1500 çağrı metnini Mamak'ta dağıtarak eyleme çağrı yaptık. Dağıtım sırasında 2 komite çalışmamız gözaltına alındı, 500 kadar materyalimize el kondu. Eyleme mahalle sakinleri de katıldılar. Eylemimizi balkonlardan alkışlayanlarına da sayısı oldukça fazlaydı.

Bizler zafere kadar mekanlarımızda eylemlerimize ve çalışmalarımıza devam edeceğiz.

**Mamak ÖO Dayanışma Komitesi'nden
bir Kızıl Bayrak okuru**

Özkan Tekin'e devrimci tören

10 Aralık'ta sabaha karşı Okmeydanı silah sesleriyle uyandı. 4 devrimci hücrelere karşı yazılama yaparken polis ateş açtı. Özkan Tekin olay yerinde yakın mesafeden açılan ateş sonucu şehit düştü. Şükrü Yıldız ve Şamil Cemekan adlı devrimciler ağır yaralı olarak yakalandılar. Bir devrimci ise kurtulmayı başardı. Polis bu olayın ardından Okmeydanı'nı kuşatarak terör estirdi. Olayları görüntülemek isteyen burjuva basını dahi ağır şekilde yaraladı.

Özkan Tekin'in cenazesi Yenibosna Cemevi'nden kaldırılması planlanmışken, polislin engellemesi sonucu cenaze İkitelli Cemevi'nden kaldırıldı. İkitelli

Cemevi'nden hareket eden kitle mezarlığa doğru yürüyüşe geçti. Otobüslerle mezarlığa gelindiğinde yoğun polis ablukasıyla karşılaşıldı. Cenazeye katılan kitle unutmayacağız, affetmeyeceğiz yazılı dövizler taşıdı. Özkan Tekin'in mücadele yaşamının anlatıldığı bir konuşma yapıldı.

Cenazede çeşitli devrimci yapılan pankartlar taşındılar ve "Faşizme karşı tek yumruk, tek barikat!", "Katil devlet hesap verecek!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" vb. sloganlar atıldı. Devrimci marşların söylenmesinin ardından cenaze töreni sona erdi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

Antalya'da F tipi protestoları yaygınlaşıyor!

Devrimci tutsakların yaşamın hücreleştirilmesine karşı başlattıkları büyük direniş 53. gününde. Sermaye iktidarının ve medyanın yoğun çarpıtma ve karalama kampanyalarına rağmen Ölüm Orucu haklılığını ve meşruluğunu ispatladı. Adalet Bakanı büyük bir basınç altında devlet adına nasıl bir açıklama yapacağı konusunda şaşırmış durumda. Kent kent, sokak sokak tepkiler çoğalıyor. Antalya da son bir hafta içinde, geç kalınsa da, çeşitli eylemlerle bu çılgınlıkta bir ses oldu.

Hücre Karşıtı Platform olarak sürdürülen yoğun çabalar 5 Aralık'ta sonuç verdi. 5 Aralık'ta tutsak aileleri Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Antalya şubesinde 5 günlük dönüşümlü açlık grevine başladılar. Açlık grevi kararını derneğin yönetim kurulunun alması ve bizzat açlık grevine katılmaları anlamlıydı. Çok geçmeden Antalya'daki duyarlı insanlar ziyaretlerle biraraya gelmeye başladılar. Diğer demokratik kurumlarla birlikte sokak eylemlerini zorlamak için Hücre Karşıtı Platform olarak Antalya Demokrasi Platformu'nda yer alındı.

7 Aralık günü ÖDP İl Örgütü, Kışlahan Otelı önünde bir basın açıklaması yaptı. Açıklamaya *Kızıl Bayrak* okurları olarak biz de katıldık. Az sayıda kitlenin bulunduğu ve polislin yoğun önlem aldığı eylemde "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Zindanlar boşalsın, çetelere yer kalsın!", "Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz!" sloganları atıldı. İlerleyen günlerde TUHAY-DER'li aileler de HADEP il binasında açlık grevi başladılar.

Antalya Demokrasi Platformu'nu aldığı kararla 10 Aralık'ta Adalet Bakanlığı'na faks çekme eylemi gerçekleştirildi. Güllük Postanesi önüne açlık grevindeki analarımız ve yoğun bir kitle gücüyle gittiğimizde, polislin saldırıya kararlı olduğunu gördük. Faks'ların çekileceği saatte kitlenin sayısı giderek çoğaldı. PTT içine gruplar halinde faks çekmeye girilirken, dışardaki kitle zılgıtlar ve alkışlarla F tipini protesto ediyordu. Polislin kitleyi çembere almasına rağmen, yeni gelen herkes kitleyle kucaklaşıp PTT kapısına yaklaşarak kararlılığını gösteriyordu. Bu kararlılığı gören polis geri çekilmek zorunda kaldı. Faks eylemi bitirildiğinde sessizce dağılma uyarılarına rağmen kitle, "F tipi ölümdür, girmeyeceğiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganlarını coşkuyla atarak dağıldı.

10 Aralık aynı zamanda, PSAKD yönetiminin aldığı karar gereği, dönüşümlü açlık grevinin bitiriliş günüyüdü. Açlık grevi ÖDP İl Örgütü'ndeki açlık greviyle birleştirilip burada devam edecekti. Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nden coşkuyla ayrılmalıydı. Hücre Karşıtı Platform olarak bu günde bir etkinlik organize ettik. Etkinliğe gelen kitleye eylemimizin nasıl devam edeceğini açıkladıktan sonra dinletimizi sunduk. Kitleyi motive etmeye yönelik hazırlanılan etkinlik amacına ulaştı denilebilir.

Aynı gün saat 16:00'da ailelerle birlikte yapılan basın açıklamasıyla TAYAD ve TUYAB'lı ailelerin ÖDP binasında başlayan açlık grevi duyuruldu.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Yaşasın ölüm orucu direnişimiz!

Antalya'dan Kızıl Bayrak okurlar

Ailelerin 10 Aralık tarihli basın açıklaması...

Hapishanelerdeki siyasi tutuklu ve hükümlülerce aylardır sürdürülen onurlu ve haklı direnişlerin dışardaki sesleri olarak, gün be gün ve saat saat yaklaşmakta olan ölümlere seyirci kalmamak, içerde onlar, dışarda ve birçok yerde onların yakınları; yani analar, babalar, kardeşler ve toplumun diğer duyarlı kesimleri, bu vatanın yüz akı aydınlar, demokratik kitle örgütleri, sendikalar ve onurunu bir teslimiyetçi parti yöneticisine satmamış bunların üyeleriyle bu coşkuyu paylaşmanın haklı gururu içindeyiz. Aynı havayı teneffüs ediyoruz. Birlikte direniyoruz şimdi.

Siyasi tutsakları yalnızlaştırarak, inançlarından ve değerlerinden soyundurup diri diri mezara gömmek olan hücre tipi cezaevlerine karşı, tüm toplumu zaptırap altına almayı hedefleyen, tüm ilerici, yurtsever, devrimci güçlerin nefesini kesmeye çalışan Terörle Mücadele Yasası'na karşı, yargılamalarıyla tamamen anti-demokratik, hukuk dışı ve faşist düzenin sürekliliği için sürekli hale getirilen Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ne karşı, devletçe girilen katliamlar neticesinde; Ulucanlar'da, Diyarbakır'da, Ümraniye'de, Buca'da, Aydın'da, Burdur'da ve Bergama'da onlarca canımızın katillerinin ortaya çıkarılması ve yargılanmaları ve cezalandırılmaları için, hapishanelerin gerçekten yaşanılabilir mekanlar haline getirilmesi için, '96 Açlık Grevleri ve Ölüm Oruçlarında sakat kalmış tutsakların salıverilmesi ve yine devletin bilerek isteyerek tedavilerini engellediği birçok hükümlünün tedavilerinin yapılması için, başta Kürt halkı olmak üzere, çeşitli ulus ve milliyetler üzerindeki her tür baskının kaldırılması ve ülkemizin yaşanılabilir ülke haline getirilebilmesi için; sürmekte olan açlık grevine bugünden itibaren biz de katılıyoruz.

Ücretsiz PDF kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Yurt çapındaki faşist terör reformist

çevreler üzerinde amaçlanan etkiyi anında gösterdi...

Antalya'da hücre karşıtı eylemler ve açığa çıkan tutumlar

Geçtiğimiz hafta Antalya Demokrasi Platformu'nun organize ettiği ve 350-400 kişilik bir kitlenin katıldığı faks çekme eylemi, F tipi protestosuna önemli bir ivme kazandırmıştı.

Ülke genelinde yakalanan eylemlilik havası, bu ivmenin yükseltilmesi yönünde kitleye belli bir güven verdi. Bunun üzerine Demokrasi Platformu biraraya gelerek faks çekme eylemini değerlendirdikten sonra neler yapılabileceğini tartıştı. Hücre Karşıtı Platform, HADEP, TUHAYDER, SİP, PSAKD, ÖDP, EMEP'in temsilci olarak, KESK'in ise gözlemci düzeyinde katıldığı toplantıda, bir dizi eylem kararları alındı.

Bu kararlar şunlardı:

1) 12 Aralık Salı gününden itibaren hergün saat 16:30'da, Kışlahan Otelı önünde direnişçilerin sağlık durumlarını bildiren bir basın açıklaması ve 20 dakika oturma eylemi yapılması,

2) Hergün saat 20:00'de her yerde siren sesi veren düdüklere çalınması,

3) Oluşturulan 3 kişilik komisyonun basın ve medyada programlar yaparak kamuoyu oluşturması.

11 Aralık'ta açlık grevindeki analarla birlikte TV ve gazeteler gezildi ve bazı medya kuruluşları röportajlar yaparak yayınladı. Bu, bir gün sonraki eylem için olumlu bir gelişme oldu. 12 Aralık günü saat 12:00'de Antalya Sanatçılar Derneği'nde (ANSAN) yapılan F tipi gündemli basın açıklaması ve müzik dinletisinin ardından eylem çağrısı yapıldı. Demokratik kitle örgütlerine bu çağrı ulaştırıldı, ayrıca merkezi yerlere duyurular asıldı.

16: 30'da Kışlahan Otelı önüne analarla birlikte gelerek "F tipi cezaevleri kapatılsın!", "Hücreler ölümdür girmeyeceğiz!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" yazılı dövizlerimizi açtık. Polislin kitleyi çembere almaya çalışmasına karşı, "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Hücreler ölümdür girmeyeceğiz!" sloganlarını haykırdık. Polis şefinin "yasadışı eylem yapıyorsunuz" uyarısına da alkışlarla cevap verdik. Güç kullanılarak dağıtılacağımız uyarısına rağmen basın açıklamasını okuyarak oturma eylemine geçtik.

Polis, çemberi iyice daraltıp basın mensuplarını çıkartarak kesinlikle saldıracak sinyali verdi. Bununla psikolojik bir baskı yapmayı amaçlıyor, bir yandan da sataşmalarda bulunuyorlardı. Polislin bu psikolojik baskı taktiğine oturma eylemini alkışlı, zılgıtlı, sloganlı bir protestoya çevirerek karşılık vermeyi düşündük. Ancak bu düşüncemiz, kitleye yönelik gerici telkinler yüzünden başarısız oldu. Kararlılık gösterisi kolkola girilip sınırsız kenetlenmekle sınırlı kaldı. Polislin çemberi bir süre sonra açmasıyla eylem bitirildi. En büyük eksikliğimiz eyleme yalnızca 50 kişinin katılması idi. Oysa 2 gün önce saat 20:00'de ÖDP'nin Cumhuriyet Meydanı'nda düzenlediği mumlu-meşaleli protestoya daha fazla insan katılmıştı.

Ankara'da yaşanan çatışma görüntüleri ve sonrası sergilenen tutum ve arkasından 16: 30 Kışlahan önündeki eylem, siyasi anlayışlar için Antalya'da tam bir turnusol kağıdı işlevi gördü. Eylemden sonra yapılan Demokrasi Platformu toplantısında herkes kendi rengini ortaya koymak zorunda kaldı. Toplantıda her zaman olduğu gibi yarım saat Hücre Karşıtı Platformu'nun tüzel kişilik olmadığı, Demokrasi Platformu'na ancak tüzel kişiliği olan kurumların girebileceği tartışma konusu yapıldı. Fakat bu konu çabuk geçildi.

Daha sonra ise, genel geçer söylemlerden sonra, Hücre Karşıtı Platform olarak konuyu somuta indirip sokağa çıkıp çıkmayacaklarını açıkça belirtmelerini istedik. ÖDP, merkezi olarak sokağa çıkmama kararı aldıklarını belirtti. KESK Şubeler Platformu, tabanını tamamen politik bir mecrada yürüten bu eyleme getiremeyeceğini söyledi. Tabip Odası ve Baro da KESK'le aynı tutumdaydı. HADEP, kitlelerinin güvenliği olmadığını gerekçe göstererek, ancak yönetici düzeyinde katılabileceğini açıkladı. SİP sokak yönünde görüş belirtti. PSAKD, merkezi kararları doğrultusunda şube olarak sokağa çıkmayacaklarını, ancak az sayıda kişisel katılım sağlayabileceklerini belirtti. TUHAYDER'in, Valiyi ve Emniyet Müdürü'nü ziyaret edip "demokratik hakkımızı kullandırtmalarını isteyelim" önerisi ise içler acısıydı. Bu noktadan sonra biz toplantıdan ayrıldık.

Devlet şiddetin dozunu arttırmış, vermek istediği gözdağını vermişti. "Demokrasi" mücadelesi yürütenler bu mesajı aldıktan yalnızca birkaç saat sonra hayata geçirmekte gecikmediler.

Sokağa nasıl çıkmayız, çıkamayız, çıkmamalıyız teorileri, eşine az rastlanır laf cambazlıklarıyla üretildi. Kendi aldıkları kararın bile arkasında durmayıp eyleme yalnızca temsili düzeyde katılım sağlayarak bunu zaten göstermişlerdi. Bu durumda size sormazlar mı sanıyorsunuz, sermayenin faşist diktatörlüğüne karşı nasıl "demokrasi" mücadelesi yürüteceksiniz diye? Dilekçe yazıp demokrasi bağı mı isteyeceksiniz? Şu bir kez daha anlaşılmıştır ki, yalnızca "demokrasi" mücadelesi bile Türkiye'de bedel ödemeyi gerektiriyor. Bedel ödemekten korkanlar, kitlelerin yüreğine de bu korkuyu bulaştırıyorlar.

Hiç şüphe yok ki Ölüm Orucu Direnişi'miz tarihin yapraklarına zafer olarak geçecek. Ve direnişin büyüklüğü ve meşruluğunu en geri noktalarda bile savunmaktan geri duranlar ise, aynı tarihin kara sayfalarında yerlerini alacaklar. Devrim davasının meşruluğu devletin her türlü saldırı ve karalama kampanyalarına ve her türden siyasi gericiğe rağmen hep canlılığını koruyacaktır. Zira devrim davası meşru ve yenilmezdir!..

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Onurumuzu çiğnetmeyeceğiz!

Antalya'dan Kızıl Bayrak okurları

Antakya Demokrasi Platformu'ndan Ölüm Orucu eylemine destek

11 Aralık günü Antakya İHD'de de, Demokrasi Platformu bileşenlerinin temsilcileri 2 günlük dönüşümlü açlık grevine başlayacaklarını bir basın açıklamasıyla ilan ettiler. Basın açıklaması yapılmadan önce sözlü ve kısa bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada; "İnsan hakları evrensel beyannamesinin kabul edilşinin 52. yılında insan hakları ihlalleri sürüyor. Samandağ'da 5 öğrenci 6 gündür gözaltında, Antakya'da 2 öğrenci tutuklandı. Ve İstanbul'da afiş asmak isteyen 4 kişiden biri öldürüldü. Tüm bunları kınıyor ve protesto ediyoruz" dendi.

Basın açıklamasına yaklaşık 100 kişi katıldı. Basın açıklamasında "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Ziya NİHADİOĞLU ve Abdullah LİF'e özgürlük!" yazılı dövizler taşındı. "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları atıldı. Aşağıda yapılan basın açıklamasının bazı bölümlerini okurlarımıza sunuyoruz...

Şu anda insanları kişiliksizleştirme politikalarına denk düşen F tipi (hücre tipi) cezaevi uygulamasını protesto etmek amacı ile, onurlu bir yaşam için elindeki tek savunma aracı olan bedenini Ölüm Orucu'na yatıran insanların haklı taleplerini desteklemek amacı ile, biz demokrasi platformu bileşenleri olarak açlık grevini başlatmak üzere toplanmış bulunuyoruz. (...)

Türkiye'deki cezaevlerinde 203 hükümlü hücre tipini, DGM'leri, kazanılmış hakların gaspını ve Terörle Mücadele Yasası'nı protesto etmek amacı ile girdikleri ölüm orucununun 53. günündeler. Yaşamları pahasına böylesi onurlu bir mücadeleyi bugüne kadar taşıyanlar arasında demokrasi ayıbı maddeler nedeniyle, hükümlendirilmiş insanlar bulunmaktadır.

Hükümetin çözümleyici olmaktan uzak tavrından dolayı, her an için ölüm haberi almakla karşı karşıyayız. Bu bizleri çok tedirgin etmektedir. Olağanüstü bir çaba sarfederek kişilere özel bir af çıkartan bu hükümet, hesaplarına ters düşen insanları hücre tipi uygulaması ile tecrit etmekte ve kişiliksizleştirmeye çalışmaktadır.

TBMM İnsan Hakları Komisyonu'nun bir üyesi, bu onurlu mücadeleyi veren insanlar için "Gebersinler ne yapaım, yani altlarına mı yatalım" demektedir. İnsan haklarının ne derece işletilmeye çalışıldığı kuşku götürmez bir hal almıştır. Türkiye'de yönetim yetkisine sahip bu gibi zatların, hücre tipi uygulaması ile tutukluları nelere maruz bırakacakları apaçık ortadadır.

Antakya Demokrasi Platformu bileşenlerinden İHD, KESK, ÖDP, CHP, HADEP, EMEP, MKÜ-ÖDER, ÇSA, kurumlarının yöneticileri olarak, Ölüm Orucu'ndaki tutukluların taleplerine destek vermek amacı ile 2 günlük AÇLIK GREVİ başlatmış bulunmaktayız.

(...) Hükümet F tipi uygulamasını bir süreliğine ertelediğini kamuyona duyurmuştur. Bizler umuyoruz ki bu açıklamanın ardından, çağdaş ve hukuk normlarına uygun daha somut ve samimi bir adım, en kısa zamanda atılır.

Sezai ZİDANİ İHD Hatay Şube Sekreteri, Talat Oruç ÖDP Hatay İlçe Örgütü, Ç.S.A. çalışanları adına Belgin , MKÜ-ÖDER, Veysel ARSEN/ CHP, Gökhan Durgun/ KESK dönem sözcüsü, HADEP Fatime Benez

**İşkenceciler yoğun çalışmamızdan
duyulan rahatsızlığı gizlemiyor...**

Kızıl Bayrak dalgalanacak!

Sermaye devletinin devrimci basın çalışan ve okurlarına dönük tahammülsüz ve saldırgan tavrı bilinmektedir. Ancak bu saldırıların devrimci basın çalışan ve okurlarını yıldıramayacağı da bilinmelidir. Gazetemiz çalışanlarından Ziya Nihadioğlu, Abdullah Lif ve Gökhan İsmailoğlu, 3 Aralık 2000 günü gece Antakya Otogar Sanayi civarında, "Devrimci tutsaklar ölüm orucunda" başlıklı *Kızıl Bayrak* bildirilerini dağıtırken gözaltına alınmış, ertesi gün Antakya büromuz basılmış, büroda bulunan üç kişi dövülmüş, yayınlara el konmuş ve büromuz talan edilmiştir. Aynı gün çalışmamız Ziya Nihadioğlu'nun evi basılmış yayınlara el konulmuştur. Her iki baskında da polis kameraları kullanılmıştır. Çalışanlarımız 4 Aralık 2000 günü serbest bırakılmıştır.

5 Aralık 2000 günü çalışmamız Ziya Nihadioğlu tekrar gözaltına alınmış, aynı gün serbest bırakılmıştır. 7 Aralık 2000 tarihinde Antakya Gelişim Dersanesi önünde polis baskınına, eğitimin paralı hale getirilmesine ve özel de olsa dersahanelerde verilen eğitimin koşullarının elverişsizliğine dönük tepkilerini bir basın açıklamasıyla dile getirilen Antakya Dersane Öğrencileri Birliği'nin açıklamasından sonra, çalışanlarımız tekrar gözaltına alınmış ve tutuklanarak Hatay tabutluğuna gönderilmişlerdir. Çalışanlarımız işkencelerden geçirildiklerinde, açlık grevi direnişini kuşanarak düşmanı kendi ininde yenmişlerdir. Her gözaltında ise işkenceciler, *Kızıl Bayrak*'ın yoğun faaliyetinden duydukları rahatsızlığı ifade etmişlerdir.

Ancak tüm bu saldırılara inat çalışmalarımız aynı yoğunlukta sürmektedir.

Kızıl Bayrak dalgalanacak!

Özgür basın susmayacak!

Ölüm Orucu'nu destekleme etkinliklerinden notlar

27 Kasım Pazartesi günü, SES'in çağrısı üzerine çeşitli sendikalardan Ölüm Orucu sürecine en duyarlı kesimler biraraya gelerek sürece nasıl müdahale edileceğini tartıştılar. SES'in önerisi olan destek açlık grevi, tartışmalara neden oldu. BES'li emekçiler açlık grevi önerisini kendi aralarında değerlendirdiklerini ve henüz bunu uygun bulmadıklarını söylediler. Zaman zaman konu (kanımca bilinçli olarak) dağıtıldı. Ailelerin bile birlikte hareket edemediği (ayrı mekanlarda bulundukları vb.) söylendi. Biz tutsak aileleri olarak kamu emekçilerinin en duyarlı kesiminin bile, ancak açlık grevinin 38. gününde böyle bir toplantı aldığını, yine de bunu olumlu bir gelişme olarak değerlendirdiğimizi söyledik.

Toplantıda aşağıdaki kararlar alındı;

1- Tutsak aileleri olarak günler önce başladığımız 12: 30 basın açıklamalarına kitlesel olarak destek sağlanması.

2- 1 Aralık işbirakma eylemine tutsak aileleri olarak pankart ve dövizlerimizle katılımın sağlanması, bir anaya konuşma hakkı verilmesine çalışılması, eylemin belirli bir anında diğer pankartların indirilip F tipine ilişkin bir pankartın kalması ve beş dakika boyunca yalnızca F tipine karşı slogan atılması için gereken çalışmanın yapılması.

3- Akşamları 17: 30'da kamu emekçilerinin (Emekçi İnisiyatifi imzalı bir pankartla) sürece dönük basın açıklaması yapması.

4- SES'te bir açlık grevinin örgütlenmesi.

Alınan ilk kararlar kısmen uygulanabildi. 1 Aralık iş bırakma eylemine tutsak aileleri olarak pankart ve dövizlerimizle katıldık. Emek Platformu'na götürülen bir ananın kürsüye çıkarak konuşma yapma önerisi kabul edilmedi. Eylemin belirli bir anında SES'li emekçiler kortejimizin yanında yer aldılar. Beş dakika boyunca F tipine ilişkin slogan atılması kararı uygulanamadı. (Yalnızca KESK sözcüsü "iki dakika boyunca sessizlik" çağrısı yaptığında kortejimizden yükselen "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganının hemen ardından müziğin sesi açılarak çağrının reddi onaylandı.)

Alınan üçüncü karar 30 Kasım akşamından itibaren uygulandı. Dördüncü karar (SES'in yöneticileri) 2 Aralık Cumartesi günü hayata geçirildi.

Emekçi İnisiyatifi'nin ikinci toplantısı 1 Aralık Cuma akşamı yapıldı. Katılım bir öncekine göre düşüktü ve diğer toplantıya kıyasla daha ciddiyetsizdi. Alınan kararlara uygun davranılmadığı dile getirildi.

Bir önceki kararlara ek olarak;

17: 30 basın açıklamalarının 18: 00'e alınması ve 5 Aralık Ulucanlar katliamı davasına kitlesel katılım kararı alındı.

4 Aralık Pazartesi'den itibaren basın açıklamaları 18: 00'de yapılmaya başlandı. Bu eylem her gün artan bir kitlesellikle gerçekleşti, ayrıca açıklamanın ardından ÖDP binasına kadar cadde trafik kesilerek yürüş yapıldı.

5 Aralık Salı günü (bir önceki duruşmanın aksine) Ankara kitlesi şehir dışından gelen kitleden daha kalabalıktı ve Adliye'nin önüne kadar yine caddeden, trafik akışı kesilerek yüründü. (BES ve SES eyleme pankartlarıyla katıldı.) Eylemin ardından aynı şekilde geri döndü ve eylemdeki kitle aynı coşku ve kitlesellikle akşamki basın açıklamasına katıldı.

5 Aralık Ulucanlar katliamı davası için Ankara'ya gelen TAYAD eyleme pankartıyla katıldı. Ertesi gün 12: 30 eylemine de pankartıyla katılan TAYAD yeni (ama geçmişli ve bilinen) bir gerginliğe yol açtı.

KB okuru bir tutsak va'ını

Samsun'da da öfke dinmiyor...

Hücre karşıtı muhalefet güçleniyor

Samsun'da F tipine karşı mücadele her geçen gün artarak sürüyor. Özellikle cezaevlerinde Ölüm Oruçları'nın geldiği kritik evre, Samsun'daki duyarlı kamuoyunu da ister istemez daha aktif, daha etkili eylemlere yöneltti. Bunun son örneği 9 Aralık Cumartesi günü önce Hücre Karşıtı Platform'un Samsun SİP İl binasında düzenlediği etkinlik, ardından, aynı binada bulunan ÖDP İl Örgütü'nün bina önünde yaptığı basın açıklaması oldu.

Hücre Karşıtı Platform'un DİSK Genel-İş salonunda yapmayı planladığı etkinlik, Samsun Eğitim-Sen'in platform toplantısında bu kararın alındığını bile Cumartesi ve Pazar günleri salonu tutması nedeniyle, SİP'e alınmak zorunda kalındı. Bu durumdan dolayı Eğitim-Sen yönetimi Samsun hücre karşıtlarının sert eleştirilerine maruz kaldı.

Yaklaşık 150 kişilik bir katılımı gerçekleştiren etkinlik, devrim şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşu ile başladı. Ardından Hücre Karşıtı Platform'un hücrelere dair metni okunarak FOSEM'in hazırladığı video kaseti izlendi. Saat 14:00'e geldiğinde ÖDP'nin Samsun'da başlatmış olduğu açlık grevine dair basın açıklamasını yapmak üzere binanın önüne inildi. ÖDP ile birleşen Hücre Karşıtı Platform, yaklaşık olarak 250 kişilik bir kitleyle basın açıklaması yaptı. Sık sık "Hücre ölümdür girmeyeceğiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" sloganlarının atıldığı eylemde coşku ve kararlılık oldukça yüksekti.

Basın açıklamasının ardından hep beraber ÖDP İl binasına çıkıldı. Açlık grevinin başladığı açıklanarak, F tipi hücre politikasından vazgeçilmediği sürece eylemlerimizden vazgeçmeyeceğimiz bir kez daha vurgulandı. Kitle, SİP İl binasında yeniden toparlanarak etkinliği dia ve şiir dinletisi, ardından kısa bir müzik dinletisi ile devam ettirdi.

Daha önceki Hücre Karşıtı Platform'un bütün eylemlerine pervasızca saldıran polisin bu eyleme oldukça ilgisiz görünmesi, artık Samsun'da da hücre karşıtlarının meşru bir güç haline geldiğini göstermiştir.

ÖDP Samsun İl Örgütü'nün başlattığı Süresiz ve Dönüşümlü Açlık Grevi'ne platform bileşenlerinden dergi çevreleri de aldıkları kararla fiili olarak katıldılar ve açlık grevine başladılar. 6 kişinin 10 gün, diğerlerinin de 2'er 3'er günlük destek amaçlı açlık grevleriyle, hergün yaklaşık 30-40 kişi açlık grevi eylemini sürdürüyor.

Bundan sonrası için Hücre Karşıtı Platform'un ve ÖDP'nin sıklıkla tartıştığı konu, bu eylemi sokağa taşıyıp en geniş kitleye meşru taleplerimizi hergün, her an yeniden anlatıp devletin bu saldırısını tümüyle püskürtebilmek.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Samsun'dan Kızıl Bayrak okurları

Zonguldak'taÖlüm Orucu'nu destekleme etkinlikleri...

Hücre karşıtı eylemler dalga dalga yayılıyor!

Zonguldak Karaelmas Üniversitesi öğrencileri olarak, 6 Kasım'ın ardından, F (hücre) tipi saldırısına karşı durmak ve devrimci tutsakların büyük zindan direnişine destek vermek için, TÖDEF, Ekim Gençliği, Partizan Gençlik ile devrimci-demokrat, yurtsever, ilerici öğrenciler bir araya geldiler. Bu süreçte neler yapabileceğimizi tartıştık. Daha sonra bir dizi çalışma içerisine girdik. DKÖ'ler, sendika ve siyasi partilerle bu konuda görüşerek ortak bir şeyler yapabilmenin olanaklarını aradık. Söz ve niyetlerin olumlu olmasına rağmen, pratikte bu çevrelerin atıl kalması nedeni ile, asıl olarak kendi güç ve imkanlarımızla çalışmamıza başladık.

DKÖ'ler, sendika ve siyasi parti binalarına, hazırlandığımız ÖÖ'yle dayanışma etkinliklerinin gün gün takvimini astık. Görüşmelerimizi sürekli kılarak, süreç üzerinden tartışmalar yürüttük.

Basın açıklamaları:

5 Aralık: ÇHD de Tüketici Hakları Derneği'nde bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Avukatlar açıklamalarında, F tipi uygulamasının tecrit ve izolasyonu amaçladığını, Üçlü Protokol ile savunma hakkının engellendiğini ifade ederek, hücre tipi cezaevlerine karşı olduklarını belirttiler.

8 Aralık: Zonguldak genelindeki aydın ve sanatçılar ÖDP binasında bir basın açıklaması yaparak, F (hücre) tipi cezaevlerine karşı olduklarını belirttiler, ÖÖ eyleminin kritik bir noktaya geldiğine dikkat çektiler.

10 Aralık açlık grevi:

Zonguldak SİP binasında tutsak yakınları ve SİP-KP adına iki basın açıklaması yapılarak, iki günlük açlık grevine başlandı. Basın açıklamalarında F (hücre) tipi cezaevlerinin işkence ve tecriti amaçladığının, devrimci tutsaklar nezdinde emekçilerin demokratik hak ve özgürlük mücadelesinin teslim alınmak istendiğinin altı çizildi. Zindanlarda devrimci tutsaklara ölümü dayatanların, 1992'de Kozlu'da diri diri ocağa gömülen 263 işçinin, Mengen'de, Gelik'de zehirlenen madencilerin ölümünden de sorumlu olduğu vurgulandı. Bartın Cezaevi'nden devrimci tutsakların gönderdiği mesaj okundu. 120 kişinin katıldığı basın açıklaması, Fosem'in "İnsan sadece mezarda yalnız kalabilir" adlı video kaseti izlenerek bitirildi.

Basın açıklamasının ardından, SİP-KP'den üç kişi ile Kızıl Bayrak, Devrimci Demokrasi ve TAYAD'lı ailelerin katıldığı 2 günlük açlık grevi başlatıldı.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Kızıl Bayrak/Zonguldak

Kırşehir:

Ölüm Orucuyla dayanışma etkinlikleri

Ölüm Orucu Direnişi ölümlere yaklaştı. Devrimci tutsakların direnişine sahip çıkmak, ölümlere izin vermemek için "Devrimci tutsakların talepleri taleplerimizdir" şiarıyla 2 Aralık Cumartesi günü Kırşehir İHD'de dönüşümlü açlık grevine başladık. İHD Şube Başkanı'nın yaptığı basın açıklamasıyla başlatılan açlık grevi, 4 ve 6 kişilik ekiplerle 2 günlük dönüşümler şeklinde devam etti. Daha önce yapılan basın açıklamasına oranla daha fazla bir katılımın olması duyarlılığın arttığını gösteriyordu.

1 Aralık iş bırakma eylemi, üniversitedeki faşist saldırı, katılımın 150 civarında olmasını sağladı. Ziyarete gelen insanlar, tutsak yakınlarının Adalet Bakanlığı'na "Cezaevlerinde yeni ölümlere tanık olmak istemiyorum" içerikli imza metnini faksладılar. Faks metni sayısı hafta sonuna kadar 200'e ulaştı. Açlık grevine katılanların coşkusu, ziyarete gelen öğrencilerin açlık grevine katılma istekleri dikkate değerdı.

Sendika bürokratları açlık grevinde de sessizliklerini korudular. Fakat tabanın, özellikle de genç eğitim emekçilerinin tavrı ve destekleri oldukça anlamlıydı. Açlık grevine tutsak yakınları, devrimci dergi okurları, genç eğitim emekçileri ve HADEP'liler katıldılar. Açlık grevine katılan tutsak yakınları, ÖDP'nin F tipine karşı başlattığı imza kampanyasına destek olmak için ziyaret gerçekleştirdiler.

Açlık grevi bir hafta sonra tutsak yakınları tarafından bitirilmek zorunda kalındı. Bir tutsak yakını yaptığı basın açıklamasıyla Kırşehir halkına seslenerek; 2 Aralık'ta başlatılan dönüşümlü açlık grevini 9 Aralık'ta sonlandırdıklarını, ölümlerin yaklaştığını, tepkilerin değişik şekillerde ortaya konulması gerektiğini söyleyerek, herkesi duyarlı olmaya çağırdı.

Dernek yöneticilerinin basın açıklamasını yapmak istememesi ve alanlara çıkılmaması yönündeki girişimleri boşa çıkartıldı. 120 kişilik kitleyle alana çıkılarak "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Hücrelere değil emekçiye bütçe!", "Hücre ölüm demektir izin vermeyelim!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!" sloganları eşliğinde basın açıklaması gerçekleştirildi.

Kızıl Bayrak/Kırşehir

İzmir'de hücre karşıtı eylemler

Partilerin ortak eylemi:

DBP, DSİP, EMEP, HADEP, ÖDP ve SIP tarafından oluşturulmuş bulunan partiler platformu tarafından, Ölüm Oruçları'nın 49. günü olan 7 Aralık Perşembe günü saat 12:30'da, Konak Sümerbank önünde kitlesel bir basın açıklaması yapıldı. 600'ün üzerinde bir kitlenin katıldığı eyleme çok sayıda tutsak yakını ve devrimci basın okuru katıldı. "F tipi cezaevlerine hayır!" yazılı ortak imzalı pankartın açıldığı eylemde, basın açıklamasını ÖDP İl Başkanı Haluk Tekeli okudu. Açıklamada; "Henüz vakit varken sesimizi yükseltelim. Ölümleri durdurmak için çaba harcayalım. Biz bu suça ortak olmayacağız. Yeni cezaevlerine ihtiyacımız yok. Bugün burada çanlar çalarak, düdüklerimizi öttürerek, ıslıklarla ölüm çığlığını duymak istemeyenleri uyarmaya geldik. Herkesi insan yaşamına saygılı olmaya çağırıyoruz. Ölümleri durdurun. Yarın herşey geç olabilir" denildi.

Eylemde, "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Anaların öfkesi hücreleri yıkacak!", "İnsanlık onuru hücreleri yıkacak", "Hücre ölümdür istemiyoruz!", "Susma sustukça yeni ölümler gelecek!" vb. sloganları atılırken, en coşkulu olarak atılan sloganlardan biri de "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" olması dikkat çekiciydi. Ayrıca yer yer "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" sloganı da atılmaktaydı.

Tutsak ailelerinden

İHD'de basın açıklaması:

İnsan Hakları Derneği İzmir Şubesi'nde 7 Aralık Perşembe günü saat 11:30'da, Ölüm Orucu'nda bulunan devrimci tutsakların aileleri basın açıklaması yaparak çocuklarının yanlarında olduklarını ifade ettiler.

Basın açıklamasını Buca Cezaevi'nde tutuklu bulunan Mesut Avcı'nın babası Osman Avcı okurken, Aydın Cezaevi'nde bulunan Ümit Kanlı'nın annesi Gülten Kanlı ve yine Aydın Cezaevi'nde tutuklu bulunan Barış Kaya'nın annesi Gülten Kaya, yeni ölümlere izin vermeyeceklerini söylediler.

İzmir Hücre Karşıtı Platform'dan açlık grevi

İzmir Hücre Karşıtı Platform temsilcileri, Nakliyat-İş Sendikası'nda 3 günlük açlık grevi yaptı. Açlık grevi 8 Aralık Cuma sabah saat 10:00'da sendika binasında yapılan basın açıklamasıyla başladı. Platform adına sendikacı-yazar Hacay Yılmaz tarafından okunan açıklamada; "Biz İzmir Hücre Karşıtı Platform temsilcileri olarak yeni ölümler görmemek, '96 yılını yeniden yaşamamak, ölümlerin utanç altında ezilmemek ve bu utanca ortak olmamak için üç günlük açlık grevine başlıyor ve duyarlı tüm kesimleri F tipine karşı seslerini daha çok yükseltmeye davet ediyoruz. Çünkü yitirilecek zaman, yitirilecek beden olacaktır" denildi. Açlık grevinin yapıldığı salonda çeşitli dövizler ve platform imzalı "Yeni ölümlere izin vermeyeceğiz" pankartı asılıydı.

Aynı gün dönüşümlü açlık grevi yapmakta olan Aydın ve Sanatçı Girişimi de, TMMOB

lokalinde basın açıklaması yaptı. Meslek odaları ve KESK İzmir sözcüsü Alim Murathan'da yapılan açıklamaya destek verdi.

Ege TAYAD'ın evlemine polis saldırısı

9 Aralık Cumartesi günü Ege TAYAD'lı aileler ölüm oruçlarını desteklemek amacıyla basın açıklaması yapmak istediler. Basın açıklaması yapmak için Konak Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen ailelerin önü, Konak Tansaş yanında polis tarafından kesildi. Alana girmeden önce önü kesilen yaklaşık 60 kişi, kimlik kontrolü dayatmasına karşı oturma eylemi başlattılar. Bu sırada çembere alınan aileler "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Hücre ölümdür izin vermeyeceğiz!", "Katil devlet hesap verecek!" sloganlarını atarak engellemeyi protesto ettiler. Daha da saldırganlaşan polis, yaşlı tutsak aileleri de dahil herkesi vahşice döverek gözaltına almaya başladı. Gözaltına alınanlardan Ozan Aydın polisin darbeleri sonucu iç kanama geçirerek hastaneye kaldırıldı.

Eylem alanına burjuva basını yaklaştırmayan polis, sosyalist basın muhabirlerini de tehdit ve engellemelerle uzaklaştırmaya çalıştı.

Aynı gün, TAYAD'lı ailelerin eylemi öncesi, F tipi karşıtı eylem yapmak isteyen Mücadele Birliği Platformu üyesi 5 kişi benzer şekilde karga-tulumba gözaltına alınmıştı. Eylemde toplam 48 kişi gözaltına alındı. Mücadele Birliği okurları Bozyaka TMS'ye götürüldü.

İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin yıldönümünde eylem:

F tipi "gölgesinde" İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi'nin yıldönümünde, yaklaşık 1500 kişinin katılımıyla İzmir İHD önünden başlayan yürüyüş Konak Meydanı'nda son buldu. Sessiz yürüyüş yapılacak denmesine rağmen, susmanın zamanı olmadığını insanlar sloganlarla, zılgıtlarla göstererek, son zamanlarda hücre karşıtı eylemlerin yapılmasına izin verilmeyen Konak Meydanı'na girdi. Oldukça coşkulu ve öfkeli geçen eylem İHD Şube Başkanı Günseli Kaya tarafından okunan basın açıklamasıyla bitirildi. Eylemde en çok atılan sloganlar; "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Katil devlet hesap verecek!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!", "Hücre ölümdür izin vermeyeceğiz!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!", "Gözaltına alınanlar serbest bırakılsın!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" oldu.

Ücretsiz PDF Kıtıp Arşivi - <https://rantey.org/kabul-edilmelidir>

Adana'da Ölüm Orucu eylemiyle dayanışma mitingi ve etkinlikleri

10 Aralık mitingine 6 bini aşkın insan katıldı

Süresiz açlık grevi ve ÖÖ süresince analar ve tutsak yakınları, sürekli basın açıklamaları yaparak, sendika, siyasi partiler ve DKÖ'leri ziyaret ederek, hücre karşıtı bir mitingin gerçekleştirilmesi için bir platform oluşturma çağrısı yaptılar.

2 Aralık'ta yapılması düşünülen miting, hazırlıklar için zamanın az olması ve katılımın düşük olacağı kaygısıyla, 10 Aralık'a alındı. Kararın hemen ardından afiş, pul ve bildiri çalışmaları başlatıldı. "ÖÖ'dakiler ölüyor, biz öldürtmeyeceğiz, ya siz?" yazan afiş ve pullar şehir merkezinde, fabrika önlerinde ve mahallelerde kullanıldı. İHD, ÖDP, EMEP, SİP, DBP, HADEP ve Aydın-Sanatçı Girişimi'nden oluşan tertip komitesi, miting başvurusunu yaptı.

Açlık grevinde olan analar "Yaşasın ÖÖ Direnişimiz!" pankartı ile en önde yürüdüler. Siyasi partilerin yanısıra KESK'e bağlı sendikalar kitlesel katılım sağladılar.

6 bin civarındaki kitle, Mimar Sinan Parkı'ndan Uğur Murncu Meydanı'na yürüdü. Yürüyüş esnasında "Yaşasın ÖÖ Direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "Yaşasın siper yoldaşlığı!" sloganları atıldı. Alanda platform adına İHD Başkanı Şehmuz Kaya bir konuşma yaptı. Ardından Ölüm Orucusu direnişçisi Atılcan Saday'ın annesi bir konuşma yaptı.

Seyhan Belediyesi işçileri tutsak yakınlarını ziyaret ettiler

14 Aralık'ta Seyhan Belediyesi işçileri, İHD Adana Şubesi'nde açlık grevinde bulunan tutsak yakınlarına destek ziyareti gerçekleştirdiler. İşçiler tutsak yakınları tarafından coşkuyla karşılandılar. Tutsakların taleplerinden biri olan DGM'lerin kapatılmasının geçmişte işçi sınıfının verdiği mücadeleler sonucunda başarıldığı, bugün de devrimci tutsakların taleplerinin kabul edilmesinin işçi sınıfının bu talepleri sahiplenip bunlar için mücadele etmesiyle başarılabileceği yönünde bir konuşma yapıldı. Aynı zamanda zindanlarda devrimci tutsaklar tarafından gerçekleştirilen ölümüne direnişin işçi sınıfının özelleştirme, taşeronlaştırma, işten çıkarma ve sefalet ücretlerinin dayatılması gibi sermayenin topyekün saldırılarına karşı izlenmesi gereken yolu gösterdiği vurgulandı. Bir işçi, devrimci tutsakların onurları olduğunu ve onlara sahip çıkacakları doğrultusunda bir konuşma yaptı. Tutsak yakınları işçileri alkışlarla uğurladılar.

Basın açıklamaları:

* Eğitim-Sen binasında yapılan basın açıklamasına tutsak yakınları da katıldılar. Açıklamada şunlar söylendi: Tutuklu ve hükümlülerin başlattığı ölüm orucu, ölüm sınırına dayanmıştır. Cezaevlerindeki tüm siyasi tutuklu ve hükümlüler F tiplerine girmeyeceklerini açıklamışlardır. Ancak tüm tepkilere karşın F tipinde ısrar edilmesi, Ölüm Oruçları'na müdahale edilmesi tartışmaları tarafımızca kaygıyla karşılanmıştır. F tipi cezaevleri tecrit ve yalnızlaştırma amaçlıdır. Geçmişte ÖÖ nedeniyle 12 kişi hayatını kaybetmişti. Cezaevlerinin insanca yaşama koşullarına uygun, demokratik bir biçimde tasarlanması gerekmektedir.

* ÖDP'nin merkezi eylemi olan düdüklü protesto eylemi, Adana ÖDP binasında, 7 Aralık '00 tarihinde bir basın açıklamasıyla devam etti. Basın açıklamasında; "Hiçbir şey tutuklu ve hükümlülerin ölümüne göz yummayı haklı kılamaz. Onların yaşamasını istiyoruz. Türkiye'nin kapsamlı bir adalet reformuna ihtiyacı varken, hükümetin F tipi cezaevleri peşinde olması asla kabul edilemez." denildi.

Eyleme İHD'de de açlık grevinde olan tutsak yakınları, İHD, Genel-İş, HADEP, EMEP, Halkevleri ve ÇHD destek verdi. Eylemde "Hücre ölümdür karşı çıkalım!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Anaların öfkesi hücreleri yıkacak!" sloganları atıldı.

ÖDP ÖÖ'nün 54. gününde bir basın açıklaması daha yaptı. Açıklamada, "Bugün geldiğimiz noktada atılması gereken adım F tipi cezaevlerine ilişkin kısmi düzenlemeler değil, devrimci tutsakların talepleri arasında bulunan F tiplerinin kapatılması kabul edilmelidir." denildi.

Doğu Perinçek'e açık mektup:**Kirli dilini direnişimizden uzak tut!**

Ölüm Orucu Direnişi'ne başlarken, şimdiden kazandığımızı söylemiştik. Kulağa hoş gelecek ajitatif bir söyleme değil, bir öngörüye dayanıyordu bu sözümüz. Ve bunu söylerken amacımız hücreleri yıkmamanın ötesindeydi. Zaferimiz de hücreleri yıkmamanın ötesine geçecek. Topyekûn saldırıyı zindan cephesinden yıkmayı amaçlıyorduk direnişimiz. Bugün direnişimiz 50'li günlere geliyor ve doğrudan sonuçları üzerinden söz söyleyebilecek durumundayız.

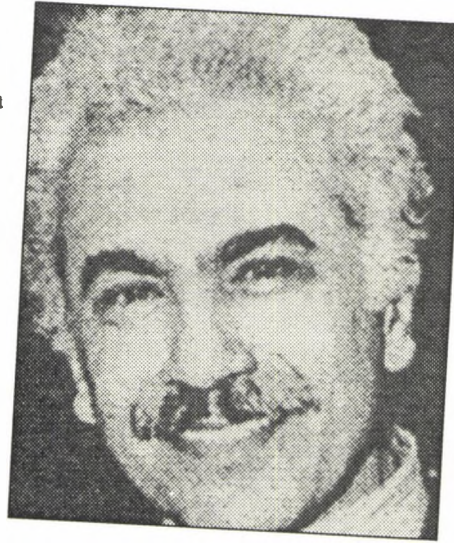
Duyarlı, dürüst, samimi herkesi direnişimize destek olmaya çağırmıştık. Çağrılarımız bugüne dek görülmüştü oranda karşılığını buldu. Bugün direnişimiz kitleler nezdinde tam bir meşruiyet kazanmıştır. Bu aynı zamanda devrimciler ile emekçi kitleler arasındaki açının daralması anlamına geliyor.

Gündemin tam ortasına yerleşen direnişimiz ve direnişimizin olmazsa olmaz talebi olan F tiplerinin kapatılması üzerine, kalemini ve onurunu tümüyle sermayeye satan çanak

yalayıcıları dışındaki köşe yazarları şu ya da bu biçimde lehimizde yanıtlar yazıyorlar. Gerçeklik böyleyken, Doğu Perinçek 7 Aralık '00 tarihli *Milliyet* gazetesinde, Ece Bilgin'in Ölüm Orucu direnişimiz üzerine sorduğu soruya bakın nasıl kirli dilini uzatıyor.

"Öncelikle F tipi sistemi tamamen batıdan ithal, yalnızlaştıran bir işkence rejimi..." diyor Perinçek. Yazının devamına bakıldığında ise Perinçek'in objektif olarak işkenceyi savunduğunu görüyoruz. Direnişimize kirli dilini uzatırken, F tipi rejimine nasıl son verileceğini yazmamış. O halde bu rejimin son bulmasına lüzum yok, öyle mi bay Perinçek?

Neden direnişimiz yanlışmış? Şöyle söylüyor Perinçek: "*Türkiye ekonomisi çökerken, Kıbrıs sorunu AB tarafından bize karşı kullanılırken, 'Ermeni soykırımı' yasaları çıkarken, ölüme F tipi için yatmak çok yanlış. Türkiye'nin çok temel sorunlarında ölümü göze almak gerekiyor.*" Sonra da ekliyor: "*Batı'nın gözleri üzerimizdeyken, F tipi*

olaylarının gündeme gelmesi onların eline güç verdi."

Şaşkınlığın bu kadarına pes denir. Bankaları hortumlayanlar, depremzedeler için toplanan yardımı yağmalayanlar, mafya ve çeteler vb.'leri değil de bizler mi "işkence rejimi"ne karşı çıkarak Batı'nın eline güç veriyoruz. Hem hangi Batı? Batı'nın rejimini savunuyorsun. Batı'ya bu denli

M. Kurşun
(Ölüm Orucu direnişçisi)

yanarmaya çalışırken, nasıl olur da utanmadan bizler için, "Bu örgütlerin zaten Türkiye'nin bağımsızlığı gibi büyük devrimci amaçları yok" diyebiliyorsun. Yüzsüzlüğünde bir insaf sınırı olması gerekmez mi?

Perinçek ne için ölüme gitmeyi doğru buluyor? Bu soruya yanıtı şöyle: "*Ekonominin çökertilmesine karşı tepki gösterip ölüm orucuna başlasalardı, kitlelerin desteğini alabilirlerdi.*" Amaç direnişe kirli dilini uzatmak olunca, körlük anlaşılır oluyor. Körlüğüne ayrıca değinmeye gerek yok, onu böyle saldırganlaştıran direnişimizin gördüğü kitle desteğidir zaten. Ama madem ki "ekonominin çökertilmesine karşı" ölüm orucuna gitmek doğrudur ve kitle desteğini alır, kendin niye gitmiyorsun?

Perinçek'e söyleyeceğimiz şu: Herşey üzerine konuşmak zorunda değil. Direnişimiz üzerine konuşması ise hiç gerekmiyor. Kirli dilini direnişimize uzatmasın yeter.

Teslimiyet çağının ucube aydınlarının hücreleri...

Cumhuriyet'in "Geniş Açı"ya sahip yazarı Hikmet Bila'nın, bu gazetenin 13 Aralık tarihli nüshasında yayınlanan makalesi, burjuva aydınının fikir zenginliği ve kavrayış kapasitesini merak edenler için belge niteliğinde bir yazı.

Bu girişten de anlaşılacağı üzere, sözkonusu makale sadece yazarının "enginliğini" sergilemiyor. Dönemine, döneminin belirli bir tip "aydın"ına da ışık tutuyor.

Sözkonusu yazı sadece bize de "tipik" gelmiş değil. Etkisinin *Cumhuriyet* okurlarıyla sınırlı kalmaması gerektiğini düşünmüş olmalı ki, bir TV kanalının haber sunucusu (sağılsun, sayesinde "ramaktan döndük") seyircisine aynen sundu yazıyı.

Bunca çaba ve desteğe rağmen yazıyı kaçırınlar için önden hatırlatalım. Yazının beşte dördü alıntıdır. Yazımızın önce üç ayrı haberden örnekler veriyor. Örnekler, iki sütundan ibaret yazının ilk sütununu neredeyse dolduracakken, araya girip haberlere ilişkin yorumunu yapıyor. Yorum örneklerin yarısı kadar bile tutmuyor. Yani, kısa, özlü ve çarpıcı (!) Sonra yine uzunca bir alıntı ikinci sütunun sonlarına kadar dayanıyor. Bila'ya üç satırlık yer kalıyor. O da, sırasıyla, 4, 3 ve 2 kelimeden oluşan "özlü söz"üyle

son noktayı koyuyor. Ancak biz bu son noktaya gelmeden, aradaki "çarpıcı" yoruma dönelim

Bila, alıntılardığı haberlerdeki alkış ve halay olayına kafayı takmış. Ha bire soruyor; "Peki, ölüm bu kadar kolay mı olmalı?", "Onların yaşamı bu kadar önemsiz mi?", "Onların dünyaları bu kadar değersiz mi?", "Ölüme alkış tutarak insan hakkı savunulabilir mi?", "Bu halay neyin halayı?"

Bir zamanlar da bir patron grev halaylarına takmıştı, hatırlarsanız. Bu kadar büyük değer kaybına neden olan bir olayda sevinecek ne bulduklarını soruyordu işçilere. Kendi bulunduğu yerden, kendi sınıfsal çıkarlarından bakan bu kapitalistin, grevi ölümcül bir bela olarak görmesi elbette çok doğal. Tıpkı işçinin düğün-bayram olarak görmesi ne kadar doğalsa. Yani kimin, hangi sınıfın penceresinden baktığına göre değişiyor. Bila'nın "ölüm halayı" da o hesap. Ölüm Orucu'nun bir intihar girişimi değil, bir mücadele aracı olduğunu, düğün-bayram karşılanmanın da ölüm değil (sonunda ölüm de olsa) mücadele olduğunu anlamıyor. Çünkü baktığı pencereden bunu görmesi imkansızdır. Önünde oturduğu pencerede cam yoktur, ışık ve ses sızmaz, kör ve sağır bir duvarla örülmüş, özel genişletilmiş

maddelerle "izole" edilmiştir.

Bir teslimiyet çağının tüm ucube aydınları gibi, Hikmet Bila da, kendi yüreksizliği yüzünden kendi ayağıyla girdiği bu hücrede yalnız başına çürümek istemiyor anlaşılır. Hücrelere hayır diyen herkesi (o herkes binlerce de olsa, kendisi gibi tek başına değil örgütlü bir tavır içinde de olsa) yanına, hüccesine çağırıyor.

İnsan hakları savunucularını, yazarları, çizerleri, hukukçuları, hekimleri, yani herkesi karşısına alıyor. Hücrenin tahribatını görmek ve karşı çıkmak için bundan iyi örnek mi olur?

Sokaktaki https://rantey.org

algılamayan bir beynin, Ulucanlar'daki ölüm halayını algılaması beklenebilir mi?

GENİŞ AÇI

HİKMET BİLA

Ölüm Alayı

Gazetelerde, televizyonlarda, adyolarda okunan haber şöyleydi: "İnsan Hakları Derneği Adana Şubesi'nin düzenlediği mitinge İş-Partisi, ÖDP ve HADEP'in yanı sıra Çağdaş Hukukçular Derneği ve TAYAD'ın da aralarında bulunduğu dernekler katıldı. Yaklaşık 50 bin kişinin bir araya geldiği mitingde konuşan İnsan Hakları Derneği Adana Şube Başkanı Şehinuş Kaya, F tipi cezaevleri kaldırılana kadar ölüm orucundakilere destek vereceklerini belirtti. Yapılan konuşmalardan sonra mitinge katılanlar halay çekti."

Bir başka haber de şöyleydi: "Bir grup avukat, ölüm orucundaki müvekkillerine destek vermek amacıyla açlık grevine başladı. Çağdaş Hukukçular Derneği İstanbul Şubesi'nde yapılan basın açıklamasında avukatlar adına konuşan Remzi Kaymaz, ölüm orucunda bulunan müvekkillerinin taleplerini ve hedeflerini açıkladıklarını bildirdi. Basın açıklamasının ardından avukatlar Hacer Çekiç, Ali Şiş, Kenan Alkan, Erkin Dele, Remzi Kaymaz, Behiç Aşçı, Batı Arayıcı, Özgün Gider, Sevgi Zeynep Kaya, Bekir Yılmaz

yaşamı bu kadar önemsiz mi? Yaşamı bu kadar değersiz mi? İnsan hakları savunucuları, çizerler, hukukçular, hekimler... Kendinize sorunuz. Cevap olarak insan hakkı savunabilir mi?

Bu halay neyin halayı?
Bu halay ölüm halayı...

★★★

Şimdi de bir hekime kulak lim. Ahmet Haki Türkdemir, ronik mektubunda bakınız söylüyor:

"İnsanların bir sürü gerekliliği olabilir. En önemlilerinden olan açlık ve sefalet durumu bile yaşamın yanında olmak çirkin mi? (...) Aslında hekim hep bunun için çalıştı. Hekim kendi başına var olabilen ve başına ayakta kalabilen, kırılganlığını alabilen bir yapıdır. Fakat gün gelince bu yapı kendini yok etmeye yönelir. Bunu insanların geri kalanı için tehdit unsuru olarak sunma. Yani çaresizlik karşısında orta kan bir ötanazi değildir. (...) Tıbbi açıdan ölüm ölüm değildir. Yaşamı bu kadar önemsiz mi? Yaşamı bu kadar değersiz mi? İnsan hakları savunucuları, çizerler, hukukçular, hekimler... Kendinize sorunuz. Cevap olarak insan hakkı savunabilir mi?"

Yaşamın her alanda hücreleştirilmesi

D. Ceren

İMF saldırı paketlerinin tavizsiz uygulanmasıyla yoksulluk, işsizlik her geçen gün artmakta, sefalet daha da koyulaşmaktadır. İşçilere, emekçilere, öğrencilere, aydınlara, yoksul köylüye saldırıların olmadığı bir gün geçmemektedir. İşçi sınıfının ve emekçi kesimin kanını emerek, sömürü cehennemi haline getirdikleri ülkeyi baskıyla, zorbalıkla, terörle, hakların gaspıyla tam bir hapishaneye çevirmişlerdir. Kirlı ve kanlı icraatları ile ayakta tutmaya çalışıyorlar, çürüyen ve yıkılmayı bekleyen faşist düzenlerini.

Bu yüzden de çok kapsamlı ve bütünlüklü bir saldırıya geçmişlerdir. Bu saldırılarını daha rahat ve pürüzsüz uygulayabilmek için de en başta toplumsal muhalefeti bastırmakla işe başlıyorlar. Saldırıları karşı geliştirebilecek olan mücadelede öne çıkan unsurlara boyun eğdirerek, olmazsa yok ederek, işçi sınıfı ve onun mücadelesini teslim almaya çalışıyorlar.

F tipleri İMF paketinin tamamlayıcısıdır

Devrimci tutsakları kişiliğisizleştirerek teslim alma politikasının ürünü olan F tipi cezaevleri, yani hücreler, yalnızca devrimci tutsaklara yönelik gibi gözüküyorken, gerçekte ve işin özünde işçi sınıfını ve emekçileri hedef alan kapsamlı bir saldırıdır. İMF ve sermayenin sosyal yıkım paketlerinin bir parçasıdır. Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara yapılan her türlü saldırı sınıfa yönelik saldırı politikasından bağımsız değildir.

Devrimci tutsakları hücrelere koymak isteyen sermaye iktidarı, özelleştirme, sigortasızlaştırma, sendikasıızlaştırma, esnek üretim, taşeronlaştırma, düşük ücretler, paralı eğitim, paralı sağlık, mezarda emeklilik gibi saldırılarla, dışarıda da işçi sınıfının ve emekçi kesimin yaşamını hücreleştirmektedir. İşyerinde, sokakta, okulda etrafımızın her yönüyle hücrelerle çevrildiğini, hücre saldırısının salt devrimci tutsaklarla olmadığını görebilmekteyiz. Kafamızı kaldırıp baktığımız andan itibaren sermayenin kanlı hücre duvarları ile etrafımız sarılmış ve kölelik zincirleri ile bu duvarlara prangalanmış olduğumuzu görürüz.

İçerideki devrimci tutsaklar, sermaye devletinin azgın saldırılarına, İMF paketlerine, sermayenin kölelik zincirlerine karşı oldukları; insanca yaşanacak, baskının, sömürünün olmadığı bir dünya istedikleri için cezaevlerine konulmuşlardır. Onlar sınıfın öncü ve bilinçli kesimi oldukları için, özel hedef olarak seçilerek katledilmeye, katledilemeyenler ise hücrelere konularak yok edilmeye, teslim alınmaya çalışılmaktadır. Sermaye düzeni devrimci tutsakları hücrelerle teslim almaya çalışırken, dışarıda işçi sınıfına sosyal yıkım paketleri ile sefalet içinde yaşam koşulları dayatarak teslim almaya çalışmaktadır.

F tipinin işyeri noktasındaki anlamı: Yaşamın hücreleştirilmesi

İşçiler, emekçiler sermayenin saldırı politikaları ile açlığa ve yoksulluğa mahkum edilirken, bir de işyerlerinde insanlık dışı, onuru ve kişiliği ayaklar altına alan, kölece çalışma koşullarıyla yüzyüzedirler. Devrimci tutsaklar gibi 8 m2'lik hücreler içine konulmuyoruz, ama dayatılan koşullarla ondan daha da dar bir dünyada yaşama mahkum ediliyoruz. Ülke ve yaşamımız tam bir hapishaneye çevrilmiş.

Kimi zaman hücre, işyerinde tam bir kışla disiplini olarak çıkıyor karşımıza. Kimi zaman da işçileri kişiliğisizleştirme, bastırma, susturma politikasının bir ürünü olarak insanca yaşama koşullarının gaspedilmesiyle çıkıyor karşımıza. Cezaevlerindeki devrimci tutsaklar hücrelerde, personel kontrol odasında sürekli izlenip, kontrol altında tutulmaya çalışılırken, işçiler ise patronun odasından çalışma yerine konulan kameralarla sürekli izlenmekte, denetlenmektedir. Hücreye çevrilmiştir çalışma bantları. Yanındaki işçi arkadaşınla sohbet etmen, gülmen, sağa sola bakman, ayağa kalkman, oturman yasak. Her anın, her dakikan patronun aşağılamasına ve küfürü hakaretlerine maruz kalmakla geçer.

Özelleştirmeler sonucu işten atılma, sendikasıız, sigortasız, düşük ücretle günde 12-13 saate varan çalışma koşullarına maruz bırakılman olarak çıkar karşımıza hücreler. Kimi zaman 11-12 yaşındaki bedenlerimizin vahşice sömürülmesi, makineler arasında ellerimizin, ayaklarımızın parçalanması, ya da ölüm olarak alırsız payımızı hücrelerden.

Mesai bitiminden sonra da sermayenin hücre duvarları hala sarar etrafımızı. Aldığımız sefalet ücretinden dolayı çocuklarımız aç yatarlar geceleri, gündüzleri sömürüldüğümüz yetmezmiş gibi. Akşamları ailemize, eşimize ve çocuklarımıza ekmeğ götürememenin acısını hissederiz yüreklerimizde. Çocuğumuz okulun kapısı kapatılmıştır. Onu okutamamanın, cılız bedeninin sömürü çarkının içerisine itilmesinin acısını hissederiz yüreğimizin derinliklerinde.

Sosyal ve kültürel yaşantımız hiç olmamıştır zaten. Kahve köşelerinde oturmaktan başka bir alternatif yoktur hücre duvarlarının içerisinde. Bize layık olanları bu duvar içerisine sıkıştırılmıştır kan emici sömürü düzeni.

Hücreleri mücadele ile parçalayabiliriz

İçeride ve dışarıda hücreleri parçalamadığımız sürece sorunlarımız katmerleşerek devam edecektir. Sermaye bize yaşamımızın her alanından saldırıyor. F tipleri devrimci tutsaklarla sınırlı olmayan bir saldırı olduğu için, bu saldırıyı taleplerimiz doğrultusunda işyerimizden yükselteceğimiz mücadele ile püskürtebiliriz ancak.

Sorunlarımıza karşı verdiğimiz mücadelede, "Hücrelere Hayır Platformları" şeklinde en geniş işçi kesimini içine katacak bir hareketlenmeyi yaratmak işyerlerinde ertelenemez bir görevdir. Ekonomik ve sosyal haklarımız için mücadeleyi hücreleri parçalama ekseninde sürdürmek, gündeme bu saldırıyı genel olarak püskürtme mücadelesi ile yaklaşmak zorundayız.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Kapitalizm ve engelliler

Birleşmiş Milletler her yılın 3 Aralık gününü "Dünya Özürlüler Günü" olarak ilan etmiştir. Bu takvimden dolayı devletin resmi kurumları bir günlüğüne "özürlü yurttaşlar"ı hatırlarlar. Bugün de yasak savma türünden nutuklara ve timsah gözyaşlarına tanık oluruz. Ertesi gün resmi düzen çevrelerinin "özürlü" demeyi tercih ettiği engelli insanlar sorunlarıyla yaşamaya devam ederler.

Kamuoyunda pek gündeme gelmeyen yaşamın kıyısında hayatını devam ettirmeye zorlanan engellilerin sayısının insanı dehşete düşürecek oranda olmasıdır. Türkiye'de her yüz kişinin on ikisi engellidir. Yüzde onikilik bu oran yedi milyon kişiye tekabül etmektedir. Üstelik bu rakam gerçek engelli sayısını yansıtmamaktadır. Herhangi bir fiziksel rahatsızlığı olmayan emekçilerin bile yaşamlarını sürdürmek için karşılaştıkları zorluklar gözönüne alındığında, engelli bir insanın yaşamını sürdürmesinin ne denli güç olduğu anlaşılabilir.

Yasalarda kimi göstermelik, günlük yaşamda karşılığı olmayan hükümler bulunmakla birlikte, bu hükümlerin uygulamada herhangi bir kıymeti harbiyesi yoktur. *"Her yurttaş eğitim hakkından yararlanabilir", "her işyeri engellilere yüzde üçlük kontenjan açmakla yükümlüdür"* gibi yasa maddeleri olmakla beraber, engellilerin (görme, duyma, konuşma) eğitimden yararlanma şansına sahip olanların oranı yalnızca yüzde üçtür. Üretim, hizmet alanında istihdam edilme oranı ise sadece yüzde birdir. Bu örnekler de gösteriyor ki, yasalar sadece kağıt üstünde vardır.

Sermaye düzeni engelli insan üretiyor

Milyonlarca engellinin bir kısmı doğuştan, büyük bir kısmı ise sonradan engellidir. Sakatlanma nedenlerine baktığımızda, bunun doğrudan kapitalizmden kaynaklandığını görürüz. Gözünü kâr hırsı bürümüş burjuvazi, her yıl on binlerce işçinin iş kazası ve meslek hastalıkları sonucu sakat kalmasına sebep olmaktadır. Ayrıca işkence, yetersiz beslenme, sağlık hizmetlerinden yararlanamama, trafik kazaları vs. binlerce insanın sakatlanmasına neden olmaktadır.

Kârın değil insanın önem taşıdığı bir toplumda, somutta kâra ve sömürüye değil insanın maddi ve kültürel ihtiyaçlarını karşılamaya dayalı sosyalist bir toplumda, sakatlanma nedenleri asgariye indirilebilir ve zamanla tamamen ortadan kaldırılabilir. Ancak kapitalist sistem, diğer olumsuzluklarının yanında, engelli insan sayısını da hızla arttırmaktadır. İMF-TÜSİAD yıkım programının yaşama geçmesi durumunda, bu sürecin daha da genişleyerek hızlanacağını tahmin etmek zor olmasa gerek.

Kaynağı ortak olan sorunların çözümünü de ortaktır

Bu yılın 3 Aralık öncesi süreci, işçi-emekçiler, devrimci tutsaklar ve gençlik hareketiyle sıcak bir döneme denk düştü. SAC ve ÖO Direnişi

zindanlardan yükselirken, işçi sınıfı ve kamu emekçileri grev, miting ve değişik eylemlerle gündemdeler. Ayrıca tutsak yakınları ve hücre karşıtı platformlar da mücadeleyi yükseltmiş durumdalar. Bu hareketli ve sıcak atmosfer engellilerin en azından örgütlü olan kesimlerini etkilemiştir. 3 Aralık'ın hamasi nutuklarla geçirtilmesini engellemek ve kendi sorunlarını toplumun gündemine sokmak amacıyla açlık grevleri, basın açıklamaları ve yürüyüşlerle seslerini duyurmaya çalıştılar. Özellikle "6 Nokta Körler Derneği"nin etkinlikleri düzenin kolluk kuvvetlerinin saldırılarına maruz kalmıştır. Bu, egemenlerin sesini yükselten engellilerden rahatsız olduklarının göstergesidir.

Ezici çoğunluğu emekçi olan engellilerin temel sorunları emekçilerin genel sorunlarından ayrı düşünülemez. Sorunların kaynağı, bizzat kapitalist sistemin kendisidir. Bütün politikalarını emperyalist tekeller ve yerli ortaklarının çıkarlarına endeksleyen bir düzenin, ne engellilerin, ne de emekçilerin sorunlarını çözmek gibi bir amacı olamaz. Tam tersine, bu sorunları, emekçileri işsizliğe, yoksulluğa mahkum ederek daha da büyötmektedir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin kazanımları, ancak militan bir mücadeleyle elde edilebilir. Emekçilerin kazanımları olduğu oranda, bu engelliler açısından da bir kazanım anlamına gelecektir. Nitekim, proletaryanın köklü mücadele geleneğine sahip olduğu Avrupa ülkelerinde engellilerin de belli kazanımları (eğitim, araç-gereç ihtiyacı, istihdam vs.) olmuştur. Dolayısıyla engelli örgütlenmeleri toplumsal muhalefetin bir bileşeni haline gelebildiği oranda, içi sınıfı ve emekçi örgütleriyle dayanışmaya girip, bu örgütlerin dayanışma desteğini alma şansına sahip olacaktır.

İşçi ve emekçilerin sorunları bu düzende ne kadar çözüm bulabiliyorsa, bir anlamda engelli insanlar 9'da 0 oranda sorunlarına çözüm bulabilecektir. Kapitalizm bu sorunları doğurup artırdığına göre, gerçek çözüm sınıfı, sömürsüz bir toplumda mümkün olabilecektir ancak.

Parti Programı'nda engelliler sorunu

Parti Programı, *"Türkiye Devrimi"* başlıklı V. ana bölümün *"Toplumsal Sorunlar"* başlıklı alt bölümünde ve *"Yardıma muhtaç kesimler"* kapsamında engelliler konusunda şu yaklaşıma yer vermektedir:

"6) Yardıma muhtaç kesimler:

Yaşlılar, engelliler, kimsesiz çocuklar ve yardıma muhtaç öteki kesimler proletaryanın devrimci iktidarınca korunur. Ekonomik, sosyal ve kültürel tüm ihtiyaçları kamu fonlarından karşılanır. Engellilerin kendi yetenekleri ölçüsünde üretime ve toplum hayatına her alanda katılmaları için gerekli tüm önlemler alınır." (TKİP Programı s. 40)

Parti Programı'nın *"Acil Demokratik ve Sosyal İstemler"* bölümünde ise *"Bedensel ve zihinsel engellilere, yaşlılara, kimsesiz ve yetim çocuklara bakım ve yardım"* için mücadele çağrısı yapılmaktadır. (Sf:48)

Yeni Zindan Direnişi faşizmin affa dayalı hesaplarını da alt-üst etmiş durumda...

Hükümetin af gündemi ve Ölüm Orucu direnişi

Af gündemiyle ilgili tartışma ve gelişmeler arap saçına dönmüş durumda.

İşbaşındaki hükümet, iki yılı bulan bir karmaşanın ardından affa ilgili bir yasa'yı geçen hafta meclisten geçirmişti. Bu yasa affı değil, "şartlı tahliye ve ceza indirimi"ni öngörmekteydi. Fakat yasanın meclisten geçmesiyle birlikte, konuyla ilgili tartışmalar beklenenin tersine bitmek yerine daha da kızıştı. Yasa, affın mimarı sayılan Rahşan Ecevit başta olmak üzere, hemen herkes tarafından şiddetli bir eleştiri bombardımanına tutuldu.

Gelinen yerde ortada dolanan soru şudur. Hükümet, kimsenin beğenmediği, iktidar ortaklarının dahi üzerinde hala kıran kırana tartıştığı bir yasa'yı yangından mal kaçırmaya meclisten neden geçirdi? Şüphesiz ki, bu soruya doğru yanıt verebilmek için, sermaye devletin bir af gündemine neden ihtiyaç duyduğuna bakmak gerekiyor.

Affa hedeflenen hücrelerin kapısını aralamaktı

Devletin bir affa ihtiyaç duymuş olması şaşırtıcı değildir. Zira af, herşeyden önce, mevcut düzenin suç ve ceza ölçütlerini toplum gözünde meşrulaştırmanın araçlarından biridir. Aynı zamanda, "kader mahkumları"na devletin şefkatle sahip çıktığını göstermenin ve yıpranan güveni tazelemenin de bir olanağıdır. İşbaşındaki saldırı hükümeti açısından, toplumda düzene ve devlete karşı artan güvensizliği kırabilmenin, yeniden meşruluk kazanabilmenin taşıdığı önem ise açıktır.

Nitekim bundan iki yıl önce, Rahşan Ecevit tarafından af çıkarma fikri ilk ortaya atıldığında gözetilen temel amaç da bir bakıma buydu. Devletin cezaevindekilere şefkatli kollarını uzatacağı propagandası yapıldı bir süre. Fakat af, hükümet ortağı faşist MHP tarafından cezaevindeki faşist katilleri kurtarmanın bir olanağına dönüştürülmek istenince, büyü de bozuldu. Binbir kavga gürültü arasında çıkan yasanın Cumhurbaşkanı tarafından veto edilmesiyle de af, uzun bir süre indirilmeyeceği rafa kaldırıldı.

Ecevit hükümetinin yürüttüğü, devrimci tutsakları F tipi hücrelere kapatma projesi Ulucanlar katliamıyla birlikte somut bir saldırıya dönüştü. Bunun ardından da, af tartışmaları tekrar gündeme geldi. Fakat bu kez çıkarılmak istenen affın amacı epeyce değişmişti. Hükümet, bir af kanunu çıkartmak yoluyla, Ulucanlar'dan sonra gözle görülür şekilde güçlenen hücre karşıtı muhalefet hareketini

zaafa uğratmak, bölüp etkisizleştirmek istiyordu. Böylece, affın yaratacağı ortamda, devrimci tutsaklara dönük hücre saldırısını daha kolay hayata geçireceğini hesaplıyordu. Çıkarılmak istenen affa hücre saldırısı içiçe geçmişti.

Komünistler ve devrimci tutsakların bir bölümü, devletin af ve 16. madde değişikliği gibi manevralarına tam zamanında karşı saldırıyla yanıt verdiler. 20 Ekim'de Süresiz Açlık Grevi eylemine başladılar. Bu eylemin bir süre sonra Ölüm Orucu'na dönüşeceğini de önden açıkladılar.

Sermaye devleti Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu'nun yaratacağı sonuçları gayet iyi biliyordu. Zaman yitirirse inisiyatifi de iyiden iyiye kaybedeceğini anladı; örgütlenmesinde bizzat rol aldığı bir dizi cezaevi isyanını da bahane göstererek af konusundaki süreci hızlandırdı. Affın bayramdan önce mutlaka çıkartılacağı, iktidar ortağı 3 partinin başkanlarınca ayrı ayrı kamuoyuna ilan edildi. Tartışma ve pazarlık trafiği hızlandırıldı.

Af yerine şartlı tahliye kurnazlığı

Hükümetin meclise gönderdiği, devrimci tutsakları esasta kapsamayan "şartlı tahliye ve ceza indirimi" tasarısının, bu biçimiyle hücrelere geçiş planına gerektiği gibi zaten hizmet edemeyeceği söylenebilir. Fakat gerçekte ortada çelişki değil, ama hükümetin siyasi sorumluluktan kaçınmasına olanak tanıyan bir kurnazlık vardır. Hükümet ortakları, sadece şartlı tahliye tasarısında değil, muhtemelen af konusunda da anlaşılmış, fakat ince bir taktikle buna Anayasa Mahkemesi'nin iptali üzerinden işlerlik kazandırmayı planlamışlardır. Topu Anayasa Mahkemesi'nin üzerine atmayı tercih etmişlerdir.

Bu bakımdan, Mesut Yılmaz'ın 1991'deki Anayasa Mahkemesi'nce

kapsamı genişletilen şartlı salıvermeyi hatırlatması da, Anayasa Mahkemesi'nin Abdullah Öcalan'ı yasa kapsamı içine sokmasına karşı, MHP'lilerin daha şimdiden gürültü koparmaları da boşuna değildir. Yani hesaplar buradan yapılmaktadır. Yani başta MHP olmak üzere hükümet ortakları, devrimci tutsakları ve PKK'lileri kapsayan bir af yasasının siyasal sorumluluğunu üstlenmeyi göze alamamaktadır. Seçimde yelkenini toplumda yaratılan şovenist-gerici rüzgarlarla dolduran MHP'nin her vesileyle "bölücülere ve teröristlere" affı kabul etmeyeceğini açıklaması ve Ecevit'in, tasarıda "halkı rahatsız edecek hiçbir şeyin bulunmadığını" söyleme ihtiyacı duyması bununla ilgilidir.

Devletin af taktiği boşa çıkartıldı

Komünist ve devrimci tutsakların eylemi Ölüm Orucu'na dönüştürüldükten bir süre sonra, "şartlı tahliye ve ceza indirimi yasası" da meclisten geçti. Hükümet böyle yapmakla Ölüm Orucuları'nın gündemi belirlemesinin önüne geçeceğini ve eylemi kırabileceğini umuyordu. En azından cezaevindeki eyleme dönük desteğin azalacağını, tutsakların yalnız kalacağını hesaplıyordu.

Fakat tam zamanında başlatılan Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemleri, devletin af taktiğini boşa çıkartmakla kalmadı, hücre karşıtı muhalefetin daha da güçlenip yaygınlaşmasının yolunu açtı. Hücre saldırısının başarısını affa sağlama alma planı boşa çıktı. Bunun sonucunda hükümet de meclisten geçirdiği yasaya "üvey evlat" muamelesi yapmaya başladı.

Düzen cephesinde yaşanan kararsızlık

İktidar partilerini af konusunda ince hesaplar yapmaya iten bir diğer

önemli faktör ise, bu konuda düzen cephesinde yaşanan kararsızlıktır. Sermayenin çıkarları, uyumlu bir hükümet görüntüsü çizilmesini zorunlu kılmaktadır. Ama gerçekte, ortaklar, sermayeye kayıtsız şartsız hizmet dışında hemen her konuda birbirinden farklı görüş ve yaklaşımlar sergilemektedir. Bunlar gündelik açıklamalardan da rahatlıkla izlenebilen şeylerdir.

Devletin açık resmi politikasının olduğu konularda bu farklılıklar sorunun olmamaktadır. MGK'nın veya Genelkurmay'ın tek bir açıklaması bile, hepsini aynı hizada hazırola geçirmeye yetmektedir. Çıkarılabilir bir affın kapsamı konusunda ise, ne MGK ne de Genelkurmay bugüne kadar net bir tutum ortaya koymamıştır. MGK'nın şu ana kadar bu konuda açık görüş belirttiği tek şey vardır, o da, hangi yolla olursa olsun, devrimci tutsakların hücrelere kapatılmasıdır.

MGK'nın bu konuda görüş belirtmesi halinde, "liberal özgürlükçü" ANAP'ın da, "bölücülere ve teröristlere" affın amansız düşmanı MHP'nin de bugüne kadar savunduklarından anında vazgeçecekleri açıktır.

Af ve Ölüm Orucu Direnişi

Komünist ve devrimci tutsakların Ölüm Orucu Direnişi günden güne zafere yaklaşmaktadır. Ölüm Orucu eylemcilerine olan toplumsal destek hızla büyümekte, devlet giderek daha fazla teşhir ve tecrit olmaktadır. Polislerin son günlerde ortaya koyduğu ruh hali bile, düzen cephesinin direniş karşısında yaşadığı politik bozgunun boyutlarını göstermeye yetmektedir.

Hükümetin meclisten geçirdiği yasa henüz Cumhurbaşkanı tarafından onaylanmamıştır. Veto edilmesi ya da daha sonra Anayasa Mahkemesi tarafından genişletilmesi ihtimali hayli güçlüdür. Devrimci tutsaklar, olası bir affın ya da şartlı tahliyenin yaratacağı olanaklardan devrimci siyasal mücadelenin büyütülmesi doğrultusunda elbette yararlanacaklardır. Fakat devrimci tutsakların gündemi burjuvazinin af gündeminden tümüyle farklıdır. Yürütülen Ölüm Orucu Direnişi'nin gerçek talepleri bellidir. Direniş, hücre tipi cezaevleri kapatılsın, gerici-faşist baskı ve uygulamalar kalıcı bir biçimde çöpe atılsın, katliamcılardan hesap sorulsun, işçi-emekçi yığınların her türlü hak ve özgürlükleri sağlansın talepleriyle yürütülmektedir.

Ve burjuvazinin manevra ve taktikleri, kurnazlıkları birer birer parçalanacak; zafer koparılıp alınacaktır.

TELEKOM özelleştirmesi ve birleşik mücadelenin büyüyen olanakları

Özelleştirme saldırısında kritik bir aşamaya girildi.

Cumhurbaşkanı konuyla ilgili bazı yasal düzenlemeleri onayladı. Ardından da Başbakanlık, Türk TELEKOM'un %33.5, THY'nin ise %51 oranındaki hisselerinin satışına ilişkin ihale ilanlarının 14 Aralık'ta yayınlanacağını açıkladı. Başbakanlık açıklamasında ayrıca, elektrik sektöründeki özelleştirmelerin önünü açacak Elektrik Piyasası Yasa Tasarısı'nın da 14 Aralık'a kadar TBMM'ye sunulmuş olacağı belirtildi.

Hükümet, enerji üretim ve dağıtım tesisleri, TEKEL, kamu bankaları, Çay-Kur ve şeker fabrikaları başta olmak üzere birçok kamu kuruluşunu uluslararası ve yerli tekellerin yağmasına açmak için attığı adımları son haftalarda sıklaştırmıştı.

TELEKOM ve THY'nin de bu süreçte dahil edilmesiyle, özelleştirme saldırısı şimdiye kadar görülmemiş bir yaygınlık ve hız kazandı.

Emperyalizmin sıkıştırma ve şantaj manevrası

Emperyalizmin kendi soygun ve sömürü politikalarını kabul ettirebilmek için her türlü yöntemi kullanmaktan çekinmediği bilinmektedir. Bağımlı ülkeleri ekonomik veya siyasal krize sokmak, borç batağına sürüklemek, şantaj, emperyalist ülkelerin yardımına muhtaç olacağı değişik sorunlarla yüzyüze bırakmak bunlardan bazılarıdır. Hatta bunun için, gizli servisler eliyle darbeler tezgahlandığı, böylelikle ilgili bağımlı ülkenin hükümetinin köşeye sıkıştırıldığı birçok kez görülmüştür. IMF,

Türkiye'de Kasım ayının ikinci yarısında yaşanan ve hala tam olarak atlatılamayan mali krizi tam da bu söylediklerimize uygun bir biçimde şantaj yapmak için kullanılmıştır.

Uluslararası tekellerin Türkiye'de yapılmasını istediği özelleştirmelerin hükümetlerce gereken hızla yapılamadığı bir gerçektir. Örneğin TELEKOM'un özelleştirmeye açılması için yapılması gereken yapılandırma çalışmaları ve yasal prosedür tam 8 yıldır bir türlü tamamlanamamıştır. Enerji

özelleştirmeleri için de benzer bir durum söz konusudur. TELEKOM'u uluslararası iletişim tekellerinin yağma ve sömürüsüne tam olarak açmakta hükümetin titrek ve beceriksiz davrandığını gören IMF ve Dünya Bankası, bir kez daha şantaj politikalarını devreye sokmakta tereddüt etmemiştir.

Kasım ayının ikinci yarısında ortaya çıkan mali krizle baş edemeyen hükümet, çareyi IMF'den yardım dilenmekte bulmuştur. IMF ise, ek

yatmaktadır. Giderek genişleyip derinleşen mali krizle IMF'nin dayatmaları arasında sıkışan hükümet ortakları, aylardır üzerinde anlaşılmadıkları TELEKOM yasası üzerinde bir gecede anlaşılar. Böylece üç parti, kendilerini birleştiren tek ve gerçek şeyin emperyalizme uzaklık olduğunu bir kez daha göstermiş oldu.

Altyapı özelleştirmeleri ve emperyalizm

TELEKOM da dahil özelleştirmelerin emperyalist dayatmalar sonucu gündeme geldiği işçi ve emekçiler için bir sır değil. Özelleştirmelerin genel amaçları ise, uluslararası tekellere rakip yerli kamu sektörlerini tasfiye etmek; böylece, tekellere yeni yatırım, pazar ve yağma olanakları yaratmak, kamu elinde birikmiş kaynak ve değerleri tekellerin kasalarına aktarmak olarak özetlenebilir. Fakat enerji, ulaşım ve iletişim gibi temel altyapı sektörleri söz konusu olduğunda, sermayenin kısa vadeli yağma ve rant hesaplarının çok ötesinde planlarla hareket ettiğini görüyoruz.

Tekeller sermayenin dünya üzerinde eskisinden çok daha hızlı yer değiştirebildiği, hiçbir engelle karşılaşmadan istedikleri yerde mali ve endüstriyel yatırım yapabildikleri bir düzen kurmak için çaba harcıyorlar. Dünyaya hükmeden büyük sermaye grupları şunu söylüyorlar: Nerede ve hangi sektörde kâr oranları yüksekse orada yatırım yapabilmeliyim. İstedikim yerde fabrika kurabilmeli, üretebilmeli ve satabilmeliyim. Paramı istediğim borsada spekülasyona sokabilmeli,

vurgun vurabilmeliyim.

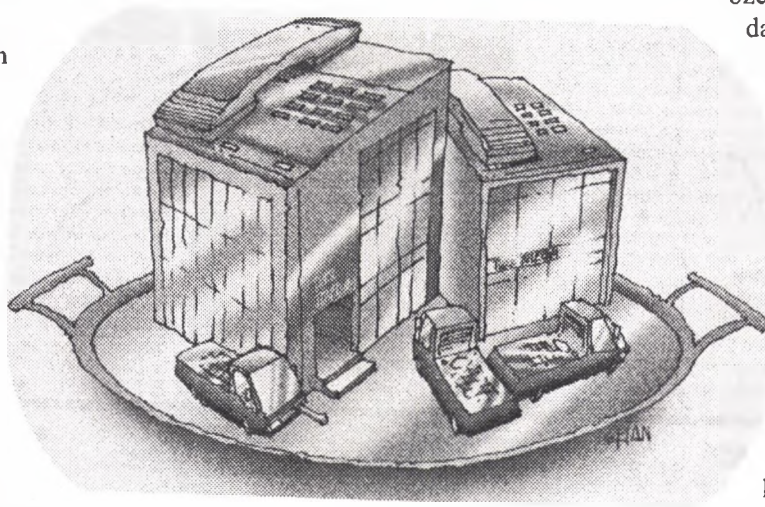
Dünya üzerinde emperyalist sermayenin ve ticari malların gerektiği kadar hızlı dolaşabilmesi için, hukuksal ve siyasal engellerin kaldırılmasının yanısıra gelişmiş bir teknik altyapıya ihtiyaç vardır. Bu yüzden bağımlı ülkelere iletişim ve ulaşım altyapılarını geliştirmeleri sürekli telkin edilmekte, bu yönlü yatırımlar teşvik görmektedir.

Altyapının gelişmesi hem sermaye ve her türlü mal akışını kolaylaştırıp hızlandırdığı için, hem de uluslararası tekellere son derece kârlı yeni yatırım alanları açtığı için çok yönlü kazançlar sağlamaktadır. Nitekim iletişim ve bilgi işlem araçlarının, bunların kullandığı teknolojilerin üretildiği sektörler, bugün kâr oranı en yüksek yatırım alanlarıdır.

TELEKOM özelleştirmesi tam bir yağmadır

TELEKOM'un özelleştirilmesi tam bir yağma ve vurgundan pay kapma yarışı olarak işleyecektir. TELEKOM'un piyasa değerinin 40 milyar dolardan fazla olduğu hesaplanmaktadır. Oysa yapılacak ihale sonucunda, en iyimser tahminle bile, 10-12 milyar dolar gibi bir fiyata satılması düşünülmektedir.

Özelleştirme bedelinin devlete nasıl ödeneceğini ise deneyimlerden bilinmektedir. Devlet, sermaye gruplarından alacağını bin bir parçaya bölecek, dört bir yandan kredi destekleri sağlanacaktır. TELEKOM'u satın alacak tekeller ve sermaye grupları neredeyse tek kuruş ödemeyecektir. Böylece işçi ve emekçilerin on yıllardır sömürülmesiyle oluşturulmuş birikimler bir-iki yıl içinde karşılıksız

kredi desteği vereceğini söylemiş, fakat buna karşılık hükümetin önüne, özelleştirmelerden yeni vergi ve zamlara kadar bir dizi sert saldırı politikasını içeren yeni bir program koymuştur. Bununla da yetinmemiş, saldırıların önünü açacak bir dizi yasal düzenlemenin derhal yapılmasını dayatmıştır. İşte TELEKOM, THY ve enerji sektörüyle ilgili olarak bugün gündeme getirilen yasal düzenlemelerin gerisinde IMF'nin bu dayatmaları ve hükümetin sıkışmışlığı

olarak burjuvaziye devredilmiş olacaktır.

TELEKOM özelleştirmesi çalışanlar için işsizlik ve örgütsüzlüktür

Kuruma bağlı işletmelerde şu an 72 bin kişi çalışıyor. Bunlar üç ayrı statüde; işçi, memur ve sözleşmeli personel olarak istihdam edilmektedirler.

Özelleştirmeyle birlikte bu 72 bin kişinin hiçbir iş güvencesi kalmayacak. Özelleştirme 2003 yılı sonuna planlanmaktadır. Yani bu üç yıl içinde onbinlerce TELEKOM çalışanı işsizlikle yüzyüze kalacaktır.

Kurumda şu anda memur statüsünde çalışanlara da ücret artışı vadedilerek işçi statüsüne geçiş dayatılacak, şu anda sahip oldukları iş güvencesi ellerinden alınacaktır. Daha şimdiden sözleşmeli personele ve memurlara işçiliğe geçmeleri telkinleri yapılmaktadır. Ve ne yazık ki bu aldatmacaya kanarak statü değiştirenlerin sayısı az değildir.

TELEKOM'a talip olan tekeller, kurumda güçlü bir sendikal yapı istememektedirler. Memurları işçi statüsüne geçirme çabasının gerisinde ise, Haber-Sen'i dağıtma amacı bulunmaktadır.

TELEKOM özelleştirmesi emperyalizme tam teslimiyettir

Yakın bir zamana kadar, TELEKOM stratejik bir kuruluş olduğu, bir kısmı özelleştirilse bile, yönetiminin "yabancı"lara devrinin söz konusu olmadığı söylenmekteydi. İç politikaya dönük bu milliyetçi çıkışlar artık yapılmamaktadır. Hükümetin "yabancı"lar konusunda bugüne kadar ne söylediğini, Başbakanlığın en başta sözünü ettiğimiz açıklamasından aktarıyoruz.

"Ayrıca TELEKOM hisse satışı belirlenmesinde, stratejik ortağa çeşitli yönetim yetkileri verilmesi kararlaştırılmıştır. Bu çerçevede yapılan düzenlemeler arasında, personel, yatırım, mali işler ve ana sözleşme değişikliği gibi stratejik konulara ilişkin kararlar ile üst düzey yöneticilerin belirlenmesinde, stratejik ortağın söz sahibi olması ve yine stratejik ortağın çoğunluğa sahip olacağı bir 'Stratejik Hizmetler Komitesi' kurulması da yer almaktadır."

Bunun anlamı, artık sermayenin lafta bile ülke bağımsızlığını savunma gereğini duymamasıdır. Bunun anlamı, emperyalizme uşaklıkta artık hiçbir sınır tanınmamasıdır. Bütün kesimleriyle Türkiye burjuvazisi ve işbaşındaki hükümet, kölece bağımlılık ilişkisinin en yeni belgesi olan TELEKOM yasasını büyük bir sevinçle karşılamaktadır. Her biri, bu yağma sofrasından nasıl daha büyük pay kapacağının hesabı içerisinde. Sınıf devrimcilerinin, günümüzde anti-emperyalizm ve bağımsızlık

bayrağının işçi sınıfı ve emekçilerin elinde olduğu saptaması da bu vesileyle bir kez daha doğrulanmıştır.

İşçi ve emekçiler emperyalist sömürüye karşı mücadeleye!

Yoğunlaşan özelleştirme saldırısının önümüzdeki dönemdeki en belirgin özellikleri, temel olarak altyapı sektörleri üzerinden gündeme gelmesi, şimdiye kadar olmadığı kadar hızlanması ve birçok sektörde eş zamanlı olarak gündeme gelmesidir. Bu, sermayenin kararlılığına, fakat aynı zamanda, özelleştirme karşıtı mücadelenin artan olanaklarına da işaret etmektedir. Nitekim işçi ve emekçiler arasında özelleştirmeye karşı duyulan tepki giderek yayılmakta ve bu yer yer kitlesel eylemlerle ifade edilmektedir. Değişik işyeri ve sektörler arasında bir eylem ve mücadele birliğinin sağlanamamış olması, tepkilerin parçalı bir biçimde ifade edilmesi ise, özelleştirme karşıtı hareketin aşmakta zorlandığı bir zayıflıktır. Ve kuşkusuz bu zayıflığın aşılması, sınıf ve emekçi hareketinin politik ve örgütsel düzeyinin yükseltilmesiyle mümkündür. İşte bu noktada TELEKOM ve enerji gibi temel altyapı sektörlerindeki özelleştirme karşıtı mücadelenin özel bir önemi vardır.

Enerji gibi TELEKOM özelleştirmesi de, emperyalist sömürünün çok açık bir ifadesidir. Burjuvazi dışında toplumun tüm kesimlerinin çıkarlarına aykırılığı açıktır, tartışmasızdır. Zira TELEKOM özelleştirmesi emperyalist yağma ve sömürünün daha da kurumlaşması demektir. Emperyalizme kölece bağımlılık demektir. Ayrıca onbinlerce işçi ve emekçinin işsizlik ve örgütsüzleştirmeyle yüzyüze kalması, tüm toplumun ise iletişim hizmetlerine daha zor ve daha pahalı ulaşabilmesi demektir.

Eğer TELEKOM işçi ve emekçileri, enerji işçilerinin yolundan yürümeyi başarabilirlerse, tekellere karşı militan bir direniş çizgisi ortaya koyabilirlerse, başta enerji ve ulaşım olmak üzere değişik sektörlerdeki sınıf kardeşleriyle birleşik mücadeleyi örme konusunda mesafe alabilirlerse, bunun kendisi, özelleştirme karşıtı hareketin derlenip toparlanabilmesi için çok özel bir olanağa dönüşecektir. Kuşku yok ki, temel sektörlerdeki özelleştirme karşıtı mücadelenin birleşik ve militan bir karakter kazanmaya başlaması hem özelleştirme karşıtı mücadeleyi hızla ileri taşıyacak, hem de emperyalizm ve sermayenin topyekün saldırısına karşı sınıf hareketine güç ve dinamizm kazandıracaktır.

Büyük saldırıyı büyük bir direnişin olanağına dönüştürmek mümkündür. Her şey, sınıf devrimcilerinin, öncü işçi ve emekçilerin politik ve örgütsel yeteneğine, ortaya koyacakları mücadele kapasitesine bağlıdır.

Eğitim-Sen 4 No'lu Şube'sinin işyeri temsilcileri toplantısından izlenimler

Eğitim-Sen İstanbul 4 No'lu Şube'de, 1 Aralık iş bırakma eyleminin değerlendirmesi ve bundan sonraki süreçte neler yapılması gerektiği tartışıldı. Toplantıya, 30'a yakın işyeri temsilcisi ve üyeler katıldı. Toplantının başında F tipi cezaevlerine karşı yapılan eylemlere katılınması gerektiği vurgulandı. Sonrasında şube yönetiminin 1

Aralık eylemine katılıma ilişkin derlediği sayısal dökümler okundu. 1 Aralık eylemine işçilerden ziyade KESK üyesi kamu emekçilerinin, özellikle de Eğitim-Sen'lilerin katılımın yoğun olduğu açıklandı. Bunda da bölgedeki okullara yapılan işyeri gezilerinin ve kullanılan çağrı materyallerinin etkili olduğu belirtildi.

Yönetim adına yapılan konuşmalarda, 1 Aralık eyleminin, KESK'in son dönemde yapmış olduğu diğer eylemlere göre en kitlesel katılım sağlanan eylem olduğu, emek cephesinden bakıldığında da bunun bir dönüm noktası anlamına geldiği belirtildi.

Yönetimin yaptığı değerlendirmelerden sonra, üyelerden, 1 Aralık eylemini değerlendirmeleri ve sonrası için öneriler getirmeleri istendi. Üyeler de iş bırakma eyleminin kendi işyerlerine nasıl yansıdığını ve yaşanan sorunları aktardılar. Yanısıra, bundan sonraki eylemlerin 1 Aralık'tan daha geriye düşmeyecek bir biçimde olması gerektiği üyelerce dile getirildi. Ve bu çerçevede genel grev yapılması üzerinde tartışıldı.

Söz alan bazı konuşmacılar, eylemi Emek Platformu'nun düzenlemesinin katılımı arttıran bir etkisi olduğunu belirttiler. Emek cephesinin farklı kesimlerinin katılımı, işçi ve memurların aynı eylemde bir arada olması ve KESK'in önceki sönük eylemlerine nazaran daha yaptırımcı, hak almaya dönük bir eylem olmasının 1 Aralık'ı önemli kıldığına dikkat çektiler. Konuşan üyeler genel grev fikrine çoğunlukla sıcak bakıyorlardı.

Kendi işyerlerinde başka arkadaşlarının da böyle düşündüğünü, daha ileri eylem biçimlerinin artık bir zorunluluk olduğunu söyleyenler oldu. Bununla birlikte bir genel grev gerçekleştirmenin zorluklarına değinen ve bunun henüz zamanının olmadığını söyleyen konuşmacılar da oldu. Bunlar, 1 Aralık'tan dolayı açılacak idari soruşturmaların daha öncelikli olarak gündeme alınması gerektiğine değindiler.

Söz alan başka bazı üyeler ise, önümüzdeki döneme ilişkin eylem önerilerinin önceki eylemlere göre daha geniş talepleri (ekonomik-siyasal-sosyal) içermesinin zorunlu olduğunu ve bunun KESK merkezinden karar olarak çıkartılması gerektiğini vurguladılar. Aksi halde şu anda iş bırakma eylemiyle dirilen işçi-emekçi hareketinin geriye düşmesinin hesabının verilemeyeceğini, fırsatın iyi değerlendirilmesi gerektiğini dile getirdiler. Söyledikleri bir başka şey de, KESK'in ve Emek Platformu'nun zaman kaybetmeden bu yönde bir karar alması ve kitleleri hazırlama açısından bunun çalışmasının yapılması gerektiği idi.

Toplantıdan çıkan izlenim, ekonomik, sosyal, siyasal haklara en yoğun saldırıların olduğu, yani bıçağın kemiğe dayandığı şu süreçte, 1 Aralık uyarı eyleminden sonra kamu emekçilerinin daha ileri eylem biçimlerini ve bu arada genel grevi gündemlerine alma eğiliminde olduğuydu.

İstanbul'dan Kızıl Bayrak okuru bir eğitim emekçisi

Saldırı ve provokasyonları boş Faşist rejimi bir kez daha dize **Zaferi biz k**

Ölüm Orucu Direnişi ilk bir ayın planlı suskunluk fesadını parçalayarak tüm toplumun gündemine girmeyi başardı. Haftalardır gündemin baş sırasında devrimci tutsakların hücre saldırısına karşı başlattığı bu eylem var. Ne af oyunları, ne borsa krizleri, ne KOB tartışmaları, ne de tüm öteki çabalar bunu engelleyebildi.

Devrimci irade ve kararlılığın gücü

Bu, haklı ve meşru bir eylemde sergilenen devrimci irade ve kararlılığın gücüdür. Bu irade ve kararlılık faşist rejimi acze düşürürken, toplumun ilerici-devrimci kesimlerine büyük bir güç, güven ve moral aşıladı. Onları tüm alanlarda ve tüm ülke çapında biraraya getirdi, birleştirdi ve gitgide büyüyen kalabalıklar halinde harekete geçirdi. General yalakası devlet solu dışındaki tüm öteki sol çevreler, bu devrimci eylem ekseninde fiilen birçok etkinlikte biraraya geldiler. İlerici-demokratik kuruluşlar, odalar, sendikalar, dernekler, ilerici aydın ve sanatçılar peş peşe hücre saldırısına karşıtlıklarını açıkladılar ve Ölüm Orucu Direnişi'ne destek verdiler. Birçok kentte, işçi ve emekçi semtlerinde, üniversitelerde hücre karşıtı mücadele platformları oluştu. Hücre karşıtlığı ve Ölüm Orucu'na destek ülke çapında dalga dalga yayıldı.

Devrimci bir eylem eksenindeki bu sol atmosfer, hücre saldırısının içyüzünü emekçi kitleler nezdinde görülebilir hale getirdi ve işbirlikçi düzen cephesini F tipini savunamaz duruma düşürdü.

Rejim başından itibaren affı hücre saldırısını gündeme getirmenin bir olanağı olarak görüyor, hazırlıklarını buna göre yapıyordu. Nitekim açlık grevleri gündeme girer girmez bir dizi cezaevinde devlet güdümlü çete isyanları çıkarıldı ve bunlar affı gündeme getirmenin bir vesilesi olarak kullanıldı. Fakat bu kirli hesap çok geçmeden ters tepti. Ölüm Orucu Direnişi'nin yarattığı politik sarsıntı, affa dayalı bütün kirli hesapları altüst etti. Af oyunuyla devrimci tutsakları yalnızlaştırıp tecrit edebileceklerini sananlar hüsrana uğradılar. Tam tersine, siyasal tutukluları dışında bırakan bu tür bir girişim, tam da ölüm oruçlarının basıncı altında, yaygın biçimde sorgulandı. Geline yerde affın kendisi rejim için güncel bir kriz etkenine dönüşmüş bulunmaktadır. Hücre saldırısında af manevrasıyla rahatlayacağını sananlar, kendilerini bir anda çıkardıkları affı bile sahiplenememe sıkıntısı içinde bulmuşlardır. Bu sonuç, Ölüm Orucu Direnişi'nin şimdiden elde ettiği bir başka büyük politik kazanım olmuştur.

Geçmeden belirtelim ki, Açlık Grevi-Ölüm Orucu Direnişi'nin emekçilerin kendi istemleriyle

ilgili olarak hareketlenmekte oldukları bir döneme denk düşmesi, direniş için önemli bir imkan olmuştur. Fakat ilerici kitleler tarafından emekçi hareketinin örgütlü öncü kesimi olarak algılanan devrimcilerin rejime meydan okuyan direnişi de, tersinden, emekçi hareketine güç ve moral aşılamıştır.

Bu aynı olumlu etki, İmralı'daki teslimiyet sürecinden beri devrimci akımların etkinlik alanından fiilen kopan yurtsever kitle üzerinde bile kendini gösterdi. Öylesine ki, Kürt basınındaki bazı yazarlar konuyu işlememelerinden ötürü yurtsever okurlarından tepkiler aldıklarını bile açıkladılar ve direniş lehine bir propagandaya başladılar. Daha onuncu gününde karşı-devrimin eline koz verecek tarzda bitirilmiş olsa bile, yıllar sonra PKK'li tutsakların ilk kez olarak bu türden bir direnişe destek vermek yoluna gitmelerini, direnişin yurtsever emekçiler üzerinde yarattığı bu etkilenmeden ayrı düşünmemek gerekir.

Eylemin zamanlamasına ilişkin gevezelikler pratikte çöktü

Direnin hücre saldırısını gerilettiği fakat henüz resmen püskürtemediği bir aşamada elde edilen temel önemdeki tüm bu politik başarılar, Açlık Grevi ve Ölüm Orucu Direnişi'nin yerinde ve zamanında gündeme getirilmiş bir eylem olduğunun daha şimdiden pratik bir doğrulanması olmuştur. Böylece eylemin zamanlamasına ilişkin olarak "strateji-taktik" üzerine boş gevezelikler de, direnişçi çizginin bu açık seçik doğrulanması karşısında olduğu gibi çökmüştür.

Bu türden sözde tahlillerle gündemdeki saldırıyı göğüsleme ve püskürtme sorumluluğunu belirsizleştirip saldırı karşısında eylemsizliği süreklileştirenler, böyle yapmakla sonuçta kendilerini iki aya yaklaşan sarsıcı mücadele sürecinin de dışına düşürmüşlerdir. Bu çevrelerin tutumu ibretle izlenen durumlar da yaratmıştır. Düşününüz ki, neredeyse toplumun tüm ilerici kesimlerinin destek ve sempatisini kazanan Açlık Grevi-Ölüm Orucu Direnişi karşısında bu çevrelerin etkilediği insanlar uzun süre pasif bir sessizlik tutumu izleyebilmişlerdir.

Şu veya bu nedenle ya da kaygıyla kendini direnişin dışında tutan ve böylece sürecin dışına düşürenlerin önünde şimdi iki yol var. Ya samimiyetle yanlışlarını ve zaafalarını sorgulayacaklar ve direnişçi çizgi ile birleşecekler, ya da düşükleri sıkıntılı duruma izahlar getirebilme umutsuz çabası içerisinde tüm den ciddiyetsiz bir konuma düşecekler. Tercih kendilerininidir ve bunun

bu saatten sonra hiç değilse direnişin kaderi bakımından fazla bir önemi de yoktur.

Karşı-devrimin manevraları ve karşı saldırısı

Devrim cephesinin Ölüm Orucu Direnişi eksenindeki beklenmedik büyük başarısı karşısında acze ve bir süre için şaşkınlığa düşen rejimin karşı saldırısı çok gecikmedi. Önce Adalet Bakanı ağzından dile getirilen (ve hemen ardından Ecevit tarafından yapılan açıklamalarla zaten boşa çıkarılan) boş ve belirsiz sözlerle bu büyük muhalefet dalgası yumuşatılmaya, ölüm orucu etkisizleştirilmeye çalışıldı. Bu sonuç vermeyince de, tüm karşı-devrim cephesi merkezi bir plan çerçevesinde harekete geçirildi. Hükümetin tehdit ve tahrikleri birbirini izledi. Devlet güdümlü sermaye medyasında organize bir karşı kampanya başlatıldı. Parlamentodan sokağa kadar MHP'li faşist çetelere de start verildi. Ve İstanbul'da iki polisin ölümüyle sonuçlanan (mahiyeti ve kaynağı henüz belirsiz ve tartışmalı) eylem kullanılarak ülke çapında toplumu terörize eden organize azgınlık gündeme getirildi.

Son birkaç gündür faşizmin bu kapsamlı saldırısıyla yüzyüzeyiz ve bunun yarattığı bir atmosfer içindeyiz. Doğal olarak bu Zindan Direnişi'nin yarrattığı son derece olumlu havayı şu an için önemli ölçüde dağıtmış bulunuyor.

Fakat çok geçmeden tüm bu çabaların boşuna olduğu bir kez daha görülecektir. Haklı bir dava uğruna, haklı ve meşru istemler için gösterilen ölümüne bir kararlılığın karşısında hiçbir güç tutunamayacaktır. Tüm saldırı ve provokasyonlar, kirli ve karanlık oyun ve manevralar bu kararlılık karşısında bir kez daha çökecek, devrimci tutsakların 20 yıldır döne döne kanıtlanmış irade ve kararlılığı bir kez daha kazanacaktır.

Saldırı ve provokasyonlar bir kez daha boşa çıkarılacaktır

Bu saldırı ve oyunlar, devrimci tutsakların direnme kararlılığını bir nebze olsun zaten etkilemez. 12 Aralık'ta Ankara'da polisin MHP'li faşist çeteler eşliğinde sergilediği azgınlığa karşı devrimcilerin gösterdiği militan direnme kararlılığı, ve aynı yerde aynı akşam yeniden gerçekleştirilen kitlesel protesto yürüyüşü, buna dışarda da papuç bırakılmayacağını önemli bir göstergesidir. Kuşkusuz devrimci direnişin yarattığı sarsıntı ile harekete geçen reformist çevreler son günlerde karşı-devrimin başlattığı saldırı karşısında bir kez daha yıldınlığa kapılacak, sinecek, eylem alanından çekileceklerdir. Bu şimdiden açıkça izlenebilmektedir. Fakat devrimcilerin kararlılığı ve

ızanacağız! getireceğiz! azanacağız!

emekçilerin bu kararlılığa desteği, saldırı ve provokasyonlarla yaratılan bu yıldırıcı ortamı bir kez daha parçalayacaktır.

İstanbul'da iki polisin ölümüyle sonuçlanan eylem, zamanlaması ve sonuçlarıyla, nesnel olarak provokasyon işlevi görmüştür. Herhangi bir devrimci siyasal örgütün bu eylemi üstlenmesi, bu yargıyı değiştirmemekte, tam tersine, bu eylemi üstlenenleri ağır bir sorumluluk yüzyüze bırakmaktadır. Komünistler erken bir tarihte, Burdur saldırısını hemen izleyen günlerde, tam da hücre saldırısını püskürtme göreviyle bağlantılı olarak, bu gibi durumlarda doğacak ağır sorumluluğa tüm açıklığıyla işaret ederek uyarıda bulunmuşlar; devrimci hareketin sorumlulukları çerçevesinde, *“dönemin hiçbir ciddi hatayı kaldırmadığını, karşı-devrimin istismar edeceği ya da provokasyonlara konu edeceği davranışlardan özenle kaçınmak”* gerektiğini tüm açıklığı ile vurgulamışlardır. (Hücre Saldırısını Püskürtmenin Sorunları ve Sorumlulukları, **Ekim**, sayı: 217, Ağustos '00, başyazı)

Bu eylem karşı-devrime bulunmaz bir fırsat sağlamış, onu düşürüldüğü sıkışmışlıktan bir süre için de olsa kurtararak, karşı saldırıya geçmesine uygun bir zemin hazırlamıştır. Daha bir gün önce sokak ortasında gencecik devrimcileri kurşunlayıp katledenler, bir anda mağdur kılığına bürünmüş, azgın faşist sürüler halinde sokaklara dökülerek terör estirmişlerdir. Medya bu gibi durumlarda izlemeye alışık olduğumuz rolüyle bu azgınlığa destek vererek, Ölüm Orucu Direnişi'ni karalamaya ve tecrit etmeye yönelik bir kampanyaya girişmiştir.

Geçmişte de benzer durumlarda hep benzer oyunlar ve provokasyonlar sergilendiğini çok iyi bilmesi gereken devrimciler, bunu bile bile bu türden eylemlere girişmezler, girişemezler, bu olacak şey değildir. Bunu belirli bir mücadele ve eylem anlayışı ile izah etmenin de bir olanağı yoktur. En kör bir şiddet anlayışı bile, son haftaların gelişmelerinin sarsıcı etkisi altında, toplum ölçüsünde hücreler aleyhine ve devrimci tutsaklar lehine yaratılan son derece olumlu bir atmosferi sabote etmenin sorumluluğunu idrak edebilir. Bu eylemi üstlenenlerin önünde, bu eylemin gündeme getirilmesini, buna ilişkin karar süreçlerini dikkatle soruşturmak ve sonuçlarını kitlelere ve devrimci kamuoyuna açıklamak sorumluluğu vardır.

Devlete yaranma çizgisi batağa götürür

Daha önce de ifade etmiştik; Ölüm Orucu Direnişi'nin şu an için teslimiyet çizgisini destekliyen ilerici Kürt kitlesinde sempati ve destek yaratması, yıllardır zindanlarda tam bir teslimiyet çizgisi izleyen PKK'lı tutsakların 3 Aralık'ta açlık grevine başlamasında rol oynayan etkenlerden biridir. Bir başka

etken ise, F tipi uygulamasına fiilen Erzurum ve Siirt örneklerinden görüldüğü gibi, PKK'lı tutsaklardan başlanmasıdır. Bu uygulama, saldırının ilk fiili muhataplarının (tam da teslimiyetçi uysal tutumlarından dolayı) onlar olduğunun da bir göstergesidir. Kendilerine doğrudan yönelen bu tür bir saldırı karşısında sessiz ve çaresiz kalanlar, Ölüm Orucu ekseninde hücre saldırısına karşı gelişen büyük dalgaya binmemezlik edemezlerdi. Bu politik ve pratik olarak dolaysız olarak kendilerinin de çıkarınaydı.

Gerisindeki etkenler ne olursa olsun, PKK'lı tutsakların F tipine karşı ve Ölüm Orucu Direnişini desteklemek üzere dönüşümlü açlık grevine başlamaları, direniş sürecini ve hücre karşıtı cepheyi güçlendirmiş, rejimin duyduğu sıkıntıyı artırmıştır.

Fakat aradan daha on gün bile geçmeden, ölüm orucunun en kritik bir evresinde ve tam da rejimin karşı saldırıya geçtiği bir sırada, bu açlık grevlerinin devlete yaranma gibi utanç verici bir kaygıyla sona erdirilmesi, direnişin arkadan hançerlenmesinden başka bir şey değildir. Hükümet bu eylem kırıcılığının üstüne anında atlamış ve bunu eyleme karşı yeni bir psikolojik saldırı malzemesi olarak kullanmıştır. Şu günlerde eylemin kırılması için hükümetle ve rejimin karanlık odaklarıyla tam bir koordinasyon halinde çalışan medya Adalet Bakanı'nın konuya ilişkin açıklamasını 15 Aralık günü gün boyu duyurmuş ve 15 Aralık günü gazeteler bunu manşet yapmışlardır.

Böylece bir kez daha açıkça görülmüştür ki, İmralı kaynaklı teslimiyet çizgisi temel konularda ve kritik anlarda, devrim cephesine karşı rejimin yanında saf tutmak sonucuna şu veya bu biçimde yol açmaktadır. Hatırlanacağı gibi aynı şey Ulucanlar katliamı sırasında da yaşanmıştı. PKK'lı tutsakların buradaki teslimiyetçi tutumu da katliamcılar tarafından katliama hedef olanlara karşı kullanılmıştı. “Biz yokuz binbaşım” sözleri kirli savaş medyasına manşet olmuştu. Aynı utanç verici tutumun bir benzeriyle bu son gelişme şahsında bir kez daha karşı karşıya kalıyoruz.

Fakat bu arkadan hançerleme, belki ödenecek bedelleri bir parça artıracak, ama direnişin nihai kaderini, demek oluyor ki kesin zaferini engelleyemeyecektir. Devlete yaranmak gibi sefil bir kaygıyla karşı-devrimin eline koz verenler, direnişin önlenemez zaferi karşısında kendi utançlarıyla başbaşa kalacaklardır. Ulucanlar sonrasında olduğu gibi.

Direnişin en kritik evresindeyiz

Direnişin en kritik evresindeyiz. Bu iki açıdan böyledir.

İlkin, şu an Ölüm Orucu'nun 57. günündeyiz ve bu direnişçilerin sağlık ve ölüm riski bakımından en kritik ana yaklaştıklarının bir ifadesidir.

İkinci olarak ise, direnişi kırmaya yönelen karşı-devrim saldırısı şu an doruğundadır. Hükümet peşpeşe yalana ve saptırmaya dayalı tahrik edici açıklamalar yapmakta, medya kamuoyunu ve kitleleri aldatmaya dönük iğrenç bir kampanya yürütmektedir. Çevik polis sürülerinin yarattığı faşist terör atmosferi etkisini sürdürmektedir. Bu atmosferin dolaysız etkisiyle tutarsız ve yalpalayan ara güçler, somutta reformistler, aydın ve sanatçıların bir bölümü geri çekilmiş, hücre karşıtı ilerici yazarların bir kısmı kekeleye başlamışlardır. Ve bugünkü son bir gelişme olarak, PKK direnişi arkadan hançerleyerek karşı-devrimin eline bulunmaz bir psikolojik propaganda kozu vermiştir. Buna şu sırada bir de “müdahale” söylemlerine dayalı tehditler eklenmiştir.

Fakat açıkça ifade ediyoruz; tüm bunlar karşı-devrimin direnişi kırmaya dönük son kozlarıdır. Tüm bunlarla direnişçilerin iradesi kırılmak istenmektedir. Zira o irade kırılmadıkça karşı-devrimin yapabileceği hiçbir şey yoktur. Bu durumda devrimci tutsakların önünde, direnme ve hücre saldırısını püskürtme iradesini en ileri düzeye çıkartmak sorumluluğu vardır. Faşist rejimin genel kuşatması karşısındaki bu sarsılmazlık, çok geçmeden rejimin karşı saldırısının bütün kofluğunu da açığa çıkaracaktır. Bu sonuçta değerli ve yiğit bir grup ölüm orucu direnişçisinin hayatına malolsa bile... Fakat bu bedel yola çıkarken zaten göze alınmıştır. Ve bu, bu denli güçlü ve örgütlü, aynı ölçüde acımasız ve kallesiz bir düşmanın saldırısı karşısında ve çok temel önemde bir politika uğruna, gerektiğinde tereddütsüzce ödenmesi gereken bir bedeldir. Komünistler ve devrimciler gerektiğinde bu bedeli tereddütsüz olarak ödeyeceklerdir.

Tam da bu noktada ülkenin tüm ilerici, demokrat, devrimci güçlerine büyük ve tarihi bir sorumluluk düşmektedir. Eğer onlar faşizmin eylemi kırmaya yönelik genel saldırısı karşısında devrimci tutsakların ortaya koyduğu irade ve kararlılık etrafında dünden daha güçlü ve geniş bir biçimde kenetlenmeyi başarırlarsa, ödenecek bedel de en aza inecektir.

Ve bu uğurda ne yapılacaksa derhal, hiç vakit kaybedilmeksizin yapılmak zorundadır. Zira artık önümüzde rahatça kullanabileceğimiz haftalar değil, büyük bir sorumluluk ve titizlikle kullanmamız gereken sayılı günler var.

Herkes şunun bilincinde olmak zorundadır. Zindan direnişinin politik başarısı, işçi ve emekçi hareketinin gelişmesine son derece uygun bir zemin hazırlayacak, devrimci demokratik güçlere büyük bir güç, moral ve güven kazandıracaktır.

Herkes bu bilincin verdiği bir sorumlulukla hareket etmeli, pratikte buna uygun bir çaba içine girmelidir.

İÜ’de Ölüm Orucu’na destek eylemleri sürüyor

Ölüm Orucu’nun 48. gününde Avcılar Kampüsü’nde bir kez daha forum yapıldı. Forum öncesinde Ceyhan Cezaevi’ndeki Ölüm Orucu direnişçilerinin yazdığı mektup kantinlerde ve yemekhanede dağıtıldı. Forumda öğrenciler “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz!” vb. sloganları attılar. Yemekhanedeki öğrencilere Ölüm Orucu ve hücreleri anlatan konuşma yapıldı.

Direnin 49. gününde Merkez Kampüs’teki öğrenciler direnişe destek olmak için bir basın açıklaması yaptılar. Alkışlarla Hukuk Fakültesi’nde toplanan öğrenciler “Ölüm Orucu 49. gününde. Ölümlere ve hücrelere izin verme!” pankartını açarak ana kapıya kadar yürüdüler. Kapının önünde toplanan öğrenciler adına bir basın açıklaması okundu. Kitle daha sonra forum alanına geri dönerek burada konuşmalar yapıldı ve halaylar çekildi. Öğrenciler eylem boyunca “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişi”, “Ölümlere izin vermeyeceğiz”, “Hücreler ölümdür, izin vermeyeceğiz”, “Hücreler ölümdür girmeyeceğiz” vb. sloganlarını attılar. Eyleme reformist yapıların hiçbirisi katılmadı.

Avcılar’da Ölüm Orucu’nun 55. günü eylemi

İstanbul Üniversitesi Avcılar Kampüsü’nde Ölüm Orucu’nun 55. gününde Hücre Karşıtı Öğrenciler tarafından bir eylem düzenlendi.

İTÜ’de Ölüm Orucu Direnişi’ne destek eylemleri sürüyor

İTÜ’de Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma amacıyla *İTÜ Hücre Karşıtı Öğrenciler* adı altında yürütülen faaliyetler sürüyor. Ölüm Orucu’nun 50. günü olan Cuma günü amfi konuşmaları ve bildiri dağıtımı yaptık.

53. gününde yemekhanede kraft kağıtlarından temsili bir hücre yaptık ve dövizlerimizi astık. Merkezi bir nokta seçmemizden dolayı birçok insanın ilgisini çekti.

54. gününde yemekhanede masa açtık. Dövizlerimizi ve karikatürlerimizi astık. Teypten müzik dinletisi yaptık. İnsanların yakalarına takmaları için Ölüm Orucu Direnişi ile

Eylemden bir gün önce ve eylem günü “Ölüm Oruçları 55. gününde Ölüm Oruçları’na sessiz kalmayalım” şeklinde ortak afişleme yapıldı. Eylem günü polis, psikolojik baskı kurarak ve ortamı terörize ederek eylemi engellemeye çalıştı. Kapılarda kimlik sorulması ve dekan aracılığıyla eyleme müdahale edileceği söylenmesine rağmen eylemin yapılmasına ilişkin kararlılıkta bir zayıflama olmadı.

Eylem günü Veterinerlik Fakültesi önünde toplanmaya başlayan kitle burada “Ölümlere izin vermeyelim!” pankartını açtı. Burada Mühendislik Fakültesi kantinine yüründü. Kantindeki öğrencilere yönelik, hazırlanan ortak metin okundu. Kitle daha sonra okulun içini sloganlarla cınlattı. Son olarak kitle Menza’nın önünde toplandı. Burada ortak basın açıklaması bir kez daha okunduktan sonra eylem bitirildi. Eylem boyunca “Ölümlere izin vermeyeceğiz!”, “Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Hücrelere değil eğitime bütçe!” sloganları atıldı.

Okunan ortak metinden:

“... Biz diyoruz ki, cezaevlerinde artık yeni ölümlere tahammülümüz yok. Ölüm Orucu’ndaki devrimci tutsakların mücadelesini mücadelemiz olarak görüyor ve ölümler olmadan önce tutsakların taleplerinin koşulsuz olarak kabul edilmesini istiyoruz.”

dayanışmak amacıyla kırmızı kurdela dağıttık. 200 tane olan kurdelerimiz bir saat içinde tükendi. Halaylarımız coşkuyu artırıcı bir rol oynadı.

55. gününde Fen-Edebiyat kantininde bir dia gösterimi, söyleşi ve müzik dinletisi gerçekleştirdik. Tüm üniversitelerden katılımın sağlanacağı ertesi günkü Beyazıt eyleminin duyurusunu yaptık. Ertesi günkü eyleme okula geleceklerle toplu çıkış yapma kararı aldık. Etkinliğin sonunda halaylarımızla birlikte moral depoladık.

Ekim Gençliği/İTÜ

Trakya Üniversitesi:

Gözaltılara rağmen Ölüm Orucu ile dayanışma kararlılıkla sürüyor

Öğrenci Derneği’ne polis baskını

12 Aralık’ta TÜÖD lokali, Ölüm Orucu direnişleri ile ilgili film gösterimi yapıldığı sırada polislerce basıldı. Derneğin kütüphanesine, devrimci yayınlara ve afişlere el koyan polis, 20 kişiyi de gözaltına aldı. Gece geç saatlerde 16 kişi bırakıldı ve ilerleyen saatlerde dernek başkanı da gözaltına alındı. Kalan kişiler de ertesi gün mahkemeye çıkarılarak salıverildiler.

Bu gözaltılarla polis hücre karşıtı öğrencilerin ertesi gün yapacağı eylemi sekteye uğratmak ve öğrencilere gözdağı vermek istemişti. Ancak herşeye rağmen öğrenciler tüm kararlılıklarıyla alana çıkarak polisin saldırılarına yanıtın her zaman mücadele olacağını haykırdılar.

Hücre Karşıtı Öğrenciler’in basın açıklaması

13 Aralık günü Edirne şehir merkezinde toplanan 100 kadar hücre karşıtı öğrenci, Ölüm Orucu Direnişi’ne destek vermek ve insanları hücreli ölüme dur demeye çağırarak için basın açıklaması yaptı. Önceki gün gerçekleşen

gözaltılara da değinilen açıklamada öğrenciler polis baskısına mücadeleyle cevap vereceklerini belirttiler ve insanları kişiliksizleştirmeye yönelik olan hücre saldırısının teşhirini yaptılar. Ölüm orucu direnişçilerinin taleplerinin kabul edilmesi çağrısı yaptılar. Basın açıklamasından sonra polisin tüm tehditlerine karşın alanı terketmeyen öğrenciler, “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Hücre ölümdür izin vermeyelim!” ve “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!” sloganlarını attıktan sonra eyleme son verdiler.

Ölüm orucu direnişçilerinin talepleri talebimizdir!

Trakya Üniversitesi’nde Hücre Karşıtı Öğrenciler 14 Aralık Perşembe günü postanenin önünde toplanıp Adalet Bakanlığı’na faks çektiler. Faks metninde ÖÖ direnişindeki tutsakların taleplerinin kendi talepleri de olduğunu vurgulayan öğrenciler, hücrelere karşı mücadelelerinin devam edeceğini vurguladılar. Alkışlı protesto ile eylem sona erdirildi.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Trakya Üniversitesi Ekim Gençliği

Beyazıt eylemine 500 öğrenci katıldı...

Gençlik Ölüm Orucu’nu desteklemek için alanlarda!

Ölüm Orucu’nun 56. gününde İstanbul’daki tüm üniversitelerin öğrencileri tarafından Beyazıt’ta bir basın açıklaması gerçekleştirildi. Eyleme yaklaşık 500 üniversite öğrencisi katıldı.

Eylemin yapılacağı Beyazıt’taki İÜ Merkez Kampüsü son günlerde faşist saldırılardan dolayı epeyce gergindi. Eylem sabahı bir faşist saldırı daha gerçekleşmişti. Ayrıca polis bir yandan geniş bir bölgede arama yapıyor, diğer yandan yığınak yaptığı ve kuşatma altına aldığı Beyazıt Meydanı civarında kuş uçurtmuyordu. Üstelik kafalarda iki gün önce polisin Ankara’daki sert müdahalesi vardı. Açıkçası hemen herkes çatışmak için gelmişti. Dolayısıyla bu topluluğun büyük çoğunluğunun İstanbul öğrenci gençliğinin en diri kesimleri olduğu söylenebilir.

Önce Merkez Kampüs içinde toplanan İstanbul Üniversitesi öğrencileri kortej oluşturarak, tek bir pankart ve sloganlarla tarihi kapıya doğru yürüdüler. Kapıyı açtıran öğrenciler basın açıklaması yapmak üzere yoğun polis yığınağı arasında kapının önüne çıktılar. Burada slogan ve marşlarla süren eylem Vezneciler tarafından gelen ve diğer üniversitelerin öğrencilerinden oluşan bir kortejin katılımıyla büyüdü. “Katil devlet hesap verecek!”, “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Türkeş’in itleri yıldırılmaz bizleri!” gibi sloganlar sürerken, basın açıklaması okunmaya başladı.

Basın açıklamasında, Ölüm Orucu Direnişi desteklenip ölümlere izin verilmeyeceği açıklanırken, bir gün önceki provokatif polis yürüyüşünde, Edebiyat Fakültesi’nin, “İşte burası hain yuvası” şeklinde nitelenerek hedef gösterilmesi protesto edildi. Ellerindeki kalem ve defterleri havaya kaldıran öğrenciler, “Hain değiliz, gelecek biziz!” şeklinde slogan attılar. Önce “Gündoğdu...”, ardından da “Beyazıt’taki şehit” marşları okundu. Ardından tutsak ailelerinin Sultanahmet Adliyesi’nde ölümlere yolaçmak suçundan devlet aleyhine yapacağı suç duyurusuna katılınacağı, ancak Sultanahmet’e kadar dağınık bir şekilde yürüneceği açıklandı.

Bunun ardından bir dağınıklık yaşandı. Kitlenin bir kısmı kampüs içine girerken, diğer bir kısmı içeri girmek ya da Sultanahmet tarafına yürümek kararsızlığına düşmüştü. İçeri toplu şekilde girilip içerde dağınık çıkılması önerildi. Öte yandan, “Arkadaşlar, içeri girmiyoruz, Sultanahmet’e gidiyoruz” anonsu yapıldı. Sonuçta, “içeri giriyoruz” şeklinde bir başka anonsla herkes içeriye girdi. Kortejler oluşturulup pankart açılarak anıta kadar yüründü. “Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!”, “Beyazıt faşizme mezar olacak!”, “Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!” sloganlarıyla süren yürüyüş Siyasal Bilimler Fakültesi ile İktisat Fakültesi’nin arasındaki meydana kadar sürdü. Burada da sloganlar bir süre devam etti.

Sultanahmet Adliyesi’ndeki suç duyurusuna dağınık bir şekilde çıkılması bir kez daha duyurulduktan sonra, “dağınık” bir kortej halinde yeniden kapıya yüründü. Ancak çıkışın toplu olması nedeniyle polis bir süre çıkışa izin vermedi. Tartışmanın giderek sertleşmesi üzerine polis çıkış için izin vermek zorunda kaldı. Ancak yolda suç duyurusunun bittiği haberi alındı. Geç kalmış olmanın hayal kırıklığı içinde, ama mücadeleyi hergün daha da yükseltme kararlılığıyla bir sonraki eylemde buluşmak üzere dağıldı.

Mücadelenin keskinleştiği bu dönemde elbette saflaşma da alabildiğince hızlı yaşanıyor. Örneğin ÖDP bu süreçteki eylemlere (özellikle militan nitelikte olanlara) katılmama kararı alabiliyor. EMEP bu eyleme hiçbir şekilde katılmıyor. Öğrenci Cepheleleri, suç duyurusundaki eylemde ne olacağını kestiremedikleri için, içeri girdikten sonra kendi adlarına eylemini bitirip kitlelerini dağıtıyorlar. SİP’li öğrenciler de Sultanahmet’e gelmek yerine kampüste kalmayı tercih ediyorlar. Evet, süreç keskinleştikçe saflaşma belirginleşiyor. Zafere yürüyüş, devrimci mücadelenin yükünü omuzlayanlarla kazanılacak.

Çukurova Üniversite'sinde 400 kişilik dayanışma etkinliği

7 Aralık'ta Çukurova Üniversitesi'nde Hücre Karşıtı Platform tarafından, Ölüm Orucundaki devrimci tutsaklarla dayanışmak ve 10 Aralık tarihindeki mitinge çağrı yapmak amacıyla 400 kişilik katılımlı bir etkinlik gerçekleştirildi. Öncesinde yaygın bir afişleme yapılarak etkinlik duyuruldu. R1 derslikleri önünde saat 12:00'de başlayan etkinlikte devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunuldu. Daha sonra Nüans ve Maden Sanat Topluluğu, müzik dinletisi verdiler. Müzik dinletisi arasında şiirler ve hazırlanmış metinler okundu. Oğlu cezaevinde Ölüm Orucu direnişçisi olan bir ana, etkinlikte bir konuşma yaptı. Konuşmasının ardından Kürtçe türküler söyledi. Üniversite öğrencileriyle omuz omuza halay çekti. Ananın yanık yüreği ve dilinin döndüğünce anlattığı çocuğunun güzel bir insan olduğu için cezaevinde olduğu şeklindeki konuşması gençleri etkiledi. Etkinlik Mimar Sinan Açık Hava Tiyatrosu önünde başlayacak mitingin duyurusu yapılarak sonlandı. Etkinlik sırasında, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Bedel ödedik bedel ödeteceğiz!", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık!" sloganları atıldı. Devrimci tutsaklarla dayanışma kutusu oluşturularak, Ceyhan Cezaevi'ne iletilmek üzere para toplandı.

Etkinlikte okunan metinlerden...

Onlar sınıfsız, sömürsüz bir dünya, özgür, onurlu bir yaşam için verdikleri mücadelede tutsak düştüler. İşkencelerden geçirildiler, zindanlara atıldılar. Gelecek güzel günlere olan inançlarını, devrim ve sosyalizm düşlerini teslim almak isteyenler, bunlarla da yetinmeyerek, onlara hücre tipi cezaevlerini dayattılar. Onlarsa "Teslim olmaktansa ölmeyi yeğleriz" dediler ve bedenlerini açlığa yatırarak Ölüm Orucu'na girdiler.

**"Cellat uyandı yatağında bir gece
Tanrım dedi, bu ne zor bilmece
Öldükçe çoğaltıyor adamlar
Bense tükenmekteyim öldürdükçe"**

**"Dağ dahi görünmüyordu
Toprağı bölen, malı bölen, ekmeği bölen,
Sevdayı da bölecekti elbet
İnsanları birbirine yasak edecekti.
İnsanların birbirine yasak olduğu yerde
Her vahşet muteberdi"**

İnsanın insana yasak olduğu bir yerdir hücre. 1943'te Nazi kamplarında izolasyonda kalan Stefan Zweig yaşadığı tecrit koşullarını şöyle anlatıyor:

"Esasen tarif edilemez bu durum 4 ay sürdü.

Yalnızca 4 ay, yazmak oldukça kolay; bir rakamdan fazla değil. Kolayca söylenebiliyor; dört ay, sadece dört harf. 15 dakika içerisinde dudaklar sürekli aynı şeyi ifade ediyor. Dört ay! Hiç kimse tasvir edemez, ölçemez, gözlemleyemez; bırakın bir başkasını insanın kendisi dahi bir boyutsuzluk içerisinde. Uzun süren izolasyonu hiç kimse anlatamaz, onun insanı nasıl yiyip bitirdiğini, nasıl tamamen tahrip ettiğini açıklayamaz. Yalnızca yatak, masa, lavabo, duvar kağıtları ve sürekli suskunluk içerisindeki bir hiçlik. Sana bir kez bile bakmaksızın yemeği kapının altından içeriye iten hep aynı gardiyan... İnsanı çıldırtmaya kadar götüren, bir hiçliği kuşatan sürekli aynı düşünceler..."

Bugün bu hücreler sadece devrimci tutsaklara değil. YÖK'e karşı çıkan, harçların kaldırılmasını isteyen, eşit, parasız, bilimsel, anadilde eğitim isteyen, diplomasıyla işsiz olmaya karşı çıkan biz öğrenciler için de hücreler. Yani düşünen, sorgulayan, tepki veren, hakkını arayan herkese.

Ölüm Orucu direnişi ateşini harlayalım!

Faşist sermaye devletin devrimci tutsaklara yönelik hücre saldırısına karşı başlatılan Ölüm Orucu Direnişi zindanları tutuştururken, bizler de kendi cephemizden bu direnişe destek vermek için çalışmalarımıza hız verdik.

Çalışmalarımızın başında ÖO sürecine katılanlarla ortak bir çalışma yapmayı düşünmemize rağmen, bu konuda yeterli duyarlılığın gösterilmemesi üzerine bu düşüncemizden vazgeçtik. İçinde yer aldığımız Ankara Üniversiteleri Hücrelere Hayır Platformu'nun sürece duyarsızlığı nedeniyle, ÖO sürecine duyarlı olan örgütsüz insanlarla çalışmalarımıza başladık. Yaptığımız işbölümü sonucu hazırladığımız bildirimleri ve Adalet Bakanlığı'na çelenk bırakmak için düzenlenen eylem için çağrı metinlerimizi dağıttık. Birkaç gün önce ÖO sürecini anlatmak, Ulucanlar katliamının teşhiriyle birlikte yapılacak eylemlere çağrıda bulunmak amacıyla açtığımız masada çalışmalarımızı yoğunlaştırdık. Aynı zamanda SAG ve ÖO'nda bulunan ailelere destek olabilmek için Ulucanlar dergisini satıyorduk. Hazırladığımız "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!"/DTCF Ölüm Orucunu Destekleyen Öğrencileri imzalı pankartı okulun orta bahçesine astık. Pankartımız büyük ilgi çekti ve insanlar tarafından heyecanla karşılandı. Bunun yanında hazırlanan duvar gazetesini de bahçenin en görünen yerine astık. Bu çalışmalarda örgütsüz insanların yer alması bizim için oldukça sevindiriciydi.

Bu çalışmaların yanısıra ÖO süreciyle ilgili afişlerimizi ve kuşlarımızı yoğun olarak kullandık.

Çalışmalarımız sonucu Adalet Bakanlığı önünde yapılacak eyleme okulumuzdan nispeten iyi bir katılım sağladık. Düzenlenen eylemde devrimciler; polis ve sivil faşistlerin panzer, taş ve gaz bombalı saldırısına karşı Kızılay'ı ve Ziya Gökalp'i savaş alanına çevirdiler. Yaklaşık 3 saat süren çatışmaların ardından, Ziya Gökalp'e girmeyi başaran polis, adeta terör estirdi. Çatışmalarda ve daha sonra polisin ÖDP, TSİP ve Eğitim-Sen 1 No'lu şubeyi basmasıyla birlikte 66 kişi adeta linç edilircesine gözaltına alındı. Alınanlardan bir kısmı önce faşistlerce öldürseye dövüldüler. ÖDP ve TSİP'te bulunan tutsak yakınları dövülerek gözaltına alındılar. Dayak polis otobüslerinde de devam etti. Gözaltına alınmalar sırasında parti binaları talan edildi. İçerde bulunan eşyalar ve camlar parçalandı.

Ertesi gün gözaltıları protesto etmek ve mahkemeyi izlemek için, Sakarya'daki basın açıklamasının ardından kitlesel olarak Adliye'ye gidildi. Akşam 18:00 eyleminin ardından buraya katılanlardan önemli bir kısmı Adliye'ye geldi. Saat 20:30 civarı gözaltına alınanların serbest bırakılmasıyla birlikte, Sakarya Caddesi'ne gidilerek bir basın açıklaması yapıldı.

ÖO Direnişi karşısında köşeye sıkışan sermaye devleti acizliğini terörüyle ortaya koyuyor. Bizler Direniş ateşini harlayarak mücadelemizi büyütecek ve devlete diz çöktüreceğiz. Direnişimiz büyüktür, zaferimiz de büyük olacaktır!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük!

DTCF Ekim Gençliği

YTÜ'den direnişe kitlesel destek

YTÜ'de, Ölüm Orucu Direnişi'nin 55. gününde, F tipi cezaevleri ve Ölüm Orucu Direnişi ile ilgili, Perşembe günü eyleme çağrı niteliğinde bir eylem gerçekleştirildi.

Eylemde orta kantin önünde toplanıldı. Atılan sloganların yer aldığı renkli dövizler, Ulucanlar katliamının resimleri ve "F tipine karşı mücadelede şehit düşen Özkan Tekin ölümsüzdür!" afişleri taşındı.

Yaklaşık 150 kişinin katıldığı eylemde, "Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!", "İçerde, dışarda hücreleri parçala!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişi!", "Hücre tipi yaşama hayır!", "Ölümlere izin vermeyeceğiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı.

Bütün okulu dolaşan öğrenciler, en son olarak orta kantin önüne gelerek sloganlarına devam ettiler. Burada bir basın açıklaması yapıldı. Eylemin sonunda Beyazıt eylemine çağrı yapıldı. Mücadelenin her alanda süreceği vurgusu yapılarak alkışlarla dağıldı.

ÖDP'lilerin "bizim için yarınki eylem önemli, onun için burada fazla gerginlik yaratmayalım, sadece toplanıp, slogan atıp dağılalım" biçiminde geri tavır sergilemeleri, ardından ertesi günkü eyleme katılmama kararı almaları, mücadelenin keskinleştiği şu süreci reformizmin karşılama kapasitesini göstermesi açısından, atlanılmaması gereken önemli bir nokta.

YTÜ Ekim Gençliği

Akdeniz Üniversitesi'nde F tipi protestosu

maGünlerdir gündeme damgasını vuran büyük zindan direnişi, toplumun en hareketsiz kesimlerini bile etkileyerek, kitle hareketliliğinin gelişmesi için politik olanaklar yaratan bir işlev görüyor. Direnişin toplumun birçok kesimini aynı gündemde kesiştiren ve birleştiren etkisi yadsınamaz. Bu etki eylemin meşruluğundan kaynaklanmaktadır.

Yalnızca cep telefonları üzerinden yayılan mesajlar, internet üzerinden yayılan e-mail trafiği ve başlayan spontan kampanyalar, bu konuda herkesin, ama herkesin bir şeyler yapma, elinden geleni bu mücadeleye katma eğilimi ve isteğinde olduğunu anlatmaya yeter.

Coşkulu ve kalabalık geçen YÖK eyleminden bu yana belli bir suskunluk içinde bulunan Akdeniz Üniversitesi öğrencileri de, yaptıkları basın açıklamasıyla, "F tipine hayır!" dediler. 11 Aralık günü öğle arasında Merkezi Derslikler kantininde toplanan öğrenciler, saat 12:30'da alkış ve sloganlarla Merkezi Derslikler binasının önüne yürüdüler. Burada yapılan basın açıklamasıyla, F tipi cezaevlerini ve dayatılan hücre tipi yaşamı protesto ettiler. Dövizlerin açıldığı eylemde atılan sloganlar şöyleydi: "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "F tipine hayır!", "Hücreler ölümdür girmeyeceğiz!".

Antalya'dan Kızıl Bayrak okurları

Planlı, programlı ve hedefli bir mücadele hattı ve talepler

1 Aralık eylemi, IMF-TÜSIAD hükümetinin yıkım programlarına karşı işçi ve emekçilerin biriken öfke ve tepkisini alanlara taşıdığı bir uyarı eylemi oldu. Eylem, aynı zamanda işçi ve emekçilerin bu saldırılar karşısında sessiz kalmayacaklarını, hak alma mücadelesinde kararlı olduklarını da gösterdi.

Eylemin kitleselliği ve coşkusu umut verici olsa da, genelde sınıf özelde ise kamu emekçileri hareketi açısından önemli olan, 1 Aralık sonrası sürecin nasıl değerlendirileceğidir. 1 Aralık'ta onbinlerce işçi ve emekçinin alanları doldurmasının üzerinden çok fazla zaman geçmeden Telekom ve THY'nin özelleştirilmesi, ek vergi ve zam paketleri, IMF uşağı hükümetin sermayenin istikrarını korumada ne kadar kararlı olduğunu göstermektedir.

Sermaye iktidarının bu saldırıları, ancak işçi ve emekçilerin hak alma mücadelesinde göstereceği kararlılıkla püskürtülebilir ve ancak benzer bir kararlılıkla yeni haklar kazanılabilir. Hak almak ise planlı, programlı ve hedefli bir mücadele hattı ile mümkündür.

Alışıldık ve hak almaktan uzak eylem biçimleri ile 1 Aralık'ın önünü açmak, mücadeleyi yükseltmek ve hak kazanmak mümkün olmadığı gibi, pasif eylem biçimleri de kamu emekçileri mücadelesini zarara uğratarak güç kaybettirecektir.

1 Aralık eylem kararı Emek Platformu bileşenleri tarafından alınmış olmasına rağmen, eyleme bakıldığında, katılımın ağırlıklı olarak kamu emekçileri cephesinden gerçekleştiği görülmektedir. Bunda Hak-İş ve Türk Kamu-Sen'in ihanetçi tavırları kadar DISK ve Türk-İş'in samimiysizliği de etken olmuştur. Buna rağmen DISK ve Türk-İş'e bağlı sendika ve şubelerin eyleme katılımı hiç de küçümsenmeyecek düzeyde gerçekleşmiştir. Eyleme katılan kamu emekçileri kitlesinin ise ağırlıklı olarak KESK kortejlerinde yer alması ve KESK'in kendi kitlesinin üzerinde olması dikkat çekmektedir.

Bu gerçeklik, toplumun IMF yıkım

programları altında ezilen, sömürülen ve gün geçtikçe yoksulluğa mahkum edilen geniş bir kesimini işaret etmektedir. Bu da tek ve aynı merkezli saldırılara karşı birleşik bir mücadele hattı örülmesinin gerekliliğini ve zorunluluğunu göstermektedir. Ortak mücadelenin yelpazesini genişletmek, ancak tüm ezilen kesimlerin ortak talepleri ve çıkarları altında birleşik bir mücadele ile mümkündür. Ve ancak böylesi geniş bir yelpaze işçi-emekçilerin hak alma mücadelesini zafere ulaştıracak ve toplumun ezilen tüm kesimlerinin desteğini alacaktır.

Emperyalist sömürü ve talan politikaları, işbirlikçi yerli sermayenin iktidarı aracılığıyla toplumun tüm ezilen kesimlerini hedef aldığına göre;

"Emperyalistlerle açık-gizli tüm

antlaşmalar iptal edilsin!"

"IMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilsin!" şiarı altında ortak mücadeleye çağrı, birleşik mücadelenin ilk koşuludur.

IMF programlarının amacı yerli ve yabancı sermayenin çıkarları doğrultusunda işçi ve emekçileri özelleştirmeler yoluyla iş güvencesiz ve örgütsüz bırakarak düşük ücrete mahkum etmekse;

"Herkes iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!"

"Tüm çalışanlar için grevli ve toplu sözleşmeli sendika hakkı. Sınırsız grev ve genel grev hakkı!"

"İnsanca yaşamaya yeten, vergiden muaf asgari ücret!"

"Her türlü dolaylı vergi kaldırılсын. Artan oranlı gelir ve servet vergisi!" talepleriyle hak alana kadar ortak mücadele örülmeli ve yükseltilmelidir.

Bu sosyal ve ekonomik hakların kazanılabilmesi için de işçi ve emekçilerin hak alma mücadelesi önünde engel teşkil eden tüm faşist yasa ve kurumların kaldırılması yönünde;

"Sınırsız söz, basın, örgütlenme, gösteri ve toplanma özgürlüğü!"

"Açık-gizli tüm faşist-militarist örgütlenmeler dağıtılsın! (Kont-gerilla, Özel Kuvvetler, MİT, JİTEM, Siyasi polis, Jandarma, Köy koruculuğu vb.)"

"MGK, Kriz Yönetim Merkezi, DGM'ler ve askeri yargı feshedilsin!"

"İşkenceye son, tüm siyasal tutuklulara özgürlük!" şiarlarıyla demokratik hak ve talepler etrafında mücadele edilmelidir.

Toplumun ezilen tüm kesimlerinin çıkarlarını kapsayan somut taleplerin belirlenmesi ortak mücadele için ilk ve önemli bir adımdır. Önemli bir nokta da, talep edilen hakların kazanılması için hedefi belli, hak alıcı bir eylem programıdır. Bunun için genel grev hedefi ile "Genel grev, genel direniş" hattı örülmeli ve örgütlenmelidir.

1 Aralık'ın ortaya çıkardığı mücadele potansiyeli, artık işçi ve emekçilerin hak alıcı eylem biçimlerinden başka bir yolunun ve kurtuluşunun kalmadığını da göstermektedir. Bu gösterge sınıf mücadelesinin kazanımı için de oldukça önemli bir noktadır. Burada önemli olan bir diğer nokta ise, bu görevi sendika bürokratlarından beklemek olacaktır. Sendikaları ve Emek Platformu bileşenlerini hak alıcı eylem biçimleri çerçevesinde harekete geçirecek basınç, tabanın basıncıdır.

Tabanın, somut talepler ve genel grev hedefi ile belirlenmiş bir eylem programı çerçevesinde harekete geçmesi ise, işyerlerinden yükselen "işyeri komiteleri"nin örgütlenmesi ile olanaklıdır. Bu görev, öncü ve devrimci kamu emekçilerinin omuzlarındadır.

(Kamu Emekçileri Bülteni'nin Aralık '00 tarihli 13. sayısından alınmıştır...)

13. sayı çıktı!...

KAMU EM EKÇİLERİ BÜLTENİ
DEVİRİM DAVASI YENİLEMEZDİR!

Aralık Kamu Emekçileri Bülteni • Sayı 13 • Aralık 2000 • Fiyatı: 200 000 TL (KDV dahil)

1 Aralık başlangıç mücadelesine sürececek!

Hücre tipi cezaevlerine ve yaşamın hücreleştirilmesine geçit vermeyeceğiz...

KAMU EM EKÇİLERİ BÜLTENİ
DEVİRİM DAVASI YENİLEMEZDİR!

Devrimci disiplin ve kurallı yaşam üzerine

H. Akif

‘70’li yıllardan bu yana devrimci çıkışlara sahnedir bu ülke. Bu ileri çıkışlar karşılığını da bulmuştur toplumda. O süreçte devrimci harekete kitlesel bir güven sözkonusudur. İktidar talibi olarak meşruluğunu kanıksatmıştır. Fakat iktidar stratejisinin sınıf eksenli olmayışından kaynaklı ileri gidememiş, bir yerde tıkanmıştır. Küçük-burjuvazinin damgasını vurduğu bu tarihsel kesit bir daha tekrarlanmamak üzere geride kalmıştır. Sonrasında, dönemin öznelerinin gerek sınıftan uzaklıkları, gerek sistemin politik-ideolojik donanımı karşısında bir alternatif olamamaları, temeli yeterince güçlü olmayan güveni hızla aşındırmıştır.

Devrimci bir partide, mücadele seyrinde, kadroların, organların, kitlelerin süreçlerini tartmak ve bunun sonucu deneyimleri biriktirmek, son derece kritik önemdedir. Deneyimler ve dersler önemlidir. Çünkü gelişimine yetişemediğimiz, dönüşümüne yeterince önyak olamadığımız bir insan/militan olgusu durmaktadır karşımızda. Parti olarak bu gelişim ve dönüşüm süreçlerine yön vermek, biriktirdiğimiz deneyim ve derslerin yardımı ve yol göstermesi ile mümkündür. Sadece kendi partimizin deneyimleri de değil burada sözkonusu olan. Uluslararası devrimci hareketin ve kuşkusuz Türkiye devrimci hareketinin deneyim birikimi, bu yönde bizim için son derece yararlı ve aydınlatıcı kaynaklar durumundadır.

Parti olarak kadroların, organların ve kitlelerin süreçlerini izlemek ve isabetle değerlendirmekten söz ediyoruz sık sık. Fakat ilk ikisi, parti için kitleleri izlemenin ve anlamanın bir aracı ve olanağıdır zaten. Parti önderliğinin genel siyasal gündemler üzerinden saptayacağı politikalarda, gündeme çıkarılmasını uygun gördüğü konularda doğru ve yerinde bir faaliyet örgütleyebilmesi, süreçleri izleme ve anlamada birer duyarga olan kadrolar ve organlar, onların merkezi önderliğe sürekli olarak akıtacakları bilgi, gözlem, izlenim ve değerlendirmeler sayesinde olabilecektir aynı zamanda.

Tabii ki bu bağın kurulmasıyla sorun çözülmüş olmuyor. Önemli olan, bu bağın bir ucu olan kadro ve organların işlevine uygun şekillenip şekillenemedikleridir. Burada, kadro, organ, parti ilişkisinden, yani bu üçünün rol aldığı örgütsel işleyişten bahsetmeyeceğiz. Bu zaten parti tüzüğümüzde karar altına alınmış, çeşitli kaynaklarda da işlenip temellendirilmiştir. Burada ele almak istediğimiz konu; bu olmazsa olmaz bağın bize faaliyet içinde ne ifade etmesi gerektiğine ilişkin olacaktır.

Burada ortaya konulacak görüşler belki genel doğrular gibi gelecektir. Ama şunu da gözardı etmemek gerekir: Gerek partiye, gerek gerektiğinde sorunları açıkça tartışma platformu olarak kullanabileceğimiz yayınlarımıza yazılacak bu tür bireysel veya kolektif değerlendirmeler sayesindedir ki, parti

önderliği örgütsel süreçlerimizde neye nasıl müdahale edebileceğini bilebilecektir. Bu bakış çerçevesinde düşüncelerimi ortaya koymak istediğim belli konular var.

Devrimci disiplin

Bu hayati önemde sorun, sadece parti örgütü açısından değil, fakat tüm çalışma alanlarımız, ve elbette bu arada açık alan çalışmamız açısından da zaaf kabul etmez, taviz verilemez bir konu olabilmelidir. Ve proletarya partisinin devrimci disiplini anlayışı, sadece normal parti işleyişinde, yaşamında ve çalışmasında değil, siyasal çalışmamızın her alanında bize yön vermelidir.

Örgütsel disiplini sağlamanın, çalışmamıza ve tüm siyasal yaşamımıza egemen kılmanın yolu, herşeyden önce sağlam bir bilinçten geçiyor. Biz bir militana marksist-leninist dünya görüşünü ve sınıflar mücadelesini hiç değilse genel çizgileriyle kavratmadıysak, partimizin amaç ve hedeflerini, mücadele anlayışını ve moral değerlerini özümsetemediysek, partimizin saflarında bir şekilde yer alan herkesin sınıfa ve davaya karşı görevlerini anlatamadıysak, ondan disiplinli bir yaşam ve çalışma da bekleyemeyiz.

Bütün çalışma alanlarında saflarımıza kazandığımız insanları bütün bu açılardan sistematik biçimde eğitmek ve donanımlı kılmakla yükümlüyüz. Bu donanımı sağlamak ise, pratik çalışma ve mücadeleye eşlik edecek bir sistematik ideolojik eğitim süreci içinde başarılabilir ancak. Pratik çalışmaya paralel ilerleyecek bu eğitim sürecinin sağlayacağı bilinç açıklığı sayesindedir ki, militanlarımız arzuladığımız türden bir disiplin anlayışı ve pratiği kazanabileceklerdir. Gönüllü birlik gönülden değil fakat bilinçte gerçekleşebilir bir şeydir. Biz insanları saflarımızda salt duygusal heyecanlarıyla barındıramayız, bu tür bir militan tipi mücadelede kalıcı olamaz.

Biz kapitalist sistemde “devrimi sonuna kadar götürebilecek tek devrimci sınıf” olan işçi sınıfının temsilcileriyiz. Sadece ekonomik planda bir hareket

ilişkiler değişiminden bahsetmiyoruz. Üretim sürecindeki eşsiz yeri sayesinde işçi sınıfının kazandığı, gelişimiyle beraber mayalanan toplumsal ilişkiler sistemi bizi bütünüyle ilgilendirir. Disiplin anlayışı ve pratiği, sınıfın üretim sürecinde dolaysız olarak kazandığı bir özelliktir. Bugün biz bu sorunu yakıcı bir biçimde duyumsuyor, çözümler arıyorsak, bu aynı zamanda henüz sınıfla bütünleşememiş olmamızdan da kaynaklanmaktadır. Bir sınıfın özelliklerini diğer bir sınıfın yaşayışında var etmek zordur. Bizim zorluk çektiğimiz nokta da tam buradadır.

Yalnızca kendi açımızda da değil elbette. Sınıf kendini bulduğu, devrimci partisine kavuştuğu ve tarihsel misyonunu oynadığı zaman, kapitalist sistemle çelişkileri sınıf mücadelesinin çözümüne bağlı olan katmanlar da sarsılacaklar, değişim ve dönüşüme zorunlu kalacaklardır. Kapitalist sistemde her olgu işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çatışmanın (kültürel, ekonomik, yaşamsal vb. her alanda) ürünüdür. Böyle olduğu içindir ki; biz her sorunun sınıfsal mantığına inebilmeli, oradan bakabilmeliyiz. Yoksa neden bir öğrencinin yanar söner bir grafik izlediğini, yapması gerekenleri yapmadığını, bir süre sonra da ceketini alıp gittiğini anlayamayız.

Biz yeni bir kültür, yeni bir gelenek diyerek çıktık yola. Ülkemizde işçi-emekçi kitleler ile devrimci hareket arasındaki ilişkinin sonuçları bizim için çok önemlidir.

‘70’li yıllardan bu yana devrimci çıkışlara sahnedir bu ülke. Bu ileri çıkışlar karşılığını da bulmuştur toplumda. O süreçte devrimci harekete kitlesel bir güven sözkonusudur. İktidar talibi olarak meşruluğunu kanıksatmıştır. Fakat iktidar stratejisinin sınıf eksenli olmayışından kaynaklı ileri gidememiş, bir yerde tıkanmıştır. Küçük-burjuvazinin damgasını vurduğu bu tarihsel kesit bir daha tekrarlanmamak üzere geride kalmıştır. Sonrasında, dönemin öznelerinin gerek sınıftan uzaklıkları, gerek sistemin politik-ideolojik donanımı karşısında bir alternatif olamamaları, temeli yeterince güçlü olmayan güveni hızla aşındırmıştır.

Bunlara değinmemin nedeni şu. Disiplin konusunda yeni bir gelenek diyoruz; küçük-burjuva lafazanlıklar ve heyecanlar bu ülke emekçilerinin dönüp bakmadığı şeylerdir artık. Biz ileri sınıfın talep ve programıyla gideceğiz kitlelere. Aynı zamanda ileri sınıfın yaşayış ve davranışlarıyla... Bu olmadığı ölçüde, “kanı kaynayan gençler” olarak anılacağız.

Bir emekçi aile ve oğulları ile ilişkimiz var. Bir süre sonra yayınları görüyorlar ve belli davranış

değişikliklerinden dolayı ilişkide olduğumuzu anlıyorlar. Tavırları iyi değil. Bir dönemin yıprattığı bu insanlar oğullarına şunu söyleyebiliyorlar: “Sen zor işe gelemediğin için devrimciliğe meylediyorsun”. Onların gözünde devrimciler avere insanlar. Böyle kanıksamışlar.

Bu bir örnek, fakat oldukça önemli. Emekçilerin bizleri nasıl algıladığı, neden dışladığı bizim için önemli. Biz sınıfın bilimsel tahlilini yapıp “dışarıdan sınıfı kuşatmayacağımıza” göre, yaşamına gireceğimize, onu kendi konumunda devrimcileştireceğimize göre, kendimizi de ona göre şekillendireceğiz. Verdiğimiz örnekte bu ailenin yaşamına girmemişiz demek ki. O zaman bu deneyimlerle kendimizi tartacağız, değiştireceğiz. Ailenin söyledikleri, tam da küçük-burjuva devrimciliğinin geleneksel yapısına bir eleştiridir. Düzensiz ve disiplinsiz bir yaşam tarzına yönelik bir eleştiridir.

Kurallı ve disiplinli bir devrimci yaşam düşmana karşı en büyük silahımızdır

Kurallı ve disiplinli olmayan bir örgütsel yaşam partimize her türlü zararı verecektir. En başta da örgütsel güvenlik noktasında. Düşman devrimci örgütleri çökertmek için en çok ajan ve provokatör sokma yöntemini kullanmaktadır. Bolşevik partiden beri bu böyle. Kendi ülkemiz devrimci hareketlerinde de bunu görüyoruz.

Peki nedir bunun önemi? Hep vurguladığımız “yeni bir kültür, yeni bir gelenek” şiarını her alanda hayata geçirebilirsek, bunu başarabiliriz. Güvenliğimizi sağlamanın yolu, disiplinli ve kurallı bir devrimci kolektif iç yaşamdan başka bir şey değildir. Eğer biz rehavete kapılır, işleri ve insanları kendiliğindenliğe bırakırsak, her türlü saldırıya açık hale geliriz. Çünkü insanları tanıyamayız. Örgütsel yaşamda kişisel özellikler ve yetenekler tek başına bir şey ifade etmez. Belirleyici olan kişinin kolektif içerisindeki durumudur. Ama eğer rehavet, kuralsızlık, disiplinsizlik bizi teslim almışsa, yabancı unsurlar içimizde çok rahat barınabilirler. Bu ise tedavisi zor yaralara yol açar.

Uzlaşmaz olmak zorundayız. İnsanlar kırılmasın, insanlar gitmesin, kitlemiz olsun diye, herkesin gönlünü hoş etmek, suyundan gitmek davranışı gösteremeyiz. Biz partimizi kurduk, örgütsel birikimimizi ve varlığımızı garanti altına aldık. İnsanlar saflarımızda yer alacaklarsa, bu partinin kültürüne, değerlerine, bakışına uygun hareket etmek zorundadırlar. Bu parti kimsenin zaafıyla uzlaşmaz, uzlaşmayacaktır da. Bu konuda açık ve net, tok ve tavizsiz olmalıyız.

MHP'li faşist çeteler Hollanda'da Cafer Dereli'yi katlettiler

20 Ekim 2000 tarihinde, Türkiye hapishanelerinde bine yakın siyasi tutsağın izolasyon politikalarına karşı başlatmış olduğu SAG eylemi; 19 Kasım 2000 tarihinden itibaren ÖLÜM ORUCU'na dönüştürülmüştü.

Bu gelişmelere bağlı olarak, Avrupa'nın çeşitli kentlerinde, Türkiye'deki ölüm oruçlarıyla dayanışma amacıyla açlık grevleri örgütlendi. Böyle bir dayanışma açlık grevi de, 29 Kasım 2000 tarihinde Hollanda'nın Rotterdam kentinde başlatıldı.

Eylemin basına ve kamuoyuna yansımalarının ardından, belediye binasının önündeki açlık grevi çadırına yönelik çeşitli provokasyonlar gündeme geldi. Fakat, her defasında bu provokatif girişimler açlık grevcileri tarafından boşa çıkartıldı.

Ne var ki, bu provokatif girişimlerin arkası kesilmedi. Son olarak, 9 Aralık 2000 tarihinde, açlık grevi çadırı önünde yapılan Grup Yorum konseri sırasında yeni bir provokasyon girişiminde bulunuldu. Bu girişim de açlık grevcilerinin soğukkanlı tutumuyla kısa bir süre içerisinde boşa çıkartıldı. Aynı günün akşamı, saat 19:00 sıralarında Türkiye'de adına ülkücü-bozkurt denen 30-40 kişilik bir grup, "ülkücü hareket engellenemez!" sloganlarıyla çadırda bulunan açlık grevcilerine saldırdı. Bu saldırının sonucunda, çadırımızda destek amacıyla açlık grevi yapan CAFER DERELİ isimli yoldaşımız, kalbinin üzerine aldığı ağır bıçak darbeleriyle katledildi.

Saldırının kısa bir süre içerisinde gerçekleşmesi, tümüyle organize ve planlı bir saldırı olduğunu göstermektedir. Hollanda polislerinin açlık grevi çadırının çok yakınında olmasına rağmen, olay yerine yaklaşık 3 saat sonra gelmesi bu iddiamızı doğrulamaktadır. Bu saldırıdan; Türkiye devleti ve onun Hollanda'daki uzantıları olan sivil faşist çeteler sorumludur.

Türkiye hapishanelerinde sayısız katliam yapan Türkiye devleti, bu kez Hollanda'daki beslemeleri eliyle yeni bir katliam yapmıştır. Böylece, Türkiye'de başlatılıp, kısa sürede ülke dışına da yayılan açlık grevi ve ölüm orucu direnişi ilk şehidini vermiştir. Tüm ilerici, demokrat, anti-faşist ve "insanım" diyen herkesi alçakça gerçekleştirilen bu katliamı şiddetle protesto etmeye ve direnişimize destek vermeye çağırıyoruz.

Cafer yoldaş ölümsüzdür!

Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!

**Ölüm Oruçlarıyla Dayanışma Komitesi
Hollanda/10 Aralık 2000**

AÇLIK GREVİ ÇADIRININ YERİ:

Coolsingel Stadhuisplein ROTTERDAM

Kazanan devrim davası olacak!

Türkiye ve Kürdistan zindanlarında F tipi ve anti-demokratik yasaların geri çekilmesi için devrimci tutsakların başlattıkları SAG ve ÖÖ direnişlerini, bizim de kavgamız bilinciyle destekliyoruz. Bizler de, İsviçre'nin İtalya kantonunda bulunan Türkiyeli ve Kürdistanlı demokrat ve ilericilerin katkısıyla, 09.12.2000 tarihinde 200 kişilik meşaleli bir yürüyüş gerçekleştirdik. 10.12.2000 tarihinden itibaren ölüm oruçlarıyla dayanışma amaçlı açlık grevi başlattık. Zindanlardaki direniş devam ettiği sürece, aynı duyguları hissederek biz de eylemimize devam edeceğiz.

Gelinen aşamada eylemimiz yerel televizyon, radyo ve gazetelerde işlenirken, elimizdeki materyallerle 13 ayrı demokratik kitle örgütüne giderek, TC'nin Cumhurbaşkanı'na, Başbakanı'na, Adalet Bakanı'na ayrı ayrı protesto metinleri gönderdik.

Bundan sonraki süreçte de eylemlerimizi sürdürerek, bedenlerini ölüme yatıran direniş geleneğini bulduğumuz alanlarda da yeşertmek için, bu yürekli seslere ses katmanın insanlık görevi olduğunun bilinciyle hareket edeceğiz.

**Kızıl Bayrak. Devrimci Demokrasi. Atılım. Özgür Gelecek
YDK. Fırat'ta Yaşam, Lugano Alevi Bektaşî Kültür Birliği**

İsviçre/Lugano Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Köln'de ve civar kentlerde eylem ve etkinlikler...

Ölüm Orucu ile dayanışma faaliyetimiz güçlendirilerek sürüyor

Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma çerçevesinde yürüttüğümüz faaliyet nihayet istediğimiz hızı ve yoğunluğu kazandı. Geride bıraktığımız günlerde pek çok etkinlik ortaya koyduk.

* 9 Aralık Cumartesi günü Köln'de ırkçılığa karşı yürüyüş vardı. Hem Almanya'da kolgezen Neo-nazi terörünü protesto etmek ve en önemlisi de Ölüm Orucu Direnişimiz'in sesini ve soluğunu binlerce kişinin katılacağı bu yürüyüşe taşımaktı amacımız. BİR-KAR adına yürüyüş çağrısı yapıldı. Bir el ilanı hazırlayıp yürüyüş öncesi dağıttık.

Yürüyüşe 35-40 bin civarında insan katıldı. Neo-nazilerin tehdit provokasyonları ve polislerin manevralarına rağmen, katılım, Alman işçi ve emekçilerinin, ilerici ve anti-faşist güçlerin ırkçılık ve faşizm karşısında artan duyarlılığının somut bir göstergesiydi. Yürüyüş boyunca bu duyarlılıklarını dadişa vurdular. Özellikle anti-faşist gruplar (Anti-FA) Neo-nazileri kente sokmamak için büyük çaba gösterdiler.

"Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi" imzalı pankartla yürüyüşteki yerimizi aldık. Almanca olarak "Türkiye cezaevlerinde katliam hazırlığı! Acil Müdahale!" yazılı bir başka pankart da taşıdık. Ellerimizde Ölüm Orucu Direnişi'nin taleplerinin tümünün yazılı olduğu dövizler vardı. Yürüyüşün başından sonuna kadar var gücümüzle "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "İzolasyon ölümdür!", "Hücreler ölümdür, girmeyeceğiz!", "Faşizme karşı omuz omuza!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" vb. sloganları haykırdık.

Amacımız pankart, döviz ve sloganlarımızla dikkati cezaevlerindeki Ölüm Orucu Direnişi'ne çekmek, sesini alana taşımaktı. Kısmen de olsa bunu başardık. Kürsüden konuşma imkanı bulamadık ama, birkaç cümle ile de olsa kürsüden Ölüm Orucu dile getirildi.

Yürüyüşün bitiminden sonra, önde pankart ve dövizlerimiz olduğu halde, kortejimizle yürüyüş yaparak sloganlarımızı haykırarak, açlık grevi yaptığımız çadırın önüne geldik.

* Yürüyüş sonrası Ford fabrikasından bir grup öncü işçi çadırımıza anlamlı bir ziyaret yaptılar. Dayanışmacı duygularını dile getirdiler.

* Pazar günü İzolasyona Karşı Mücadele Komitesi'nin Berlin'de başlayıp çeşitli kentlerden Köln'e ulaşan "Uzun Yürüyüş"ün finaline katıldık. Köln-Ebertplatz'dan açlık grevi alanımız olan Dom kilisesine kadar bir yürüyüş yaptık. Yürüyüşe yaklaşık 700 kişi katıldı. "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!" yazılı kırmızı bayraklarımız oldukça dikkat çekiyordu. Slogan atarak Dom'a geldik. Çadırımızın kurulu olduğu bu alanda halaylar çektik, alanı miting alanına çevirdik. Süresiz açlık grevindeki arkadaşlar kısa konuşmalar yaptılar. Ardından Grup Yorum direniş ve kavgı türküleriyle bir konser verdi. Mitingimiz sloganlar ve halaylarla sona erdi.

* Pazartesi günü, Düsseldorf kentindeki TC Konsoloslugu önünde, 60 kişinin katıldığı bir protesto gösterisi yaptık. Ardından eyalet parlamentosuna yürüdük, burada da bir protesto gösterisi gerçekleştirdik. Eyalet parlamentosuna hazırladığımız suç dosyasını verdik. TC nezdinden girişimde bulunup, faks çekmelerini istedik.

* Salı günü Alman Yeşiller Partisi bölge örgütü temsilcileri çadırımıza gelip bir basın toplantısı yaptılar. Bir kez daha Ölüm Orucu Direnişimiz hakkında bilgi verdik. Yeşiller Partisi ve basının duyarlılığını eleştirdik. Dosyalar verdik, acilen sorunu parlamentoya taşımalarını, gündem yapmalarını istedik.

* Aynı günün akşamı Duisburg kentinde bir meşaleli yürüyüş yaptık. Ellerimize meşalelerimizle uzun bir güzergah boyunca sloganlar atarak yürüdük. Yaklaşık 800 kişinin katıldığı meşaleli yürüyüşümüz oldukça ilgi çekti.

Dağılma anında Alman polislerinin provokatif bir saldırısı ile yüzyüze geldik. Polis bizimle birlikte yürüyen Alman anti-faşistlerinden bir arkadaşı gözaltına almak için saldırıya geçti. Alman dostumuzu aramıza alıp koruduk. Bunun üzerine çembere alındık. Zaman zaman polislerle çatıştık. Bir saat kadar polis çemberinde kaldık, ama dostumuzu kaçırmayı başardık. Sonuçta polis çemberi açmak zorunda kaldı. Yeniden açlık grevi çadırımıza döndük.

* Çarşamba günü Köln'deki Türkiye İnsan Hakları Derneği'nde (TÜDAY) bir basın toplantısı gerçekleştirdik. Uzun yıllar Diyarbakır Cezaevi'nde yatan bir arkadaş ve RAF davasından yargılanıp, izolasyon uygulamasını yaşayan bir davetlinin de katıldığı bir toplantı oldu. Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi olarak kapsamlı bir bilgilendirme yaptık.

Basın toplantısının ardından, sayısı 15-20 bini bulan imza kampanyası dosyalarını Avrupa Parlamentosu ve TC İçişleri, Adalet Bakanlığı, Başbakan ve Cumhurbaşkanı'na postaladık.

Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışma çabalarımız her geçen gün artan bir ilgi ve destek görüyor. Hızımızı kesmeyeceğiz, tempomuzu daha da artıracacağız. Ölüm Orucu Direnişi ile dayanışmayı daha da yükselteceğiz.

Sermayenin faşist diktatörlüğünün kirli oyunları, tehditleri ve manevraları sökmeyecek. Direnişimiz Türkiye işçi sınıfının, emekçilerinin, militan gençliğinin, onurlu aydın ve sanatçılarının, kısacası rejim muhalifi tüm güçlerin bilincinde ve gönlünde meşruiyet kazanmıştır. Direnişimiz bu nedenle çok kısa bir süre içinde büyük destekler görmüş, büyük bir güce ulaşmıştır. Faşist rejim köşeye sıkışmıştır. Direnişin taleplerini kabul etmeye mahkumdur.

Hiç kuşku yok, biz kazanacağız!

TKİP Köln taraftarları

Faşist rejimin tüm insanlık önünde teşhirine yönelik faaliyetlerimiz sürüyor...

Devrimci direniş ruhuna bin selam!

Türkiye zindanlarında 20 Ekim'den bu yana yükselen direnişin sesini uluslararası kamuoyuna duyurmak ve devrimci tutsaklarla enternasyonalist dayanışmayı teşvik etmek amacıyla Fransa'da yürütülen faaliyetler devam ediyor. Bu amaçla sürdürülen çabaları iki kategoriye ayırarak özetlemek durumundayız.

Öteki devrimci çevrelerle ortak faaliyetler

Birincisi, direniş katılan diğer örgüt temsilcileriyle ortaklaşa düzenlenen ve halen devam etmekte olan etkinliklerdir.

Bu etkinlikler özetle şöyledir:

1) Kızıl Bayrak, Kurtuluş ve Devrimci Demokrasi okurları tarafından 18 Kasım'da açlık grevi başlatıldı. Bu arada değişik kurum ve kuruluşlara devrimci tutsakların maruz kaldıkları saldırıyı teşhir eden, onların mücadelesini ve taleplerini tanıtan dosyalar sunulmaya başlandı.

2) Türk rejimini protesto etme amacıyla Türkiye'nin Paris Konsolosluğu önünde izinsiz gösteriler düzenlendi, siyah çelenk bırakıldı ve basın açıklamaları yapıldı.

3) Devrimci tutsaklarla dayanışma faaliyetleri Cumartesi Anneleri eylemi ile birleştirilerek, Georges Pompidou kültür merkezinin önündeki meydana mitingler düzenlendi. Devrimci tutsaklara karşı yapılan saldırıları anlatan bildiriler dağıtıldı ve imza toplandı. Mitinglere yoğun ilgi

gösterildi.

4) Yabancı kurumların Paris'te düzenlemiş oldukları üç farklı yürüyüşe katılım sağlandı. Bunlar Filistin halkı ile dayanışma, Fransız cezaevlerindeki koşulları protesto etme ve Mumia Abu Jammal ile dayanışma amacıyla düzenlemiş olan yürüyüşler oldular. Bu yürüyüşlerde Fransızca bildiriler yoğun bir şekilde dağıtıldı ve eylemlerimiz basında ve televizyonda yankı buldu.

5) Türkiyeliler'in yoğun olduğu semtlerde farklı günlerde her defasında yaklaşık 250 kişinin katıldığı izinsiz gösteriler yapıldı.

6) Avrupa Birliği kurumlarını duyarlı olmaya zorlamak amacıyla Brüksel'de düzenlenen merkezi gösteriye Paris'ten otobüsle topluca gidildi.

Her eylemde hem Devrimci Tutsaklarla Dayanışma Komitesi (DETUDAK, hem de ölüm orucuna katılan partilerin pankartları taşındı. Bütün faaliyetlerde "F tipi cezaevlerine girmeyeceğiz!", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Devrimci tutsaklara kalkan elleri kıracağız!", "Yaşasın uluslararası dayanışma!" sloganları haykırıldı.

Bu ortak faaliyetler farklı biçimler kazanarak hala devam etmektedir.

Kendi bağımsız faaliyetlerimiz

Devrimci tutsaklarla dayanışma faaliyetlerinin ikinci boyutunu ise,

kendi bağımsız çabamız teşkil ediyor. İletilen parti afişleri Türkiyeli işçilerin yaşadıkları ve çalıştıkları semtlerde, eylemin ilk günlerinden itibaren zaman kaybedilmeden yapıldı. Aynı şekilde elimize geçen Türkçe bildiri ve el ilanları çoğaltılarak sözkonusu semtlerdeki işyerlerinde, sokaklarda, ortak gösterilerde, gazete satışı sırasında yoğun bir biçimde dağıtıldı.

Fransız kamuoyuna hitap eden kampanya araçları ise, buradaki yerel inisiyatif doğrultusunda doğrudan Fransızca olarak hazırlandı. Türkçe hazırlanmış araçların tercümesine gidilmedi. Sadece cezaevlerinden gelen ilk ortak bildiri ve DEDUTAK'ın bildirisi bazı zorunlu düzenlemelerde bulunularak Fransızcaya çevrildi ve ortak komiteye iletili.

Günlük faaliyetin seyri içinde ihtiyacı karşılayan bildiri, imza kampanyası formları dışında esas ağırlık verilen kampanya aracı, kapsamlı bir broşürün hazırlanması oldu. Devrimci değerlere yabancılaşmış, Türkiye'de yürürlüğe konmaya çalışılan hücre sisteminin olağanlaştırılmış olduğu bir mekanda, sadece devrimci tutsakların taleplerini içeren ve bu uğurda yürüttükleri eylemi tanıtmakla sınırlı bildiriler, sorunun özünü anlatmakta yetersiz kalmaktadır. Geçmiş deneyimler ve özellikle Ulucanlar katliamının ardından yürütülen kampanya bunu somut olarak göstermişti.

Kendi faaliyetimizin bazı özgün araçlarının sağladığı deneyim

Konu hakkında ön bilgisi olmayan farklı sosyal kesimlere ve önden belirlenmesi imkansız değişik ilgi düzeylerine aynı anda hitap edebilen, ayrıntılı, ama aynı zamanda da sade bir dil ve üslupla kaleme alınmış bir belgenin hazırlanması, bizi karmaşık seçeneklerle karşı karşıya bıraktı. Bu güçlükleri önemli ölçüde bağdaştırabilen 40 sayfa tutarında bir broşür hazırlandı. Broşürde, Türkiye rejiminin en temel alanlardaki başlıca özellikleri, 70'li yılların başlarına dayanan tarihsel bir perspektif içerisinde tasvir edilmektedir. Açıklanan ya da atıfta bulunulmakla yetinilen olguların toplamı, bugünkü cezaevleri sorununa da ışık tutan bir işlev görmektedir. Okurun ideolojik önyargıları dikkate alınarak, kullanılan kavramların özgürlük, demokrasi, insan hakları gibi ortak kabul gören bir düzeyde kalmasına özen gösterildi.

Türkiye'nin kaba bir tablosunu çizen ve aktüalitenin ötesinde bir değerlendirme olan bu broşürün matbaa baskısı beklenmeden fotokopide 100 adet çoğaltılarak, ön

söz niteliğindeki bir mektup eşliğinde birçok kuruma iletili. Fakat esas dağıtım, internet aracılığı ile sürdürüldü. Bazı ilişkilere doğrudan iletilirken kurumsal düzeydeki kamuoyuna BİR-KAR aracılığı ile ulaşılmaya çalışıldı. Bazı siyasi partiler ve basın organlarının yanısıra, sayıları 250'ye yaklaşan kuruma da gönderildi. Bu kurumların esasını Uluslararası Af Örgütü ve İnsan Hakları Federasyonu'nun dünyadaki tüm şubeleri oluşturuyor.

İkinci kampanya aracı ise, aynı kıtas ve perspektifle hazırlanmış günlük basının istediğinde yayınlamakta zorlanamayacağı dört sayfalık bir makale oldu. Yazı resmi dilleri Fransızca olan toplam yirmi ülkenin 30 günlük gazetesine gönderilmiştir. Bu girişimle yazının olduğu gibi yayınlanması kuşkusuz amaçlanmadı. Redaksiyonun konuya ilgi duymasını teşvik etmek, yaptıkları haberin eksenini etkilemek düşüncesi ile böyle hareket edildi.

Avrupa kamuoyuna sonuç alıcı biçimde hitap etmenin gerekleri üzerine

Bu kampanya süresince bugüne kadar bize doğrudan ciddi bir tepki gelmiş olmaması pek şaşırtıcı değildir ve bu, yürütülen faaliyetin karşılıksız kaldığı anlamına kesinlikle gelmemektedir. Günlük basın, televizyonlara, radyolar kendi üsluplarıyla da olsa sorunun özüne işaret eder tarzda cezaevleri direnişine yer vermektedirler. Yani harcanan çabanın, verilen emeğin karşılığı dolaylı olarak kendisini hissettirmektedir. İnsanlar gelişmelere biraz edilgen, çekingen hatta önyargılı da olsa ilgi duyuyor, güvenilir bilgi elde etmeye, sorunun özünü kavramaya çalışıyorlar. Ama bu ilgi aktif bir dayanışma refleksine dönüşmüyor.

Ancak, Avrupa kamuoyunun bu gerçekliği, biz de dahil olmak üzere, Türkiyeli örgütlerin toplamına hakim olan bir zaafiyeti tali konuma düşürmeye yetmiyor. Türkiyeliler Avrupalı insanın beklediği doyurucu ve yalın bilgi vermekten acizler. İyi dil bilmeme özünün burada basit bir bahaneden öte bir değeri yoktur. Kuru ajitasyon ile somut bilgilendirme arasındaki farkı görmek için yabancı dillere vakıf olmak gerekmiyor. Kaldı ki, yirmi yıldır sürmekte olan doğrudan bir ilişki ortamında halen iletişim kurmada zorluk çekiliyorsa, bunu da Avrupalı kitlelerin depolitizasyonuna fatura etmeye kimsenin hakkı yoktur.

İsviçre'de Zindan Direnişi'ni destekleme eylemleri...

Bern ve Basel'de kitlesele ve coşkulu yürüyüşler

Ölüm Oruçları'yla dayanışma faaliyeti çeşitli etkinliklerle devam ediyor. Bir mitingle bitirilen açlık grevinin ardından, 6 Aralık Perşembe günü ,Bern'de izinsiz meşaleli bir yürüyüş yapıldı. Yeterli bir ön hazırlık çalışması olmamasına ve hafta içi olmasına rağmen, yürüyüş 300 kişilik bir kitle katıldı. Polisin müdahale çabaları ve provokatif tutumu coşkulu kitle tarafından boşa çıkarıldı. Ancak kitle dağıldıktan sonra, üçer-beşer kişilik topluluğu takip eden polis dört arkadaşı gözaltına aldı.

8 Aralık Cumartesi günü Basel'de izinli bir yürüyüş yapıldı. İki günlük ön çalışmayla gerçekleştirilen yürüyüşün propagandası zayıf kaldı ve çağrısı bile yapılamadı. Buna

rağmen yaklaşık 1500 kişilik bir kitle katılımı sağlandı. Yürüyüş, ölüm oruçlarıyla dayanışma komitesi ve DETUDAK tarafında organize edildi. Yurtseverler de dahil yürüyüşe geniş bir çevre katılımı sağlandı. İsviçre Devrimci İnşa Örgütü'nden arkadaşlar da yürüyüş katılanlar arasındaydı ve yürüyüş boyunca Almanca açıklamalarımız onlar tarafından okundu. Miting alanında ise İsviçreli devrimci grubun destek mesajı okundu. Yürüyüş boyunca Almanca sloganlar sıkça ve coşkuyla haykırıldı. Taşınan pankartlar ilgi çekiciydi. Miting alanında (açık havada) Ulucanlar katliamında içeren bir sinevizyon gösterimi yapıldı.

BİR-KAR/İsviçre

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

TKİP Taraftarları/Fransa

Ölüm Orucu'yla dayanışma faaliyetimiz her geçen gün büyüyor

Avrupa'nın birçok merkezinde olduğu gibi 10 Aralık'ta Frankfurt'ta da açlık grevine başladık. Kızıl Bayrak, Devrimci Demokrasi ve Özgür Gelecek'in birlikte organize ettiği ölüm oruçlarıyla dayanışma etkinliğimiz 15 kişiyle başladı. Sürecin aciliyetinden dolayı, gerekli izin alınıncaya kadar, etkinliğimizi nispeten tecrit edilmiş bir mekanda başlatmak zorunda kaldık. Zamanın kısalığı ve mekanın olumsuzluğuna rağmen, yoğun bir çaba gösterilerek birçok kurum ve kuruluşun desteği alındı. Yüzlerce insan etkinliğimizle dayanışma amaçlı ziyaretler gerçekleştirdi.

Sadece açlık grevi etkinliğiyle kendimizi sınırlamadık. İçlerinde açlık grevinde bulunanların da grev elbiseleriyle yer aldığı ekipler oluşturarak, kahveler, pazarlar, aileler ve sokaklarda sürece ilişkin yazılı ve sözlü propaganda yapıldı. Aynı 14'inden itibaren grev çadırımızı Frankfurt'un en işlek caddesi olan Hauptwache'de açık alana taşıyoruz. Bu alanda hergün binlerce insana ulaşmak imkanımız var. Bu durum faaliyet

kapasitemizin birkaç kat artması anlamına geliyor.

Frankfurt'ta, açlık grevi ve ölüm oruçlarıyla dayanışmak için, içinde çeşitli Alman grupların da yer aldığı bir komite oluşturulmuştu. Bu komiteye zindandaki direnişin nedenleri, amacı, talepleri vb.'ni anlattık. Destek için zindan direnişçilerinin taleplerini içeren bir bildiriye üstlenip Frankfurt Havaalanında 9 Aralık'ta yapılan eylemde dağıttık. Komitenin aldığı 16 Aralık tarihli yürüyüş kararı da aynı eylemde açıklandı. Şimdi Frankfurt'ta merkezi olarak yapılacak yürüyüşe hazırlanıyoruz. 16 Aralık yürüyüşüne güçlü bir katılım sağlamak için kahvelere, yerleşim yerlerine yönelik yazılı ve sözlü propaganda faaliyeti yürütüyoruz.

Kısacası süreç ve özelde etkinliğimiz büyüyerek ilerliyor. Bu hem bizi daha çok motive ediyor, hem de geriye düşmüş yüzlerce insanı sarsıp sürece katıyor. Faaliyetimiz her geçen gün büyüyerek devam ediyor.

Frankfurt'tan TKİP taraftarları

Eylemlerimiz devam ediyor!

ÖÖ eylemini desteklemek amacıyla Stuttgart kentinde 24 Kasım'da başlattığımız açlık grevi eylemimizin 10. gününde bir panel gerçekleştirdik.

TKP(ML), DHKP/C, TKİP'yi temsil eden üç arkadaş tarafından, son sürece ilişkin değerlendirmeler yapıldı, bundan sonra yapılacaklar tartışıldı. Panele yaklaşık 250 kişi katıldı.

Açlık grevi eylemimizi, 4 Aralık'ta düzenlediğimiz bir mitingle sona erdirdik. Eylemimizin 11. gününde bilgilendirme standımız gün boyu açık tutuldu. Saat 18:00'de Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi ve İKM tarafından gerçekleştirilen miting, dünya devrim şehitleri adına yapılan bir dakikalık saygı duruşuyla başladı. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı mitingte cezaevlerinin durumunu anlatan Türkçe ve Almanca bildiri ve açıklamalar okundu. Grup Esenyeller halay parçaları ile eyleme destek sundu. Miting oldukça coşkulu geçti.

Mitingin ardından 9 Aralık'ta planlanan

yürüyüşün hazırlıklarını kapsayan bir çalışma içerisine girildi. Bu çalışmalar sonucunda, 1000 kişinin katılımı ile bir yürüyüş gerçekleştirildi. Ölüm Orucu ile Dayanışma Komitesi, ADHK, İKM, AGİF, Bolşevik Partizan, Kerbel Dergisi ve BİR-KAR pankartlarıyla yürüyüşe geçen kitle, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz!", "Hücrelere girmedik, girmeyeceğiz!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yaşasın devrimci dayanışma!" vb. sloganları attı. Yürüyüş boyunca Almanca bildiriler yoğun olarak dağıtıldı. Yürüyüş Ölüm Oruçları ile Dayanışma Komitesi ile İzolasyona Karşı Mücadele Komitesi'nin mesajlarının okunmasıyla son buldu.

Ayrıca bölge özgülünde gerçekleşen eylemlilikler boyunca toplanan 2 bin imza, Türkiye Adalet Bakanlığı, İçişleri ve Dışişleri bakanlıklarına fakslandı. 20 bin adet Almanca bildiri dağıtıldı ve birer örnek Alman makamlarına fakslandı.

Ölüm Oruçları ile Dayanışma Komitesi/Stuttgart

Türkiye cezaevlerindeki direnişi destekliyoruz!..

Türkiye cezaevlerinin durumu uzun süredir ilginizi çekmektedir. 20 Ekim'den bu yana TKİP, TKP-ML ve DHKP-C üyesi yüzlerce komünist militan açlık grevindedirler. Bu eylem Türk hükümetinin cezaevleri koşullarını tecrit yöntemi ile ağırlaştırma politikasına karşı bir direniştir. Saldırgan NATO'nun sadık bir üyesi, ABD emperyalizminin, İsrail siyonizminin ve Batı Avrupalı emperyalistlerin müttefiği gerici Türk rejimi, batının sermayesi ve sıkı bir askeri işbirliği sayesinde, Türkiyeli işçilere ve Kürdistan halkına karşı korkunç bir terör sürdürmektedir. Bu rejimin dışa yönelik tavrı hem barışa, hem de bölge halklarının tamamına karşı açık bir tehdit teşkil etmektedir. Bu nedenle Marksist-Leniniste Komünist

Hareket Sklerijenn-Clarté, Türkiye cezaevlerinde açlık grevinde bulunan komünist yoldaşlara desteğini sunmaya, Fransa'nın aktüel burjuva yöneticilerinin 'sağcı' olsun 'solcu' olsun (sosyal dönekler, revizyonistler vs...) Türk makamlarıyla olan iğrenç işbirliklerini teşhir ederek, onların mücadelesini tanıtmaya önem verir.

**Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!
Yaşasın Türkiyeli komünistlerin direnişi!
Bütün ülkelerin proleterleri, ezilen ulus ve halkları birleşin!**

**Marksist-Leniniste Komünist Hareket
Sklerijenn-Clarté**

Ronan KERBLOAZ/Fransa

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İsviçre Devrimci İnşa Hareketi'nin Ölüm Orucu direnişçilerine mesajı...

Devrimci kimliği teslim almayı başaramayacaklar!

Biz İsviçre Devrimci İnşa Hareketi olarak, siz direnişteki politik tutsaklara, en derin duygularımızla direnişinizin içinde olduğumuzu en baştan belirtmek istiyoruz. Türk devleti öteden bu yana politik tutsakları kimliksizleştirmek ve teslim alarak hayat hakkı vermemek için her türlü çabayı göstermiştir.

Politik ortama göre sermaye devletin saldırıları da ya azgınca ya da daha "ılımlı" olmuştur. Psikolojik ve fiziki işkencelerden tutun da toplu katliamlar, itirafçılaştırma çabalarından tutun da satın almaya kadar, her türlü yöntemle devrimci tutsaklar davalarına ihanete zorlanmışlardır.

Ama devlet devrimci kimliği teslim almada bugüne kadar başarılı olamamıştır, bugün de başarılı olamayacaktır. Devrimci tutsaklar her dönem devletin saldırılarına canlarını siper ederek, efsanevi direnişleriyle cevap vermişlerdir. Devrimci tutsakların her direnişi her dönem dışarıda da bir direnişi örgütlemiştir. Tutsak yakınları, aileler, kitle örgütleri ve Türkiyeli devrimci ve komünist örgütler dışardaki direnişin başlıca örgütleyicileri olmuşlardır.

Bugünkü çatışmada F tipi uygulamasına karşı devrimci tutsaklar tek yumruk tek yüreklerdir. Almanya Stammheim tecrit hapishanesi örnek alınarak uygulanmaya çalışılan F tipi cezaevlerine karşı tutsakların görkemli direnişi, dışardaki mücadeleyi de adım adım örmüştür. Direniş o kalın duvarları aşarak Türkiye'nin sokaklarına, oradan da Avrupa sokaklarına sıçramıştır.

Sevgili yoldaşlar,

Sizin de belirttiğiniz gibi, tecrit işkencenin en "temiz" metodudur. Bu nedenledir ki "beyaz ölüm" olarak adlandırılmaktadır. Avrupa Birliği'ne girmeye hazırlanan Türkiye, diğer yönleriyle olduğu gibi bu yönüyle de, uyumlu olmak zorundadır. Vahşi işkence yerine, modern işkence. Avrupa Birliği'ne uyumluluk. Yıllardır hücre sistemi Türk medyasında modernleşmenin bir göstergesi olarak propaganda ediliyor. Çok iyi biliniyor ki, esas hedef, politik tutsakları kolektif yaşamdan koparmak, sistematik işkenceye tabi tutmak, saldırılar karşısında yalnızlaştırmak ve giderek kimliksizleştirmektir.

20 Ekim'den bu yana elli günü aşkın bir süredir Türkiye cezaevlerinde üç ayrı partiden tutsak yoldaşlar açlık grevi direnişlerini 19 Kasım'dan bu yana ölüm orucuna çevirmiş durumdadır.

Politik tutsakların;

- F Tipi hücre hapishanelerinin kapatılması,
- 3713 Sayılı Anti-Terör Yasası'nın tüm sonuçlarıyla kaldırılması,
- Üçlü Protokol'ün iptal edilmesi,
- DGM'lerin kapatılması,
- Değişik tarihlerde, Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur hapishanelerinde arkadaşlarımızın ölümlerinden ve ağır yaralanmasından sorumlu olanların yargılanması,
- Rahatsızlıkları sabit olan, '96 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli saldırılarda yaralanan ve tedavi edilmeyen arkadaşlarımızın salıverilmesi,
- İşkencecilerin yargılanması,
- Halkların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasaların iptal edilmesi, baskılara son verilmesi..." talepleri derhal yerine getirilmelidir.

Kalın duvarları aşıp buralara kadar yaygınlaşan direnişinizi selamlıyor, kazanacağınızdan hiç kuşku duymadığımızı belirtmek istiyoruz.

Dayanışma dünya çapında sömürü ve baskıya karşı emekçilerin silahıdır.

Bu duygularla sizinle dayanışma içinde olduğumuzu belirtmek istiyoruz.

Dünyadaki tüm politik tutsaklara özgürlük!

Komünizm mücadelesi için, yaşasın proleter enternasyonal dayanışma!

**Devrimci Yeniden İnşa Hareketi/İsviçre
(Revolutionären Aufbau Schweiz)**

AB zirvesinden işçi ve emekçilerin kazanımlarına saldırı

6-9 Aralık tarihleri arasında “Avrupa Birliği Hükümetlerarası Konferansı” Fransa’nın Nice kentinde gerçekleşti. Türkiye, Başbakan Ecevit ve Dışişleri Bakanı Cem tarafından temsil edildi. Zirve, Avrupa emperyalizminin odak olma çabasının sonuca ulaşması için ihtiyaç duyduğu düzenlemeleri yapmayı hedefliyordu.

ABD emperyalizminin Avrupa üzerindeki etkinliğini kırmak ve uluslararası güç dengelerinde emperyalist bir odak olmanın temel ayaklarından biri olan militarist gücü oluşturma kararı Avrupa Birliği’nin temel gündemi oldu. “Acil Müdahale Gücü” adı verilen ve en az 60 bin askerden oluşması planlanan ordunun dünyanın her bölgesine hava ve deniz müdahalesinde bulunabilecek bir kapasitede olması isteniyor. ABD emperyalizmi bu gelişmeyi kaygıyla izlerken, askeri gücün NATO’ya bağlı olması için tehditler savuruyor. İngiltere dışında etkin konumdaki AB ülkeleri ise, olası bir müdahale kararının kendileri tarafından alınmasını istiyorlar.

AB zirvesinin diğer öne çıkan yanı ise, bu emperyalist odak içinde etkin olabilmek için AB’nin büyük devletleri arasında yaşanan rekabet ve çekişmelerdir. Yine bu zirve AB’nin ülkeler arası serbest dolaşım imkanı sağlayacağı iddiasının temelsizliğini de gösterdi. Sermaye için sınırsız dolaşım hakkı varken, Avrupa’nın değişik ülkelerinden Nice’e gelip protesto eylemlerine katılmak isteyen binlerce kişi engellendi. Buna rağmen Avrupalı işçi ve emekçiler görkemli eylemlerle seslerini yükselttiler.

Bu zirve bir bütün olarak işçilere, emekçilere ve ezilen halklara karşı bir saldırı niteliği taşımaktadır. İşçi ve emekçilerin on yıllara yayılan mücadelelerle elde ettiği kazanımlar gaspedilmek istenmektedir. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa ülkelerindeki çöküşün ardından sermaye kazanılmış hakları tırpanlamaya başladı. Sendikasılaştırma, esnek üretim, sosyal haklardan kesintiler ve özelleştirmelerle saldırılar belli alanlarda hayata geçirildi. AB zirvesi ise bu saldırıyı kazanımların tümünü kapsayacak tarzda hayata geçirmeyi planlamaktadır.

Son AB zirvesine kadar “Avrupa Sosyal Şartı” başlığı altında toplanan hak ve özgürlükler, bu zirveyle beraber yok sayılmaya başlanmıştır. AB’nin anayasası sayılan “Komite 133” radikal bir şekilde değiştirilmiş; “araştırma yapma özgürlüğü, işletmelerin toplumsal sorumluluk üstlenmesi zorunluluğu, işyerinde işçi sağlığı, iş güvenliğinin koruma altına alınması hakkı, sosyal güvenlik sistemlerinden yararlanma hakkı, çalışma hakkı ve iş güvencesi, sendikal örgütlenme ve toplu sözleşme-grev hakkı” gibi haklar “Temel Haklar Şartı”ndan çıkarılmaktadır.

Dünyadaki değerlerin yağmalanmasından daha büyük paylar alma yarışına giden Avrupa emperyalizmi, işçi ve emekçilerin kazanımlarını gaspetme sürecini hızlandırmak için kollarını sıvamıştır. Zira sermayenin sınırsız dolaşım özgürlüğü, dünyanın herhangi bir yerindeki ucuz işgücünden yararlanma imkanı sağlamaktadır. Bu imkanla AB ülkelerindeki işçi ve emekçiler tehdit edilmekte ve haklarından vazgeçmeleri istenmektedir.

Ancak Nice sokaklarını dolduran yüzbini aşkın emekçi bu haklardan vazgeçmeye niyetli olmadıklarını göstermiştir. Sendikalar bu kapsamlı saldırıya karşı ciddi bir tavır alamamakta, ancak işçiler ayağa kalktığında peşinden sürüklenmektedir. Sermayenin saldırılarını püskürtebilmek, sendikal bürokrasi ablukasını da parçalamaktan geçmektedir.

Türkiye AB’ye üye olursa hak ve özgürlüklerinin genişleyeceğini ileri sürerek emekçilerde beklenti yaratmaya çalışan reformistlerin iddialarının altı boşalmıştır. AB hak ve özgürlük dağıtmak bir yana, kendi işçi ve emekçilerinin de haklarını gaspetme çabasıdadır. Ülkemizdeki hak ve kazanımlar hem kırıntı düzeyindedir, hem de bunlardan işçi sınıfının çok küçük bir bölümü yararlanabilmektedir. Çok sınırlı “özgürlükler” de devlet terörüne maruz kalmaktadır. En basit özgürlükleri kullanmak bile sistemle çatışmayı göze almakla mümkün olmaktadır. İşçi sınıfının, kamu emekçilerinin, gençliğin ve tutsak yakınları-hücre karşıtlarının eylemleri devletin hem fiili hem de hukuki şiddetine maruz kalmaktadır.

Uluslararası tekeller ve yerli işbirlikçilerinin çıkarlarını azami ölçüde koruyan “istikrar programı”yla, kırıntı düzeyindeki hak ve özgürlükler tamamen yokedilip yaşamın hücreleştirilmesi hedeflenmektedir. Ancak zindanlardan yükselen ve dışarıdan beslenen ölüme direniş çizgisi, bu ablukayı dağıtmanın ve sermayenin planlarını bozmanın yolunu göstermektedir.

ABD emperyalizmi yeniden Vietnam’da

M. Dicle

1960’lı yıllar anti-emperyalist mücadelenin güçlü, kitlesel ve yaygın olduğu bir dönemdir. Sömürgelerde ulusal demokratik devrimler, Latin Amerika’da gerilla mücadelesi, emperyalist metropollerde ise gençlik ve işçi sınıfı hareketi, bu dönemin öne çıkan anti-emperyalist, anti-kapitalist dinamiklerdir.

Ulusal demokratik devrimler sözkonusu olduğunda, Vietnam devriminin rolü ve önemi büyüktür. Komünist partisi önderliğinde sürdürülen ve uzun yıllara yayılan, önce Fransız emperyalizmini, ardından dünyanın en büyük ve en vahşi savaş makinesine sahip ABD emperyalizmini acz içinde bırakıp yenilgiye uğratan Vietnam halkının kahramanca mücadelesi, haklı olarak dünya işçi ve emekçilerinin sempatisini ve desteğini kazanmıştır. Bu yönüyle anti-emperyalist mücadelenin ve bağımsızlık isteğinin sembolüdür Vietnam Devrimi.

Bu savaş aynı zamanda çok ağır bir bedel gerektirmiştir. Sorumluluğu tamamen işgalci ABD emperyalizmine ait bu bedelin, (o zaman nüfusu 32 milyon olan Vietnam’ın) Vietnam halkına faturası 3 milyon ölü ve 2 milyon sakat, kimyasal silahlarla tahrip edilmiş bir doğa ve sayıları milyonları bulan kimyasal silah (agent orange) kurbanları olmuştur. Emperyalist işgalci ABD ordusunun kaybı ise, 58 bin ölü ve on binlerce sakattır.

Emperyalizme köle olarak yaşamaktansa, bu bedeli ödeyip onurluca özgür bir yaşamı tercih eden Vietnam, bugünlerde ABD’li iş adamlarının salya akıttığı bir ülke haline gelmiş durumda.

Clinton’dan Vietnam çıkartması

Vietnam’a üç günlük (17-19 Kasım) bir ziyaret gerçekleştiren Clinton, yanına bir uçak dolusu işadamları olarak son günlerinin gösterişli bir çıkartmasını yapmıştır. Silahlı direnişle askeri-siyasi bir güç olarak kovulduğu Vietnam’a emperyalist sermaye olarak tekrar girme yolunda epey mesafe almış görünen ABD, bu süreci Clinton’un ziyaretleriyle de yeni bir aşamaya taşımıştır.

ABD tekelleri, iştah kabartan ve bakir bir pazar olarak görünen Vietnam’a girmek için sabırsızlanıyorlar. Önceki süreçte McDonalds, Coca Cola gibi tekellerin pazar kapmada başarı sağladığı Vietnam’da, diğer Amerikan tekelleri de kendi alanları ile ilgili pazar kapma yarışındalar. Nitekim ziyaret sırasında aynı zamanda bir silah tekeli olan Boeing firması Vietnam hükümeti ile 480 milyon dolarlık bir anlaşma imzalamıştır.

Bu gelişmeler yaşanırken ve Clinton Vietnam meclisinde “demokrasi” nutukları atarken; eski ABD askeri üsleri zehirleriyle hala ölüm saçmaktadır. Kullandığı kimyasal silahlardan Güney Vietnam halkının % 80’i etkilenmişken, 25 yıl sonra hala çocuklar zihinsel ve bedensel özürlü olarak dünyaya gelmeye devam ediyor. Vietnam halkına

yaşattığı kıyımdan bahsetmeyen Clinton, geçmişe sünger çekip Vietnam’ı yeniden ABD’nin bir yeni sömürgesi haline getirme hesabında ve çabasında.

Hala “komünist” olmak iddiasındaki bir partinin iktidarda olduğu Vietnam’da (Doğu Avrupa ve Sovyetler’den farklı olarak) yönetim, kapitalizme doğru evrilmeyi kontrollü bir sürece yayma çabasında başarılı görünüyor. Devrim sıcaklığının emekçiler üzerindeki etkisi, emperyalistleri üzerinde oynayacakları bir attan mahrum bırakmıştır. Ancak KP yönetiminin kendisi emperyalizmin atlısı haline gelmiş görünüyor. Nitekim, ABD ambargosunun kaldırılması karşılığında, Vietnam yönetimi; devrim öncesi iktidarın Vietnam halkını katletmek için kullandığı silahların parasını ABD’ye ödemeyi kabul ederek utanç verici bir duruma düşmüştür. Yine Clinton’un Vietnam’ı ziyareti sırasında, olası ABD karşıtı gösterilere karşı yoğun önlemler alınmış ve ziyaret boyunca Ho Chi Minh’in anıt mezarı kapalı tutulmuştur. Ordu ve parti içinden kimi muhalif sesler çıkmakla beraber, samimi komünistlerin inisiyatifinin kalmadığı açıktır. Ancak bu muhalif sesler, parti ve ordu içinde hala potansiyel bir güç olduğunun göstergesidir.

Bağımsızlığına bu kadar düşkün bir ülkenin bu duruma düşmesi nasıl açıklanabilir? Bu noktaya gelinmesinde dünya konjonktürünün belli bir etkisi olduğu yadsınamaz. Ancak bu sorunu açıklamaya yetmez. Asıl sorun anti-emperyalizmin siyasal bağımsızlıkla sınırlı kalması durumunda, bu bağımsızlığın uzun sürmeyeceği gerçeğidir. Zira sermaye kapitalizmin dışına çıkmayan herhangi bir ülkeye gitmekte zorluk çekmez. Eşyanın tabiatı gereğince sermaye, girdiği yerde kapitalist üretim ilişkilerini beraberinde taşır. Ekonomik temeli sağlamlaştırdıktan sonra da siyasal, askeri, bürokratik ve diğer alanlarda da egemenliğini zamanla ve adım adım tesis eder. Sermaye egemenliği tesis edildikten sonra ise emperyalizme bağımlılık doğal bir sonuç olarak ortaya çıkar.

Vietnam örneği; kapitalizmin onlarca yıldır egemen olduğu Türkiye’de, demokratizm ile sınırlı bir anti-emperyalist perspektifin sınırlarını göstermesi açısından çarpıcıdır. Emperyalizmin Vietnam’a yeniden girişi, bu yiğit halkın onurlu mücadelesinin ve zaferin değerini zerre kadar azaltmaz. Bu devrim dünya devrim tarihinin en şanlı örneklerinden biri olmaya devam edecektir.

Artık Vietnam işçi sınıfı ve emekçilerinin önünde emperyalist kapitalizmin sınırlarını parçalayan bir devrimi zafere ulaştırma görevi durmaktadır. Gerçek özgürlüğe, sadece siyasal bağımsızlıkla değil, aynı zamanda ekonomik bağımsızlık ve toplumsal kurtuluş temeli üzerinde sosyalizmi inşa süreciyle ulaşılabilir.

İngiliz İşçi Partisi:

İhanetin 100 yılı

Atılcan Saday

(Ölüm Orucu Direnişçisi/Ceyhan Cezaevi)

27 Şubat 1900'de, Londra'da toplanan 129 delege, adını altı yıl sonra "İşçi Partisi" (Labour Party) olarak değiştirecek olan "İşçi Temsil Komitesi"ni kurdu. 27 Şubat 2000 günü geldiğinde, Keir Hardie'nin anısı ve "sosyal adalet için yüz yıllık mücadele" şerefine sayısız kez kadeh kaldırıldı.

Oysa, işçi sınıfının tarihsel çıkarları açısından bakılırsa, İşçi Partisi'nin kurulması, İngiliz işçi sınıfının devrimci gelişimi önünde esaslı bir engelin ve İngiliz emperyalizminin sömürgeci egemenliği altındaki ezilen halkların karşısında yeni bir baskı aracının doğması demekti. İşçi Partisi, başlıca siyasal karakteristiği gerici ve emperyalizmi, ırkçılığı ve cinsiyet ayrımcılığını desteklemek olan dar bir ayrıcalıklı işçi tabakası aracılığıyla, işçi sınıfı üzerindeki hakimiyetini pekiştirdi.

Bundan böyle İşçi Partisi, İngiliz işçi sınıfının boynunda asılı bir değirmen taşı olacaktır.

Tony Blair'in "Yeni İşçi Partisi" ve "Üçüncü yol" projesinin, başında bir zamanlar Keir Hardie ve Nye Bevan'ın bulunduğu parti için bir dönüm noktası anlamına geldiğini, 2000 yılında İşçi Partisi'nin, 1900'dekinden çok farklı bir parti olduğunu söyleyenler çıkacaktır. Fakat bu, gerçekleri karartmak için uydurulmuş bir masaldan başka bir şey değildir. Blair'in partisi, özünde, 100 yıl önce sosyal-emperyalistler ile burjuva radikalleri ve gerici sendika liderleri arasındaki ittifak zemininde kurulan partiden farklı değildir. İngiliz emperyalizmini tereddütsüz savunmak, ezilenlerin haklarını çiğnemek ve yoksullara düşmanlık... Bunlar, bugün olduğu gibi 100 yıl önce de İşçi

Partisi'ni niteleyen "meziyetler"di. Ancak, işçi sınıfının ve dünya solunun İşçi Partisi hakkındaki yanılsamaları, İşçi Partisi kadar eskidir. "Resmi" sendikal hareketin dışladığı gerçek işçi sınıfı yığınlarından duyulan korkuyla, burjuva ideologları da Blair'in "Üçüncü yol"unda bir şeylerin değişeceğini vaazeden koroya katıldılar. Aslında aynı şeyler 1997'de olduğu gibi, 1983'te, 1987'de ve 1992'de de söylenmişti. Oysa, Blair'le birlikte, kırk yıllık neo-liberal politikaların "Üçüncü yol" etiketiyle uygulanmasından başka, değişen bir şey olmadı. Blair hükümeti, Blair'in vaadlerine uygun davranıyor: Emperyalist, ırkçı, tekellerin savunucusu ve koyu baskıcı.

İşçi Partisi'nin ilk yıllarında da şimdikinden farklı olmadığını görebilmek için, kuruluş yıllarına kısaca bir göz atmak yeterlidir.

1848'den 1900'e İngiliz işçi sınıfı

İşçi Partisi'nin ortaya çıkışı, İngiliz emperyalizminin Almanya, Fransa ve ABD'nin büyüyen sanayi gücü tarafından tehdit edilen bir egemen dünya gücü durumunu kazandığı bir dönemi takip etti. Radikal bir işçi hareketi olarak Çartizm'in 1848'deki yenilgisinin ardından, İngiliz kapitalizmi, dünya kapitalizmini hakimiyeti altına alarak hızlı bir büyüme dönemine girdi. 1885 yılına gelinceye kadar, işçi sınıfının hayat şartlarında iyileşmeler görüldü, ücretler yükseldi. Fakat bu durum, özellikle, Çartist hareketi akın akın terkedip kendi zanaatçı birliklerini ve dayanışma topluluklarını oluşturan vasıflı usta işçiler açısından sözkonusuydu. Bu tabaka, işçi sınıfının yaklaşık %10-15'lik kısmını oluşturunuyordu ve vasıfsız işçilerin ortalama iki katı ücret alıyordu. İşçi aristokrasisi, düzene uyum sağlayarak burjuvazinin güvenini kazanırken, burjuvazi de, 1867 ve 1884 reform yasaları ile oy hakkının genişletilmesi gibi, bu tabakanın kullanabileceği bir dizi siyasal hakları "ihsan edip" işçi aristokrasisinin konumunu pekiştirdi. Bunun karşılığında, işçi aristokrasisi, tam bir onursuzluk sergileyerek sanayicilerin partisinin, Liberal Parti'nin sağlam bir destekçisi haline geldi.

1880'lerin ortalarında İngiltere'nin sanayide dünya tekeli konumu bir daha ortaya çıkmamak üzere kaybolmuşsa

da, İngiltere hala 1880'lerde ve 1890'larda büyük parçalar eklediği geniş bir imparatorluğun sahibiydi. Sömürgelerin yağmalanması, yüzyılın son on yılına kadar, İngiliz kapitalizmine, büyüyen uluslararası rekabetin olumsuz etkilerini yumuşatma ve işçi aristokrasisinin koşullarını genel olarak muhafaza etme imkanını veren bir koruyucu kalkan işlevi taşıdı.

1900'de usta işçiler haftalık ortalama 40 şilin alabiliyordu. Nedir ki yoksulluk ve mahrumiyet, vasıfsız ve yarı-vasıflı işçi yığınlarının hayat standardı olarak yerinde duruyordu. 1911'de, örneğin, normal bir ailenin yaşamını sürdürebilmesi için haftada en az 30 şilin gerekirken, 8 milyon kol işçisinin 5 milyondan fazlası ortalama 22 şilin haftalık alıyordu. "İmparatorluk olmanın faydası" ancak işçi aristokrasisiyle sınırlıydı.

Sendikal hareket ve sendikalist "işçi politikası" da hemen hemen yalnızca bu tabakaya dayanıyordu. 1892'de, sanayi ve ticaret sektörlerinde istihdam edilen 14 milyon işçinin ancak 1.5 milyonu sendikalıydı. Sendikalı işçiler arasında TUC'a (Trades Unions Congress-İşçi Sendikaları Kongresi) bağlı bir sendikaya üye olanların sayısı ise bir milyondan azdı. Madenci sendikaları gibi istisnalar olmakla birlikte, bu örgütler hala eski zanaatçı meslek birlikleriydiler. 1910-11 yıllarına kadar, sendika üyelerinin sayısındaki artış, çalışan işçi sayısının artışına oranla çok düşük kaldı; 1906'ya gelindiğinde sendikalı işçi sayısı 2 milyona ancak ulaşmıştı. Yanısıra, erkek işçilerin yarısı (yaklaşık 6 milyon) ve tabii ki kadın nüfusun tamamı, oy hakkından yoksun durumdaydı.

Bununla birlikte, İngiliz sanayisi üzerindeki deniz ötesinden gelen baskının 1890'larda artmaya başlaması, burjuvaziye 1897'de "Kaynaşmış Makinistler Derneği" ve ertesi yıl Güney Galler madencileriyle olduğu gibi sendikaların önemli yenilgileriyle sonuçlanan bir dizi çatışmada ayrıcalıklı işçilerle karşı karşıya gelmek zorunda bıraktı. Bu gelişmeler, sendika liderlerine, burjuvazinin sanayici kanadıyla kayıtsız şartsız işbirliği yapmanın çıkarlarını güvencelemeye her zaman yetmediğini göstermiş oldu. Bunun üzerine, 1899'da toplanan Kongre (TUC), parlamentoda kendi bağımsız temsilini sağlayacak ve böylece Liberal Parti ile ilişkilerini yeni

İşçi Partisi hükümetlerinin suç dosyasından...

1929 hükümeti dönemi: Tüm yetkilerini seferber ederek 1928-31 Hindistan ayaklanmasını vahşice bastırdı. 1931'in Nisan-Haziran aylarında Kraliyet Hava Kuvvetleri 500 ton bomba attı, 103 kişi öldü, siyasi tutsaklar idam edildi, toplam 90 bin kişi gözaltına alındı.

Filistin'de siyonist yerleşimciliğe karşı yapılan genel greve aynı şekilde müdahale edildi. 200 köylü İngiliz askerleri tarafından katledildi. 9 Filistinli idam edildi, yüzlerce ağır hapis cezalarına çarptırıldı.

1945-51 yılları arasında: Malezya adalarındaki bağımsızlık mücadelesini, kalay ve kauçuk başta olmak üzere hammadde talanına dayalı sömürgeci düzeni sürdürmek üzere kanla bastırdı.

İngiliz ordusunu Vietnam'a ve Endonezya'ya, Fransız ve Hollanda sömürgeciliğinin yardımına yolladı.

Yunanistan'da ulusal kurtuluş hareketi ELAS'a karşı askeri müdahaleyi sürdürdü.

Emperyalist NATO ittifakının kuruluşunda başrolde yer aldı.

1964-70 yılları arasında: ABD'nin Vietnam'a yönelik saldırılarını kayıtsız şartsız destekledi. BM bünyesinde yaptırım

çabalarını engelleyerek, ırkçı Güney Afrika rejimini savundu.

Yemen'de gözaltına alınan özgürlük savaşçılarına sistematik işkence yapılmasının baş sorumlusu oldu.

1974-79 döneminde: BM'de ırkçı Güney Afrika rejimini savunmayı sürdürdü.

İran'da karanlık iktidarı halk ayaklanmasıyla sarsılan Şah'ı destekledi.

Doğu Timor'da soykırım savaşı sürdüren Endonezya'ya "hawk" savaş uçaklarının satılması rezaletine imza attı.

Kuzey İrlanda'da cumhuriyetçi tutsaklara karşı insafsız bir işkence rejimi uyguladı.

Son iki yılda, İşçi Partisi yine hükümette ve İngiliz silahlı kuvvetleri bu dönemde 18 yıllık Muhafazakar Parti hükümetleri dönemindekinden çok daha fazla bomba yağdırdı.

İşçi Partisi, 1945'ten beri İngiltere'nin girdiği 96 denizasıra askeri çatışmadan 95'ini destekledi. Bunun tek istisnası da, ABD emperyalizminin kuyruğuna takılıp Süveyş'te İngiliz-Fransız işgaline karşı çıkması oldu.

bir yola koyma imkanı verecek “İşçi Temsil Komitesi”ni kurmayı kararlaştırdı.

Bazı sendika liderlerinin yeni örgüte ilişkin tereddütleri de, grev hakkını ve dolayısıyla işçi aristokrasisinin konumunu tehlikeye sokan 1901 “Taff Vale” davası kararları ile dağıldı.

Sol liberaller, burjuva sosyalistleri ve işçi aristokrasisi, 1900 Şubat’ında, ayrıcalıklı konumlarını savunacak bir örgüt yaratmak için biraraya geldiler. 1893’te, Branford tekstil işçilerinin iki yıl önceki yenilgisinin ardından kurulan Bağımsız İşçi Partisi’nin (Independent Labour Party) etkisinin, İşçi Temsil Komitesi’ne sosyalist bir nitelik kazandırdığı sanılır. Oysa bu doğru değildir. BLP üyelerinin ezici çoğunluğunu ayrıcalıklı işçiler ve alt-orta sınıf üyesi serbest meslek sahipleri oluşturuyordu. Önderliği, siyasal hattı ve örgütlenmesi; Fabian Derneği, BLP, TUC ve Liberal Parti arasında salınan bir grup burjuva radikalinin hakimiyeti altındaydı. Ayrıca bu radikaller, yüzyılın sonunda, parasal desteği BLP’in ayakta kalabilmesi için hayati önem taşıyan Cadbury gibi, bir tür zengin bağışçı zincirini oluşturuyordu, ve BIP bu zincirle burjuvaziye bağlanmıştı.

İşçi sınıfının geniş kitlesi, İşçi Temsil Komitesi’nin oluşumunda herhangi bir rol oynamadı. 1890’lar tümüyle koyu bir gericilik dönemi olmuştu. Bu durum, aralarında Karl Marks’ın kızı Eleanor’un da bulunduğu devrimci sosyalistlerin, yaygın ve işçi sınıfının geniş kitlesini kucaklayabilecek yeni sendikalar yaratmak için vasıfsız işçilerle birleşmeye çalıştığı 1889 olaylarıyla belirgin bir karşıtlık oluşturur. Her türlü devrimci gelişmeyle kendi dar çıkarları tehlikeye girecek olan işçi aristokrasisi, 1889 olaylarını dağıtmak için hızla harekete geçmişti. İki yıl içinde işçi aristokrasisi hakimiyeti ele geçirmiş ve yeni işçi sendikaları, eskilerin birer gölgesi durumuna düşürülmüştü. Devrimciler tecrit edilmişti. Bu sayede burjuva radikalleri ve ayrıcalıklı sendika liderleri İşçi Partisi’ni meydana getirmek üzere biraraya gelme fırsatı bulabildiler. Bu birleşmenin önünde sadece Sosyal Demokrat Federasyon bir tür engel teşkil edebilirdi, fakat sekter özellikleri onun İşçi Temsil Komitesi’nden hızla dışlanmasına

neden oldu.

Emperyalist dünya savaşına doğru

İşçi Partisi’nin ilk yılları, tarihinin geri kalanında olduğu gibi, emperyalist efendilerini memnun etme çabasıyla geçti. Kadınların oy hakkı için çalışmamış, oy hakkından yoksun bırakılan yoksul yığınları yalnız bırakmıştı. Her ne kadar Liberal Parti’den örgütsel olarak bağımsız ise de, politik açıdan değildi. Parlamentoda Liberallerin bir uzantısı konumunda bulunuyordu. 1903’te İşçi Partisi lideri Ramsay MacDonald ve Liberaller, belirli seçim bölgelerinde gizli bir ittifak yapma kararı aldılar ve bu sayede İşçi Partisi parlamentoya daha fazla sayıda temsilci yollayabildi. İşçi Partili parlamentolar,

bunun karşılığında Liberalleri, hatta birçok durumda onların en gerici kanadını desteklemek suretiyle borçlarını ödediler. Liberal hükümet 1911’de “Ulusal Sigorta Yasası” ile en temel sosyal güvenlik önemlerini içeren bir teklifi parlamentoya sunduğunda, kötü ünlü Fabian lider Beatrice Webb, “sigorta projesi kapsamında yer alan ödemeleri” uygun görmediğini, çünkü devletin, “yönetimi altında bulunan paradan hiçbir kazancı olmadığını” söyleyerek saldırıya geçti. Webb’e

bakılırsa, bu yasa “tebelleri işten kaytarmaya teşvik ediyordu” ve “işsizlik ve hastalık zamanlarında diledikleri gibi harcamaları için mülk sahiplerinden mülksüzlere böylesine devasa bir zenginlik transferi” mutlaka “karlılık ilkesi”ne göre düzenlenmeliydi. Yaklaşık 90 yıl sonra Blair’de göreceğimiz bir zihniyetle Webb, bir demecinde “yasa tümüyle yanlıştır, işten kaytarmanın nasıl önleneyeceği belli değil. Hükümet, iş disiplinini sağlayacak denetimden kaçıyor” buyurmuştu!

Vasıfsız işçilerin sendikalaşmaya başladığı ve güçlü bir grev hareketliliği dalgası halinde mücadeleye atıldığı 1911-13 yıllarındaki “Büyük Huzursuzluk” diye anılan günlerde, İşçi Partisi liderleri eylemleri kınamakta gecikmediler. Çağdaş İşçi Partisi’nin mimarı Arthur Henderson’un da aralarında bulunduğu parlamento üyeleri, yasadışı grev yapanların ve “kışkırtıcıların” ağır para cezalarına çarptırılmalarını öngören bir yasa tasarısı sundular. Partinin 1914 konferansında

“çok sık yapılan grevler, toplum yaşamını sıkıntıya soktuğu için nefretle karşılanıyor” diyen sendikacı ve aynı zamanda parti yöneticisi JR Clynes de, Henderson gibi, İşçi Partisi’nin hangi safta olduğunu gösteriyordu.

Emperyalist savaş ve komünizme karşı haçlı seferi

İşçi Partisi daha başlangıçta, iliklerine kadar ırkçı ve emperyalistti. Londra’da yoksulluğun artan boyutlarını gözlemleyen, İşçi Partisi’nin “düşünsel esinleyicisi” Sidney Webb, “halkının geçimini bir imparatorluk ırkına yaraşır şekilde tam ve gerçek manada sağlayamayan bir imparatorluk, ne işe yarar?” diye soruyordu. Beatrice Webb de, “büyük kentlerde kaynaşan vücudu biçimsiz aklı kıt sürülerden, vahşilik, serserilik ve suçtan başka ne bekleyebiliriz?” diyerek, kocasının şikayetlerini paylaşıyordu.

İşçi Partisi, “imparatorluk savunması” sözkonusu olduğunda hiçbir zaman tereddüt göstermedi. 1913’te Dublin işçilerinin grevinin yalıtılmasına yardımcı oldu ve işçilerin yenilmesini sağladı. 1914’te birinci emperyalist savaş patlayınca, İşçi Partisi, siperlerde ölecek asker temin etme görevini üstlendi. İşçi Partisi’nin parlamentodaki temsilcileri, 1916 Dublin Ayaklanması’nın bastırılmasına ortak olurken, liderleri Arthur Henderson, ayaklanmanın önderi James Connolly’nin idam edildiği Avam Kamarası’nda duyurulduğunda, kopan alkış tufanının başını çekiyordu. Savaşın önce, Sosyalist Enternasyonal’in 1907 Stuttgart kongresinde sömürgeler konusundaki tartışmalar sürmekteyken, Ramsay MacDonald işçileri sözde “sosyalist sömürgecilik” siyasetini savunmaya çağırıyordu. 1917 Aralığı’nda ise, partinin savaşın amaçları hakkındaki bir muhtırasında “Afrika’daki çeşitli halkların kendi çıkarlarını gerçekleştirmelerine ve kaderlerini belirlemelerine göz yumulamaz” denilerek, ezilen halklar “reşit olmayan ırklar” şeklinde tanımlanıyordu. Daha sonra, Ocak 1918’de

Bolşeviklerin barış önerilerine yanıt olarak, İşçi Partisi; “hiç kimse siyah ırkların kendilerini yönetmeyi beceremediğini öne süremez”, “yalnızca siyahların egemenliği altında bulundukları belirli devletlerin şu ya da bu bakımdan kötü olduğu iddia edilebilir ve herhangi olumsuzlukların düzeltilmesi istenebilir”, diyordu. Kısacası İşçi Partisi, asla sömürgelerin özgürlüğünden yana olmadı. Onun tek kaygısı, İngiliz İmparatorluğu’nun bütünlüğünü

korumaktı.

İşçi Partisi, İngiliz emperyalizminin Ekim Devrimi’ni abluka altına almakta kullandığı çok önemli bir silahı oldu. Partinin 1918 programı ile, gevşek bir federasyondan merkezileşmiş ve ülke çapında kaynaşmış bir örgüte dönüştürülmesi, Bolşevizmin işçi sınıfının geniş kitlesi içinde kök salmasına karşı, işçi aristokrasinin güçleri örgütlemesinin ilk adımıydı. Bunu izleyen ikinci adım ise, Sosyalist Enternasyonal’in İngiliz dış politikasının bir aleti haline getirilmesi oldu.

İşçi Partisi, savaş öncesinin 2. Enternasyonal’inde ilgisiz, neredeyse silik bir üye olarak kalmıştı. Emperyalist savaş, bu durumu değiştirdi. İşçi Partisi hareketin yönetimini ele geçirdi, genel merkezini sıkı bir denetim kurabilmek için Londra’ya taşıdı ve Enternasyonal’i Sovyet devrimine saldı ve 1919 Versay Antlaşması ile oluşturulan savaş sonrası emperyalist düzeni savunan platformu olarak kullandı.

İşçi Partisi, hükümette olduğu dönemlerde, Hindistan’daki 1928-31 büyük ayaklanmasının kanla bastırılmasını onaylarken olduğu gibi, vahşi sömürgeci politikaların bizzat uygulayıcısı oldu.

Birinci emperyalist dünya savaş sırasında, büyük devrimci Rosa Luxemburg, emperyalist savaş destekleyen uluslararası sosyal-demokrasiyi “kokuşmuş bir ceset” olarak nitelemişti. Bu yargı elbette doğrudu. Nedir ki İşçi Partisi, 1914’ten önce de farklı değildi, herhangi bir ilerici rol oynamamıştı ve zaten oynamaya niyeti de yoktu. Onun varlığı, devrimci sosyalistlerin dağıtılıp yalıtılmasına ve işçi sınıfının geniş kitlesinin siyasal yaşamın dışında tutulmasına bağlıydı. Yükselttiği “sömürgelere özgürlük!” şiarıyla İngiliz emperyalizmi için ciddi bir tehdit oluşturan Ekim Devrimi’nin zaferiyle birlikte, İşçi Partisi, uluslararası işçi sınıfı hareketi içinde gericiliğin temel direği haline geldi. Yani 2000 yılının İşçi Partisi ne ise, 1900’lerin İşçi Partisi de o idi.

İşçi Partisi ve işçi sınıfı

1924 İşçi Partisi hükümeti, işsiz bırakılan işçilerin haklarını tırpanlarken, “İş bulma çabalarının inandırıcılıktan uzak olduğunu” öne sürmüştü. Bu aynı yaklaşımın bugünkü adı “Üçüncü yol”dur.

1929-31 hükümeti, işsiz sayısının 3 milyona ulaşmasından ve ücretlerin düşürülmesinden sorumluydu.

1945-51 hükümeti 1920 tarihli “Olağanüstü Yetki Yasası”nı yeniledi. 1950’de bu yasaya dayanarak, liman işçilerinin bir grevini asker kullanarak bastırdı.

1974-79 hükümeti, 1976’da kamu harcamalarında büyük bir kesintiye dayattı. Ardından, 1978-79 “Huzursuz kış”ında haklarını yeniden kazanmak için harekete geçen düşük ücretli belediye işçilerine saldırdı.

Şimdiki hükümet, Muhafazakarların çıkardığı sendikalaşmaya karşı yasaları uygulamayı sürdürüyor. “Üçüncü yol”a uygun olarak, işsizlik saldırısıyla ücretler daha da aşağıya çekilmektedir.

"İstanbul'dan genç bir komünist"e...

"Direnişin arındıran ve güçlendiren temiz havası sarmış tüm benliğimizi..."

Sevgili genç yoldaşım;

Son günlerde aldığım gönderiler içinde, beni en fazla etkileyenlerden biri de senin mektubun oldu. İçinde bulunduğun duygu yoğunluğunu anlayabiliyor, bunun bir doğallığı olduğunu da düşünüyorum.

Devrimi, gelecek düşünüy, komünizmi her koşulda savunduk bizler. Ama bugünkü savunuyu, tek silahımız olan bedenlerimizin ateşlenmesi üzerinden yapıyor. Hedefimiz çok net ve açık. kararlılığımız herkes tarafından görülür durumda artık.

Sana yaşadıklarımı anlatmaya çalışacağım. Bunda ne kadar başarılı olacağımı bilemiyorum ama. Kendimi hiç bu kadar güçlü hissetmemiştim, hiç bu kadar kendimden emin, kafası açık... Parti, gerçekten de "o ne büyük bir sevda"! Hiçbir şey ondan önce, ondan ileri olamaz diye düşünüyorum. Tanıştığımdan bu yana, ona olan bağlılığım hep büyüdü ve ölümün üzerine tereddütsüz yürüme gücünü kazandırdı bana. Bu açıdan kendimi hep şanslı gördüm.

Sevgili yoldaş, direnişimiz daha şimdiden karşı-devrimin acizleşmesine yolaçtı bile. Kimi zaman tehditle, kimi zaman reform temelindeki liberal iyileştirme taktikleriyle, kafa karıştırmaya, gelişen kitle desteğinin önünü almaya çalışıyor, en azından toplumun geri kesimlerine dönük düşünüyor bunu. Tabii, sen de farkındasındır ki, bunların hepsi direnişimizin gücü karşısında hükümsüzdür. Bu soyut bir iddia da değil. Toplumun aydınlanmış ama bir o kadar ürkek/edilgen kesimini oluşturan sanatçı ve yazarların bile sanki kendine güveni geldi. Keza sendikalar öyle, kitle örgütleri yine öyle...

Sana bir gelişmeden bahsedeyim. Geçen gün Ankara Baro yönetiminden dört kişi geldi bizi görmeye. Baro yönetimini övdükten sonra, sözde, insanlığa hizmet için geldiklerini ve "bu işten vazgeçmemiz gerek"tiğini söylediler. Yürüttüğümüz tartışmalardan sonra biz de onlara şu çağrıda bulunduk. "İnsanlığa katkınız olacaksa, hareket noktanız F tiplerinin kapatılması olmalıdır" diye. Birbirimizi iyi anladığımızı söyledik. Gerçekten bir şeyler yapmak için samimi olanlarla-olmayanların daha belirgin olarak görüldüğü bir süreç bu. Birileri, tam bir tüccar kafasıyla hareket ederek pay toplamaya çalışıyorlar süreçten.

Diğer yandan aynı gün TTB'den bir grup doktor gelmişti. Onların Ölüm Orucu'nun kritik aşamadaki duruma ilişkin tutumları net. Müdahale edilmemesi gerektiği konusunda açık bir tutum almış bulunuyorlar. İnsanlık onuruna, meslek onuruna uygun davranmış oluyorlar.

Öte yandan, devrimci kimlik ve önderlik iddiasında olanların, gerçek konum ve

kimliklerini de açığa çıkaran bir süreç bu. Yani direnişimiz, birçok bakımdan eğitici ve öğretici bir işleve sahip.

Habip ve Ümit yoldaşlar... partimizin direnme geleneğinin en ileri temsilcisi oldular ve bu yüzdendir ki Ümit yoldaşın "saldıralım..." sözü, bizim mücadelemizin parolası olmalı. Savunma konumunun, bugünün Türkiye'sinde bir şeyleri değiştirmek için yeterli olmadığı daha net görülür oldu. Bu nedenden ki, SAG-ÖO direnişimizi saldırı ruhuyla ve net bir bilinç açıklığıyla başlattık. Direnişimizin gücü, tam da konumundan ve zaferi kazanacağımıza olan inançtan geliyor.

Siz dışarıdaki yoldaşların, dostlarımızın, direnişimize güç vermek temelinde, olanca gücünüzle çalıştığınızdan en küçük bir kuşku duymuyorum. Öte yandan komünistlerin kararlı ve tok duruşu, ideolojik-politik netliği, önderlik konumunda, yaşamda görülmesine yolaçıyor. Bu yanı sıra partimizin, süreçten politik kazanımla, daha da güçlenerek çıkacağından ise kuşku duymamak gerekiyor.

Sevgili yoldaş; duygu, düşünce yoğunluğu ve motivasyon yanı sıra bambaşka bir düzeydir yaşanan. Direnişin arındıran ve güçlendiren temiz havası sarmış tüm benliğimizi. Bu yanı sıra, zaferin politik olarak kazanılmasının ötesinde, çok ciddi kazanımlarla çıkacağımızı düşünüyorum bu süreçten. En azından kendi adıma bunu rahatlıkla söyleyebilirim. Bunun aynı zamanda, direnişin "içeride", "dışarıda" tüm bileşenleri için geçerli olduğunu düşünüyorum. 26 Eylül Ulucanlar direnişi ve sonrası kazanımların daha da ötesinde, daha da güçlendiren bir süreç bu. Bugüne kadarki kararlılığımızın daha da gelişmesi ve güçlenmesini anlatıyor bu nitelik gelişme.

"Artık tereddütsüz öleceğiz!" Hiçbir güç bizi parti ve devrim davasından koparmaya yetmeyecektir. "Biz hazırız, esnemektense kırılmayı tercih ediyoruz, bayrağımıza asla leke sürdürmeyeceğiz!..."

Öleceğiz, ama asla hücrelere girmeyeceğiz! Sevgili yoldaş, bu mektup, burada kelimelerle noktalanmış olsa da bizim sevgimiz ve birbirimize bağlılığımız hep sürecek. Bu yanı sıra bu mektup hiç bitmeyecek. Çünkü bizler, aynı ideal için yürekleri bir atan, aynı dava için tereddütsüzce ölümü kucaklayan Habip ve Ümit'in yoldaşlarıyız. Sevgimiz o yanı sıra sınırsız, noktasız...

Direnişimizin ve zaferimizin coşkusıyla kucaklıyor, kolektifin bir parçası olarak çarpan yüreğinden öpüyorum seni.

Hatice Yürekli/Ulucanlar Zindanı
(TKİP davası Ölüm Orucu direnişçisi)
Not: (...) boşluk olarak bırakılan yerler ,cezaevi idaresi tarafından okunmayacak şekilde çizilmiştir.

"Hep güneşe dönük yaşadın ve bunun gereklerini her zaman yerine getirdin. Dışarıda, içeride, işkencehanelerde..."

Ölüm Orucu'su Hatice Yürekli'ye

Merhaba yoldaş,

Ben aydınlık ve özgürlük delisiyim

varsın hainleri gizlesinler soğuk bir taş altında

Dürüst yaşadım ben, karşılığında

Yüzü doğan güneşe dönük öleceğim

Mektubuma Jose Marti'nin bu dizeleriyle başlamak istedim. Evet sen, dürüst yaşadın. Çünkü başından beri, ezilenlerin kurtuluşunun barbarlık düzeninin yerlebir edilmesiyle, bunun da örgütlü mücadeleyle mümkün olacağı bilinciyle hareket ettin. Bu bilinçle, her seferinde düşmanın en azgın saldırılarına yiğitçe direndin. Bu bilinçle, tasfiyecilerin, çeşitli bahaneleri kendine ilke edinmiş devrim kaçkınlarının yalpalayarak döküldüğü bir evrede, sen örgütün değerlerini, ideolojisini sahiplendin. Bu, öyle duygusallıktan gelen bir sahiplenme değildi. Bu ideolojinin gerçek anlamda bilince çıkarılmasıydı. Ümit yoldaşın dediği gibi, ideolojinin bilimsel sosyalizmle bütünleştirilmesi idi.

Bu satırları sana, SAG ve ÖO'daki diğer yoldaşlar ve siper yoldaşlara imrenme duygusuyla yazıyorum. Başlangıçta, ölüm orucuna başlaman, hele ki ilk grupta olman yüreğime bir acı saplamıştı. Ama şimdi senin yerinde olmamanın verdiği bir burukluk var. Hep güneşe dönük yaşadın ve bunun gereklerini her zaman yerine getirdin. Dışarıda, içeride, işkencehanelerde. Şimdi de partili olma onurunun en üst düzeyini yaşıyorsun. Seninle gurur duyuyorum, seni tanıdığım için kendimi şanslı sayıyorum.

Neye üzülüyorum biliyor musun? Kısa da olsa birlikte olduğumuz dönemi iyi değerlendiremedim. Bu içimde hep bir yara olarak kalacak. Yine de ayrılmadan birkaç hafta önce, birbirimizi anlamış ve bu haftaları iyi değerlendirmiş olmak, biraz olsun hafifletiyor bu yarayı. "Haydi bir şeyler okuyalım" dediğinde nasıl sıkıldım. Çünkü ben, tekil yaşamaya alışmışım. Çünkü kolektif yaşamının, paylaşmanın, bu paylaşımlarda ileriye çıkışlar yakalamanın tadının henüz farkında değildim. Birlikte aldığımız kırmızı sandalye ile beni otobüse bindirmen. İnatçı midye kabuklarını açmaya çalışmamız ve kahkahalarımız. Senin o güzel gülüşün. Konserinde, herşeyi burjuva demokrasisine indirgeyen konuşmasıyla Sadık Gürbüz'e kızmamız. Hasta olduğum halde, iştahımdan birşey kaybetmemem ve yaptığın çorbayı hiç itirazsız yemem, daha da istemem karşısında, senin hayret dolu bakışların. Sen sevdiğin için, mor rengin bende ki özel yeri. Çok sevdiğim bir kişinin söylediği gibi, "paylaşımın sınırı yoktur." Gerçekten de öyle. Önemli olan, yakalanan birlikteliğin dantel gibi işlenerek, paylaşımları bir üst boyuta sıçratmak.

Evet yoldaş, sosyalist cumhuriyetin başkenti olduğunda birlikte selamlayacağız İstanbul'u. Ve yaşanan bütün acıları, sosyalizm inşasında sevince dönüştüreceğiz. Sevince dönüştüreceğiz bütün yaşamı...

Seni, zafere olan sarsılmaz inancım ve özlemle kucaklıyorum.

Bir petro-kimya işçisi

Bütün şafakları adadığım Ayçe İdil'e...

Yaşananlardan öğrenememek...

Sevgili İdil;

Nöbetinizi devralanların nöbetini tutarken yazıyorum bu mektubu. Kuşkusuz sana yazdığım mektupların ilki değil bu mektup, ama yazdığım mektupların içinde en önemlisi diyebilirim. Çünkü dört yıl önce seninle-sizinle yaşadıklarımızın aynıı bugün yaşanıyor. Bugün seni-sizleri tekrardan yaşıyoruz. Aslında bu süreci sana nasıl anlatacağımı bilemiyorum. Yazdıkça sanırım kendimi daha iyi anlatırım. Ölüme yatan bedenler birer İdil, Aygün olma bilinciyle her biri patlamaya hazır birer bomba, mitralyöz olma kararlılığıyla dolular. İdil Can, sen kızmayı bilmediğin için kızacaksın diye yazmayacağım sana. Ama o su tanesi kadar berrak gözlerini kırpmadan bana baktığını görüyor ve o göz ifadelerinden anlıyorum ki, “yukarıda kullandığın ölüm kelimesi uymadı düzelt” diyorsun. Keşke yaşanan bunca erdemli şeyleri ifade ederken kelime fukaralığını yaşamasaydık. Ama ne yazık ki yaşıyoruz işte. Her isimlendirme bir öncekini olumsuzlaştırırsa da, bir türlü bilincimizin, yüreğimizin sesine uygun ifadeleri bulamıyoruz. Bu konudaki fukaralığımızı hoşgörüyü karşılayacağını biliyorum şafağın kızı.

Evet ölüm, hem de insanın bilinçle hücre hücre kendi bedenini tüketerek geldiği ölüm. Yani fiziken bir sonlayış. Ama bu sonlayışta yeniden doğuş ve sonsuzca yaşamı haketme vardır. Bir buğday tanesinin filiz verebilmesi için ölmesi gerekli olan evrensel gerçekliği gibi dersem, acaba denk düşen bir ifade biçimi olur mu?..

Onlarca beden yeni filizlere gebe, 12’ler olma bilinciyle namluya sürülmüş mermi gibi sabırsızlar. Düşman huzursuz, düşman fütursuz, söyleyeceği her kelimeyi geri alacağını bile bile kükrüyor. Ama nafiye...

Şafağın kızı Ayçe, bu dört yıl içinde o kadar çok şey değişti ki, herşeyi bu sınırlı olan nöbet saatinde sana yazmak biraz zor oluyor. Dünyada ve ülkemizde yaşananlar bir yana, şu anda hapishanelerde halaya durmuş her yürekten bahsetmem de mümkün değil, ama sana alanımızı biraz anlatabilirim. İkinci ekipte dahil olan bir siper yoldaşımızla toplam sayı 7 oldu. Koğuşumuzda üç can yan yana yatıyorlar. Kısaca özelliklerinden bahsedecek olursam, biri sabır çiçeği, biri dağların asi kızı, diğeri yüreği kar tanesinde direnç çiçeği. Türk ve Ermeni kardeşliği yanında dünya halklarını temsil etmenin gururu içindeler.

Panomuzun karanfilleri siz onikilerden oluşuyor. Dün yarattığınız geleneği bugün devralmış olmanın rahatlığıyla kızıl bayrakların altında zafere koşuyorlar. Ve bunlar dışında dünü unutmayıp, yüreğini yanlarına katmak isteyen, bu taşınan gururun büyüklüğünün farkında olanlar, önce insani sorumlulukları icabı, sonra devrimci görevlerini yerine getirmek için o kadar hassas davranıyorlar ki. Ama bütün bunların yanında gel gör ki, dünü bizzat yaşayan, bugün o yaşadıklarından öğrenmeyen o kadar çok insan varmış ki. Bunları gördükçe yüreğim acıyor.

İster kabul edelim ister etmeyelim genel bir doğrudur, her davranış bir sınıfı temsil eder ve devrimci insanların arasında ideolojik-politik farklılıklar olmasaydı, tek bir çatı altında her konuda birlikte hareket eder, birlikte dövüşürlerdi.

Gerçek şu ki, farklılıklarımıza tahammül etme kültürümüz yok. Ortak ideallerde birleşme, sahiplenme bir yana, hatta devrimci sorumluluktan da öte insani sorumluluklarımızı dahi doğal yaşamımızın parçası haline getiremeyeişimize üzülüyorum.

Özellikle böylesi tarihsel pratiklerin yaşandığı dönemlerde siper yoldaşlığının derin anlamıyla içimiz içimize sığmazken, dostlukların basitliklerden fırlatılıp atılmasını kabul etmek olası değil. Ancak böylesi anlarda herşey doruk noktasında yaşanır. Bir dostun içten bir bakışının, sıcakça bir el sıkışın, birlikte bir yudum su içip sohbet etmenin ne kadar anlamlı olduğunun farkına varmak zor olmasa gerek. Bütün bunlar her devrimci birey için sürecin farklı politik değerlendirmesinden bağımsız insani sorumlulukları arasında olmalı-olmalıydı.

Devrimci paylaşım, birleşme, dayanışma sloganlarımıza karşı yüzlerine alaylı gülümsemeler takabiliyorsa, herşeyi kendisiyle başlatıp kendisiyle bitiren anlayışın bir ürünüdür bu. Ne büyük bir illettir Türkiye devrimci hareketleri açısından değil mi? Gerçeklik bu işte, kendisi varsa işin içinde, herşey çok büyüktür. Kendisi yoksa herşey tu kakadır. Herşey bu kadar basit ortada işte.

Bazen düşünüyorum, acaba sizlerin yarattığı ‘96’dan ne öğrendik, Ulucanlar’da kurşunlara karşı kol kola halaya duran yüreklerden ne öğrendik? Bunları kendi kendime sormam acaba çok mu abes? Aslında konuşturan sürecin yakıcılığıdır. Şimdiden garantili olan zaferin halklarımıza kazandırdıklarıyla böbürlenmeden anlatıyorum bunları sana. Yüzlerce canın bedeninden koğuşlara yayılan aseton kokusudur bunları söyleten. Dünün tecrübelerinden çıkardığımız sonuçla bugün yaşamın bütün ayrıntılarını örgütlemeyi, dikkat etmeyi bile, “sakin olmayan, abartılı” bulan anlayışlara verilecek cevabım yoktur zaten. Şafağın kızı, ben seninle öğrenmişim bir yıldıza birlikte bakarken paylaşımı, seninle öğrendim birlikte bedenlerimiz acı çekmediği halde diğerimizin vicdan azabı çektiğini, şimdi de bunları sana yazma hakkımın olduğunu düşünerek yazdım.

Bir kez daha bedenlerin ateşlenmesiyle her yer alev alev ısınmaya başlandı ve gittikçe büyüyor. İdil, analarımız öyle militanlaştı ki “yüreğim kan ağlasa da bir tek gözyaşımı onlara göstermeyeceğim” diye yumruklarını sıkan analarımız her gün sokaklarda, meydanlarda. Bir kez daha ölüme yatmış onlarca direnişçinin eriyen bedenlerinin hükmüyle dünyayı yerinden oynatacağız. Size verdiğimiz sözlerin teminatıdır bu. Biz kazanacağız!

*“Elimizde acının kehribar tesbihi
ki kayıp durmakta parmaklarımızdan
Ey şair
yine bölük pörçük anlattın
yine eksik bıraktın bir şeyleri
gün devrilmekte ama sen
tutmamışsın acımızın çetelesini
sen sus artık, bize bundan sonrasını
dövüşen anlatsın”*

Pervin Kurtulmaz

Gebze Hapishanesi’nden TKP(ML) dava tutsağı

6 Aralık 2000

Sukûnetle zafere koşuyoruz!..

**Daima omuz omuza!
Daima yürek yüreğe!
Daima başımız yukarda!**

Sevgili yoldaşlar,

Artık size küçük mesaj-yazılar dışında pek bir şey gönderemeyeceğiz. Tabii bir de mektuplar... Doğrusu hepinize uzun bir mektup yazmayı planlamıştım. Ama o kadar mektup yazdıktan sonra yazık ki enerjimin tükendiğini gördüm. Bitirmem gereken iki özel yazıyı erken bitirirsem, yazmayı deneyeceğim yine de. Daha çok çalışma tarzına, yayının içeriğine ilişkin kafamdakileri dökme biçiminde düşünmüştüm. Bakalım...

Kazanacağımıza inancımız her gün pekişiyor. Bedeli ne olursa olsun hücreleri kapattıracak, bu saldırıyı da püskürteceğiz. Dışarıda oldukça anlamlı bir destek büyüterek sevincimizi de büyütüyor. Bunun bırakacağı ileri kazanımlar da olacak kuşkusuz. Asıl önemli olan da bu. O zaman ödeyeceğimiz bedellerin daha bir anlamı ve karşılığı olacaktır. Bunları derleyip toplamak elbette size, sizlere düşüyor.

Çok yoğun günler bekliyor sizleri. Yayın cephesinden yükünüze ortak olamayacağım için üzülüyorum. Keşke vakti zamanında gereğince destek olabilseydim, diyorum. Artık sizler başarmalısınız, başaracaksınız da! Buna inanıyorum. İyi bir iş bölümü ve hazırlıkla bir günlük gazete bile çıkartabilirsiniz, buna içtenlikle inanıyorum. Yeter ki bilincimizi kuşanalım, olanaklarımızı zorlayalım ve bunları en planlı ve verimli biçimde kullanabilelim.

Geçen hafta ...’ye bir mektup ve siir-tablo göndermişim. Alıp almadığını bilmiyorum, bildirirseniz sevinirim. Bir de çok geç olmadan bazı arkadaşlarla görüşmek istediğimi söylemişim. Biri için pek mümkün olmadığını öğrenmiş oldum. En azından ... yoldaşı görmek sevindirirdi bizi...

Yeni bir dönemin işaretleri bütün uçlarıyla açığa çıkmış bulunuyor. Oradan asılarak yepyeni bir çıkış yapabilmek, bu kirli kuşatmayı yarmak o kadar mümkün ki, dezavantajlarımız ne olursa olsun, yüklenmeliyiz sürece ve mutlaka başarmalıyız. Hakkını verdiğimiz her görev ve sorumlulukla yeni şafaklara çıkacağız. Buna bütün kalbimle inanıyorum.

Şimdi dışarıda sizlerin heyecanla sürdürdüğünüz çalışmaya, coşkuyla yerine getirdiğiniz görevlere ortak olmak; coşku ve sevincinizi paylaşmak vardı. Kuşkusuz ki bunu buradan da paylaşıyoruz. Ama kastettiğim bu değil. Kastettiğim, bir afişten, bir konuşmadan, bir mitingden dönerken görevinizi yapmış olmanın o tadına doyum olmaz mutluluğunu, o yoğunluğu yaşamaktır. Yoksa elbette biz de saflardayız, dahası en sıcak bir çarpışmanın içindeyiz. Ama sanki bu başka bir yoğunluk. Uykusu bile rahat ettirmiyor insanı.

Bizler, bütün direnişçiler, sukûnetle zafere koşuyoruz ve size, işçi ve emekçilere söz veriyoruz ki, sonunda biz kazanacağız!

Tüm çalışan dost ve yoldaşlarımızı sevgi ve hasretle kucaklıyoruz. Çalışmanızda başarılar diliyoruz.

Hoşcakalın!

**Resul Ayaz/Bartın
06 Aralık 2000/44. gün**

İktidar hapishanelerde ne yapmak ister?

Metnin başlığı tarafımızdan konulmuştur. Bir yapısalıcı olarak M. Foucault, iktidarın toplumsal yaşamın daha dar (micro) alanlarında nasıl kurulduğunu ve sürdürüldüğünü inceler. Hapishaneler, hastaneler (tumarhaneler), askerlik kurumu, aile vb., ona göre iktidar ilişkilerini en iyi yansıtan ve aynı zamanda toplumsal bir mekanizma tarafından sürekli olarak yeniden üretilen kurumlar olarak, iktidar hakkında tarihsel ve toplumsal bir laboratuvar işlevi görürler. Aşağıdaki parçayı güncel gelişmelerle yakından ilgisi olması nedeniyle yayınlıyoruz.

A. Aras

Demek ki fizik cezanın büyük seyirlik unsur olmaktan çıkması XIX. yüzyılın başında gerçekleşmiştir; bedene azap çektilmemekte, acının sahnelenmesi artık cezanın kapsamından çıkartılmaktadır. Azap kalmanın ortadan kalkması, 1830-1848 arasında tamamen yerleşik hale gelmiş olarak kabul edilebilir. (s. 16-17)

Bedene yönelik müdahale de XIX. yüzyılın ortasında tamamen çözülmüş değildir. Ceza kuşkusuz bir acı çekirme tekniği olarak artık eza üzerinde merkezileşmemektedir; esas nesnesi bir mala veya bir hakka yönelik hale gelmiştir. Fakat zorunlu çalışma veya hapis -tam bir özgürlükten mahkumiyet-gibi bir ceza, hiçbir zaman bizzat bedenini kendini hedefleyen ek bir ceza olmadan uygulanmamıştır: gıda tayinlaması, cinsel yoksunluk, dayak, hücre. Acaba bu, kapatmanın istenmeyen, ama kaçınılmayan sonucu mudur? Hapishane fiili durumda en açık düzenleri itibarıyla, her zaman belli bir fizik acıya yer vermiştir. XIX. yüzyılın ilk yarısında ceza sistemine sıklıkla yöneltelen eleştiri (hapishane yeteri kadar cezalandırmamaktadır: tutuklular daha az aç kalır, daha az üşürler, sonuç olarak fakirlerin veya işçilerin çoğunluğundan daha az yoksunluk çekerler), aslında hiçbir zaman yokedilemeyen bir postülayı işaret etmektedir: bir mahkumun diğer insanlardan daha fazla acı çekmesi adildir. Ceza ek bir fizik acıdan ayrılamamaktadır. Bedene ulaşamayan bir ceza nedir ki?

Demek ki modern ceza adaleti mekanizmalarının “azaba yönelik” bir dip tarafı varlığını sürdürmektedir -bu dip tarafa tamamen egemen olunamamıştır, ama bedene yönelik olmayan bir cezalandırma anlayışı tarafından giderek daha geniş ölçüde olmak üzere üstü örtülmektedir-. (s.19)

Fakat beden aynı zamanda siyasal bir alanın içine de doğrudan dalmış durumdadır; iktidar ilişkileri onun üzerinde doğrudan bir müdahale meydana getirmektedirler; onu kuşatmakta, damgalamakta, terbiye etmekte, ona azap çekirtmekte, onu işe koşmakta, törenlere zorlamakta, ondan işaretler talep etmektedir. Bedenin bu siyasi olarak kuşatılması karmaşık ve karşılıklı ilişkilere göre, onun ekonomik kullanımına bağlıdır; beden iktidar ve egemenlik ilişkileri tarafından kuşatılmasının nedeni büyük ölçüde, üretim gücü dengesinden kaynaklanmaktadır, fakat buna karşılık beden iştirak gücü olarak oluşması ancak,

onun bir tabiyet ilişkisi içine alınması halinde mümkündür (burada ihtiyaç aynı zamanda özenle düzenlenen, hesaplanan ve kullanılan siyasal bir araçtır); beden ancak hem üretken beden, hem tabi kılınmış beden olduğunda yararlı güç haline gelebilmektedir. Bu tabi kılma durumu yalnızca ya şiddet ya da ideoloji araçlarıyla elde edilebilmektedir; doğrudan ve fiziki de olabilir, güce karşı güç kullanılabilir, maddi unsurlara yönelebilir ama bu yüzden şiddete yönelik olmayabilir; hesaplanmış, düzenlenmiş, teknik olarak düşünülmüş olabilir; ince olabilir ve ne silaha, ne de teröre başvurulabilir. Ama yine de fizik düzlemde kalabilir. (s.31)

Genel olarak cezaların ve hapishanenin bir beden siyasal teknolojisinin içinde yer almasını bana tarihten çok şimdiki zaman öğretmiştir. Şu son yıllar esnasında, dünyanın hemen her yerinde hapishane ayaklanmaları meydana gelmiştir. Bunların hedefleri, parolaları, cereyan ediş tarzları kesinlikle paradoksal bir yana sahip olmuşlardır. Bunlar, geçmiş bir yüzyıldan daha fazla gerilere giden koskoca bir fizik yoksunluğa karşı olan ayaklanmalardır; soğuğa karşı, boğulmaya ve üstüste yığılmaya karşı, sıvası dökük duvarlara karşı, açlığa karşı, dayığa karşı. Ama bunlar aynı zamanda model hapishanelere, sakinleştiricilere, tecrite, tıbbi veya eğitsel hizmete de karşı olmuşlardır. Bunlar amaçları yalnızca maddi olan ayaklanmalar mıdır? Aslında bütün bu hareketlerde sözkonusu olan, tıpkı hapishanenin XIX. yüzyılın başından beri ürettiği şu sayılamayacak kadar çok söylevde de sözkonusu olduğu gibi, beden ve maddi nesnelerdi. Bu söylevleri ve bu isyanları, bu anıları ve bu sövgüleri taşımış olan şey tamamen şu küçük, şu önemsiz maddiliklerdi. İsteyen burada yalnızca körlemesine talepler görebilir veya yabancı stratejilerden kuşkulabilir. Sözkonusu olan kesinlikle bedenler düzeyinde, bizzat hapishanenin bedenine karşı olan bir isyandı. Gündemdeki konu hapishanenin aşırı kaba veya aşırı arındırılmış, aşırı ilkel veya aşırı gelişkin çerçevesi değildi; iktidarın aleti ve vektörü olması ölçüsünde, onun maddiliği idi; “ruh” teknolojisinin -eğitimcilerin, psikologların ve psikiyatriların-, onun araçlarından birinden ibaret olması gibi iyi bir nedenden ötürü ne örtmeyi, ne de telafi etmeyi başaramadığı iktidarın beden üzerindeki şu teknolojisinin tamamıydı. (s.36-37)

(Hapishanenin Doğuşu, Michel Foucault, İnce Yayıncılık)

Duvar filmi, Ulucanlar katliamı ve Ölüm Orucu direnişi...

“Bu filmde anlatılanlar yaşananların yeniden hatırlanmasıdır.”

Bu cümle Yılmaz Güney’in filmle ilgili düşüncesini özetliyor ve bu filmi neden çektiğini anlatıyor bize. Duvar filmi çekileli 15 yıldan fazla oldu. İnsan belleğinin canlı tutulmasına yapılan bu vurgu, bugün daha bir önem taşıyor. Çünkü artık belleğimizi daha çabuk yitiriyoruz. Son birkaç yılda iğrençlik, çürümüşlük ve vahşet boyutuyla, dünya tarihine geçecek olaylar yaşadık. Çürümüşlük o boyutta ki, geri bilinçli insanlar bile artık “bu kadar da olmaz” diyerek tepki gösteriyorlar.

Fakat kapitalist devlet birkaç yıl içinde bu çirkefliklerini gündemden düşürebildi. Bu aslında devletin başarısı değil, biz toplumsal muhalefetin başarısızlığıydı. Kuşkusuz bu birkaç yılda önemli eylemler de yaşadık. Fakat hesap sorma bilinci sürekli olmadığı noktada, bu eylemler iktidarı sadece kısmen sıkıştırabilirdi.

Eroin ticareti, kara para dolaşımı, gizli operasyonlar, banka hortumlamalar, devlet terörü ve cezaevlerine yönelik saldırılar Susurluk’tan önce de yaşanıyordu. Ancak, vahşet, sömürü ve çürümeye karşı sesimizi yeterince yükseltmediğimiz için, yeni katliam haberleriyle uyandık. ‘96 yılında tüm dünyanın gözleri önünde 12 devrimcinin ölümünden sorumlu olan devlet, ‘99 yılının sonbaharında insanlık tarihinde eşi görülmemiş bir vahşet daha gerçekleştirdi. Ulucanlar Cezaevi’nde makinalılarıyla, köpüklü suyuyla, kalaslarıyla “umuda” saldırdı. Devrimci tutsaklar tarihe geçen bu vahşete tarihe geçen bir destansı direnişle cevap verdiler. Özgürlüğün nasıl elde edileceğinin yolunu gösterdiler.

Duvar, onlarca yıl önce aynı cezaevinde sübyan koğuşunda yaşanan vahşetin, acımasızlığın ve bunun karşısındaki isyanın öyküsünü anlatıyor. Geçen onlarca yılda faşizm vahşetini artırarak sürdürdü. Piç Cafer’in yerini Piç Osman aldı. Tutsaklara yalan söyleyen, aldatan gaddar müdürün yerini başkaları... Zorbalığın baş mimarı sermaye iktidarı egemenliğini sürdürüyor, yalnızca isimler değişiyor.

Filmde marşlar ve türküler söyleyip spor yapan, sanki dışarıdaymış gibi yaşayan devrimci tutsaklar, o zaman da umudu ve özgürlüğü temsil ediyorlardı, bugün de...

Film bazı eleştirmenlerden, “şiddet sahnelerine çok yer verilmiş”, “gerçeklik abartılmış”, “çok sivri bir dili var”, “bu kadar da iğrençlik gerçekleştirmemiştir”, “toplumcu sanatın sert yaklaşımı var” vb. eleştiriler aldı. Yılmaz Güney’in sanatsal anlayışı vesile edilerek toplumcu-gerçekçi sanat belli yanlışları olumsuzlandı. Bu eleştirilere cevap vermek başlı başına bir yazı konusu, fakat yine de birkaç cümleyle bazı şeyleri yerli yerine oturtmak gerekiyor.

Filmde gösterilenleri “abartı” olarak niteleyen baylar ve bayanlar, bunların hepsi gerçektir. Ve bugün bu gerçekler vahşet tablolarıyla yüzümüze bir tokat gibi çarpıyor. Ulucanlar’da civil sopalarla işkence yapıp, testerele tutsakların boyunları kesilmedi mi? Ardından Burdur’da yaralı bayan tutsaklara florasan lambalarla tecavüz edilmedi mi? Dozerlerle saldırılıp, tutsakların kolları koparılmadı mı? Bunlara ne diyeceksiniz?

İnsanca yaşamın ideolojiler üstü olduğunu söylemek yalnızca bir aldatmacadır. Bu, burjuva demokratlarının en sık kullandığı söylemdir. Hiçbir sanat eseri yoktur ki, ideolojiler üstü bir “insanca yaşam” sunabilsin. Estetik, gerçekliğin sanat diliyle özümseme ve yansıtılabilmesi ise eğer, bu sosyalist sanatın işidir. Nasıl geleceğin dünyası işçi sınıfı öncülüğünde kurulacaksa, geleceğin sanatına da işçi sınıfı ideolojisi yol gösterecektir.

Kapitalizm her zayıf noktaya bir duvar örmek istiyor. Ve fazla dirençle karşılaşmadığında bunu gerçekleştiriyor. Şimdilerde önüne en acil görev olarak, devrimci tutsakların karşısına bembeyaz bir duvar örmeyi koymuş durumda. Ve bu kez sermaye devletinin, her türlü aldatmaca ve oyunlara başvuran ciddi bir hazırlığı var. Ancak devrimci tutsaklar bu oyunu bozma: için ateşi çoktan yaktılar. Ölüm Orucu Direnişi’yle insanlığı, tüm ezilenleri ölüm hücrelerine karşı çıkmaya çağırıyorlar. Yine iki dünya karşı karşıya: Karanlığın temsilcisi sermaye ve ışığın temsilcisi emek!

Alacağımız tavır ya da tavırsızlıkla, bu iki dünyadan hangisinin yanında yer alacağımızı belirleyeceğiz. Ya giderek bir böceğe dönüşeceğiz, birisi üzerimize basıp sizi ezecek. Ya da umut edip her adımda biraz daha insanlaşacaksınız. Hiçbir şey durağan olmadığı gibi insanlaşma süreci de durağan olmayıp, engeller aşıldıkça devam edecek bir süreçtir. Bugün göze alamadığınız bir tutum, yarın karşınıza daha büyük bir engel koyacaktır. Cesaret hiçbir zaman kahramanlık ve tam başarı gerektirmez. Cüret eder ve yaparsınız. Başarı ya da başarısızlık sonraki bir süreçtir. Özgürlük, aldığı her darbeye yılmadan yoluna devam edenlerin elindedir.

İşte bizi özgür kılacak olan, kapitalizme karşı savaşılan tüm emekçiler ve devrimci tutsaklarla birlikte hareket etme bilincidir.

Umut insanın kendisinde, kendi içine iyi bakabilende!

Bir Kızıl Bayrak okuru

Ümit Koşan'ın "Sessiz Ölüm" kitabı...

F tipi emperyalizmin bir saldırısıdır

K. Ferhat

Ümit Koşan'ın "Sessiz Ölüm" adını verdiği kitabı bir süre önce Belge Yayınları tarafından yayımlandı. Kitap "Tabutluklar, Beyin Yıkama ve Tecrit Hücreleri" alt başlığını taşıyor. Özellikle içinde bulunduğumuz dönemde yakıcılığını hissettiğimiz bir sorunu ortaya koyuyor.

Kitabın ayırdedici özelliği yalnızca hücre tipi cezaevi saldırısını ele alması değil, hücre tipi cezaevlerinin emperyalist ülkelerdeki uygulamasını işlemesidir. Elbette kitap tecridin ne olduğunu, hücrelerin şeklini, etkilerini ve amacını ifade ediyor. Fakat buna dair son süreçte çok şey yazılıp çizildiği için, bunun üzerinde durmayacağız.

Bu kısa ön açıklamadan sonra, kitabın ifade ettiği gerçekler üzerinden bazı saptamalar yapalım.

I.

Önce değişik kaynaklardan iki alıntı yapmak istiyoruz.

Birincisi; "Herkes kendi yerinde bir gözetmen tarafından cepheden görüldüğü bir hücreye iyice kapatılmıştır; fakat yan duvarlar bu kapatılmış kişilerin kader arkadaşlarıyla temas kurmalarını engellemektedirler. Görülmekte ama görememektedir; bir bilginin nesnesidir, ama asla bir iletişim öznesi olamamaktadır. Odasının, merkezi kulenin karşısına yerleştirilmiş olması, eksensel bir görünürlüğü dayatmaktadır; halka binanın bölünmesi, bu birbirlerinden iyice ayrılmış hücrelere yanlamasına bir görünmezlik getirmektedir. İşte bu durum düzenin güvencesi olmaktadır... Gardiyanın bakış açısına göre, kalabalığın yerine, sayılabilir ve denetlenabilir bir çoğulluk geçmiştir. Kapalı tutulanların bakış açısından ise kapalı kapılar ve bakışlar altındaki bir yalnızlık geçmiştir." (M. Foulcault, *Hapishanenin Doğuşu*, İmge Kitabevi)

Burada Jeremy Bentham'ın 1787'de tasarladığı Panopticon ya da denetim evi (Inception House) anlatılmaktadır.

İkinci alıntı: "Mahkum 'F tipi'nde yemeğini yalnız hücresinde yer, konuşacak kimsesi yoktur, görevlilere diklenerek bakamaz, çünkü göz önünde görevli yoktur, özel havalandırmasında 'başka koğuşun personeli'ne sesini duyuramaz. Bir bakıma, mekan, fiziksel çevre, yasaları koyar ve acımasızca uygular.

İktidarın uygulayıcıları yüzlerine özellikle gözlerine bakılmaması gereken gardiyanlar değildir artık, iktidarın uygulayıcısı kişilerden çok, mahkumun kapatıldığı, cezaevi aygıtıdır. Yasaları, mahkumun insan ilişkilerini sonlandıran fiziksel çevre uygulamaktadır." (Prof. Dr. Cem Kaptanoğlu, *Panopticon'dan F tipine tecrit*, *Arredamento Mimarlık dergisi*, Ağustos sayısı)

Farklı yerlerden yaptığımız bu alıntılar gösteriyor ki, "Panopticon", "F tipi", "ölü bölümler", "tabutluklar", vb., ne şekilde adlandırılırsa adlandırılırsın, aynı amaca hizmet etmektedir: Tecrit. 1787'den bu yana şekilleri, teknolojiden yararlanma düzeyleri farklılaşsa da, hedef aynıdır. Bentham'ın "zihnin zihin üzerinde, bugüne değin benzeri görülmedik bir güç elde etmesinin bir yolu" tanımlaması ile "tretman" ya da "ıslah"ı aynı şeyleri anlatmaktadır.

II.

Hücre tipi cezaevlerinin yaratıcıları ve ilk uygulayıcıları emperyalistlerdir. Ü. Koşan'ın kitabı bunu örnekleriyle ortaya koyuyor. Birkaç isim bu gerçekliğin anlaşılabilmesi için yeterli olacaktır: Dr. Edgar Schein, Profesör Jan Gross, Camera Silens...

"Dr. Schein kariyerini, 1950'li yıllarda Kore cezaevlerinde tutsaklar üzerinde, 'asker psikolog' olarak ABD donanmasında yapmış ve '50'li yılların sonunda burada edindiği deneyimleri ABD Hava Kuvvetleri ve CIA'nın araştırma projelerinde uygulamıştır... '60'lı yılların başlarında ise 'Beyin Yıkama Özel Varyantları' üzerine çalışmasını tamamladı ve Kennedy hükümetinin cezaevleriyle ilgili reform politikasına geliştirdiği 24 maddelik özel programıyla katkıda bulundu." "Tecrit ve hücre" uygulaması söz konusu olduğunda, Dr. Schein'in bu "24 maddelik özel programı"nın temel önemde bir yeri olduğunu hatırlatalım.

"Beyin yıkama araştırmalarının yürütüldüğü klinikler ve enstitüler ABD için nasıl bir anlam taşıyorsa, Camera Silens de, tecrit tekniklerinin geliştirildiği bir mekan olma özelliği taşıması anlamında Almanya için aynı önemdedir. Yürütülen deneyler sadece Almanya'daki tutsaklar açısından değil, aynı zamanda diğer ülkelerdeki politik tutsakların tutsaklık koşullarını da belirleyen bir öneme sahiptir. Çünkü Almanya,

geliştirdiği tecrit tekniklerini ihraç ederek, tecridin uluslararası boyutta kurumlaşmasına ABD kadar destek sunmuş ve sunmaktadır. Bölümün başında (Camera Silens ya da Özel Araştırma Bölümü 115) '60'lı yıllarda Prag'da 'Sosyal Tecridin Etkileri ve Duyumsal Algıların Sınırlandırılması' üzerine sayısız deneyler yürüten Profesör Jan Gross adında bir 'bilim' adamı bulunmaktaydı."

Tecrit Almanya'da daha çok RAF tutsakları üzerinde uygulanmıştır. Amerika'da ise Marion Tabutluğu kullanılmıştır. "Illinois eyaletinde inşa edilen Marion Yüksek Güvenlik Cezaevine ait tasarı, 1961 yılında yapılan Beyin Yıkama Konferansı'ndan çıkmıştır. 'Tutsakların direnişleri sonucunda Marion'un kapatılmasına karar verilmesine karşın' ... Marion Cezaevi bir model olarak kalmış ve diğer eyaletlerde inşa edilen cezaevlerinde, burada elde edilen deneylerden yararlanmıştır."

III.

Kitap dikkatle okunduğunda görülecektir ki, emperyalistlerin hücreleri yaşama geçirmesi süreci ile ülkemizde yaşananlar şaşırtıcı benzerlikler taşımaktadır. Birkaç örnek:

Alman devleti tecrit uygulamasının yasal temelini düzlemek amacıyla Anti-Terör Yasası'nı çıkarmıştır. Bu, "Dr. Schein'in Beyin Yıkama ve Tecrit Programı"nın daha da geliştirilmiş bir biçimidir. Aynı şekilde, Türkiye'de Terörle Mücadele Yasası'nın 16. Maddesi de tecridi öngörmektedir.

"... görevliler görüş esnasında göze çarpan her davranışı ve ifadeyi tutanağa geçirmekte ve bu bilgiler sonradan bilgisayarlara kaydedilmektedir. Toplanan bilgiler, tutsakta duygusal dalgalanmalar yaratmak amacıyla kullanılmaktadır."

F tiplerinde de yapılmak istenenlerden birinin görüşmelerin kaydedilmesi olduğu ifade edilmektedir.

"Tutsaklarla mektuplaşanlar yoğun baskılara maruz kalmış, haklarında 'terörist bir örgütü desteklemek'ten davalar açılmıştır."

Özellikle son süreçte cezaevi mektuplarının üzerinin çizilerek haberleşme özgürlüğü kaba bir tarzda engellenmektedir. Yıllardır cezaevleri ziyaretleri sonrası yaşanan gözaltılara ise bir süredir ziyarete gidenlerin terörle mücadele şubelerine çağırılması uygulaması eklenmiştir.

"... tutsakları savunan avukatların... evlerinde ve bürolarında aramalar yapılmış, savunma dosyalarına el konulmuş... örgüt üyesi oldukları... tutsakların avukatı seçmesi dahi birçok kere engellenmiş..."

F tipi cezaevlerinin "yasal" alt yapısını döşemeyi amaçlayan "Üçlü Protokol", avukatların elle aranmasını ve evraklarına el konulabilmesini öngörmektedir. Ayrıca yukarıda saydıklarımız, hiç de yabancıları olmadığımız uygulamalardır.

"... açlık grevlerinin RAF'ın bir eylemi olduğu... tutsakların zorla beslenmesi..."

Son günlerde "ölüm oruçlarını doktor müdahalesiyle önlemeye" ilişkin tartışmaları hatırlatmak yeterlidir.

Emperyalist ülkelerdeki devrimcilerin hücrelere karşı yürüttükleri mücadele yeterli başarıya ulaşamamıştır. Ülkemizde ise bu saldırıyı püskürtmenin olanakları kıyaslanamayacak denli fazladır. Bizdeki tutsak sayısı onlarınkiyle karşılaştırılamayacak denli fazladır. Onlar son derece sınırlı sayıda devrimci olarak bu mücadeleyi yürütmek durumunda kaldılar. Mücadelelerinin yeterli başarıya ulaşamamasının temel önemde sebeplerinden biri bu oldu. Kamuoyu desteği açısından son derece şanssızdılar. Yanısıra, Alman devrimcilerin açlık grevleri üzerinden anlatıldığı gibi, açlık grevleri genellikle ölüm sınırında bırakılabilmektedir.

Ülkemiz devrimcileri söz konusu olduğunda ise, dost düşman tarafından ölümüne kararlılıklarından kuşku duyabilmek mümkün değildir. "Öleceğiz, ama hücrelere girmeyeceğiz!" kararlılığı, hücre saldırısını püskürtmenin temel etkeni olacaktır.

Sözü 23 yılını tecritte geçiren Irmgard Möller'in tahliye olduğu gün söyledikleriyle bağlayalım: "Bu bizimle devlet arasında olan bir savaştı. Devlet, tüm olanaklarıyla yüklendiği halde devrimci kimliğimi yok edemedi, tüm uygulamaları, politik tutsakların sarsılmaz kimliğine çarptı ve başarısızlığa uğradı. Bu savaştı, devrimci kimliğimi koruyarak ben kazandım."

"Sessiz Ölüm, Tabutluklar, Beyin Yıkama ve Tecrit Hücreleri"

Belge Yayınları, İnsan Hakları Dizisi

Hücre karşıtı faaliyetlerimiz...

Hücreleri yıkacağız!

Doğanın kanunu gereği, çürüyen herşey yok olmaya mahkumdur. Bu çürümüş sistem de çoktan miadını doldurmuş durumda. Saldırı programlarıyla işçi ve emekçilere açlık, yoksulluk, işsizlik, geleceksizlik, kısaca dipsiz bir sefalet dayatılıyor. Amaçları; çürüyen ve kokuşmaya başlayan düzenlerinin ömrünü uzatmak; kanlı iktidarlarını terörle ayakta tutmaya çalışmak. Bunu sağlamak için toplumun tüm ezilen kesimlerine vahşice saldırıyorlar. Daha rahat saldırabilmek için de toplumun öncü kesimini baskıyla, şiddetle, katliamla yoketmek, sindirip teslim almak istiyor.

Türkiye gibi devrim toprağı bir ülkede, tek başına fiziki şiddet ve katliamlarla amaçlarına ulaşamadıklarını biliyoruz. Devrimci mücadele bu kanlı düzen hüküm sürdükçe tasfiye edilemiyor. Bunu faşist rejim özellikle son 30 yıllık pratiğinden biliyor. Ancak, devrimci öncüyü teslim aldığına, toplumun kolay kolay kendisini toparlayamadığını da biliyor. '80 sonrası süreç, bu bakımdan sistem açısından bir deneyimdir. Bu nedenle katliamlarla kitlelere gözdağı verirken, asıl hedef devrimci tutsakların yalnızlaştırılması, kişiliksizleştirilmesi ve teslim alınmasıdır. F tipi cezaevleriyle (hücreler) amaçlanmak istenen de budur.

Nasıl ki devletin deneyimleri varsa, Türkiye devrimci hareketinin de zindan politikalarını boşa çıkaran, zindanları parçalayan bir pratiği var. Bugüne kadarki saldırıları devrimci tutsaklar kendileri püskürttüler. Ama bugün saldırıların kapsamı çok daha geniş olduğu, saldırılarla işçi sınıfı ve emekçiler hedeflendiği, öncü şahsında onlar teslim alınmak istendiği için, hücre tipi cezaevlerine karşı tüm kesimlerin harekete geçmesi gerekiyor. Çünkü, devrimci tutsakların hücrelere kapatılması demek, yaşamımızın da hücreleştirilmesi demektir.

Devrimci tutsaklar hücrelere girmeme noktasında fazlasıyla netler. Bu saldırıyı püskürtmek için bugüne kadar bedeller ödedikleri gibi, bundan sonra da bedel ödemeye hazırlar. Ölecekler ama hücrelere girmeyecekler. Devrimci tutsakların bu kararlılığı dışarıda da gösterildiği takdirde, daha şimdiden kazanılmış olan zaferimizde ödenecek bedeller o kadar ağır olmayacaktır.

Bizler, partili komünist işçiler olarak, bu bakış açısıyla, hücre saldırısına karşı bulunduğumuz bölgede gücümüz ve olanaklarımız dahilinde faaliyet yürütüyoruz. Partimizin, hücre saldırısına karşı genel planda yükselen sesine, biz de işçi-emekçi semtlerinden ses olmaya, devrimci tutsakların sesini ve taleplerini taşımaya çabalıyoruz. İşçilerin ve emekçilerin yoğun olduğu semtlerde, kullandıkları güzergahlarda sürekli pratik faaliyet yürütüyoruz. Yoğun polis kuşatmasına rağmen, en merkezi noktalarda faaliyetimizi gerçekleştiriyoruz.

Kimi mahallelerde yaptığımız afişlerimizle insanları etkilediğimizi ve harekete geçirdiğimizi söyleyebiliriz. Özellikle genç işçilere moral ve motivasyon sağlayan afişlerimiz, onları hücre karşıtı muhalefetin bir parçası haline getirerek,

sürece özellikle pratik faaliyet alanında daha aktif ve daha bilinçli katılmalarında rol oynamıştır. Burada illegal olarak hiçbir partinin hücre karşıtı afiş, bildiri ve pul çalışması yapmaması, ayrıca belirtilmesi gereken bir noktadır.

Hücrelere karşı faaliyetimiz yazdan bu yana sürüyor. Bu faaliyetimizle, emekçilerin gündemine hücre saldırısını soktuğumuzu, F tipiyle ne amaçlandığını, ulaştığımız işçi ve emekçilere anlattığımızı inanıyoruz. Kuşkusuz bölgemizde daha güçlü bir muhalefet örgütleyebiliriz. Ancak güç ve olanaklarımız, bazı eksiklerimiz gözönüne alındığında, olan olması gerekenin en iyisiydi diyebiliriz. Parti materyallerini düzenli ve sürekli biçimde işçi ve emekçilere ulaştırarak, hücre saldırısını gündeme soktuk. İnsanlarla birebir ilişkileri güçlendirerek, bir adım daha ileri atmalarını sağladık.

Partimizin materyallerini düzenli olarak ulaştırabildiğimiz mahalleler; Pendik Kurtköy hattı ağırlıklı olmak üzere, Aydos, Sülüntepe, Kurtköy Yolu, Kurtköy Sanayi, Kartal-Yakacık, Kurfalı,

Esentepe, Gülsuyu, E-5 Güzergahı, 1 Mayıs, Sarıgazi, Kadıköy, Söğütluçeşme'dir. Ayrıca 1. Boğaz Köprüsü yolu üzerindeki bir köprü ayağına büyük boy, "Ölümü Yeneceğiz! – TKİP"; yine E-5 karayolu üzerinde büyükçe bir duvara, "Ölümü Yendik, Hücreleri Yıkacağız! – TKİP" yazılamaları yapıldı.

Tabii ki bu faaliyetlerimiz boyunca düşman da boş durmuyordu. Ellerin binlerce devrimcinin kanı olan bu faşist cellatlar; yaptıklarını kazıyarak, kazıyamadıklarını da boyayarak tahammülsüzlüklerini ve öfkelerini kusuyorlardı. Ancak şunu çok iyi bilmeliler ki, hiçbir güç Partimizin sesini işçilere ve emekçilere ulaştırmamıza, politikalarımızı açıklamaya ve saldırıları teşhir etmeye engel olamayacaktır. Faaliyetimiz daha da yoğunlaşarak devam edecektir. Çalışmalarımızı daha büyük bir hırsla ve daha büyük bir kararlılıkla sürdüreceğiz.

*Anadolu Yakası'ndan
Partili komünist işçiler/İstanbul*

Umudunu söndürme, bu çığlığa kulak ver!

Zindanlardaki devrimci tutsaklar 20 Ekim 2000'de başlattıkları süresiz açlık grevini, 19 Kasım'dan itibaren ölüm orucuna çevirdiler. Ölümsüzleşmeye doğru adım adım ilerliyorlar. Ölüm oruçlarının ellinci günlerini geride bırakıyorlar!

Hiçbir baskı, ikiyüzlülük, sahtekarlık devrimcilerin çelikten iradesinde sarsıntı yaratamayacaktır. Özgür, eşit, ve kardeşçe bir dünya için yola çıkanları hiçbir kahpelik engelleyemeyecektir. Sömürsüz ve aydınlık bir dünya için savaşırları, hiçbir gerici güç ve baskı teslim alamaz.

Dün haklı ve onurlu bir savaşı yürütenler tutsak düştüler, zindanlara atıldılar! Devlet hapse atmayı yeterli görmüyor. Şimdi de hücrelere koyup devrim umutlarını bitirmeyi, tek tek öldürmeyi amaçlıyor. Devrimciler hiçbir zaman teslim olmadılar, ezilenlerin sosyalizm umudunu söndürmeye kimsenin gücü yetmez!

Bu bir vicdani duyarlılık meselesi değil, sınıf davası ve gelecek kavgası sorunudur. Bu düzen değişmediği sürece hiçbir gerici güç bizi yolumuzdan alıkoyamayacaktır. Devrim davasını kanımızla canımızla yükselteceğiz. Dost da düşman da bunu bir kez daha görecek.

Sen bu kavgada var mısın, yok musun? Sen insanlığını ve kişiliğini ayaklar altına alanlara karşı mücadelede var mısın, yok musun? Ya bataklıkta çürümeye devam edersin, ya da mücadele edenlere, senin bağrından çıkan onurlu insanlara, devrimcilere sahip çıkarsın, onların yoldaşı olursun! Kavgalarına güç katarsın!

Bu düzenin değişmesini istiyorsan, önce mücadele edenlere sahip çıkmak zorundasın. Devrim ve kurtuluş umudunu en zor şartlarda bile yaşatan devrim savaşçılarına destek vermek zorundasın. Devrim davasını boğmak isteyen düşmanlarına karşı sen de mücadele etmek zorundasın.

ZİNDANLARDAKİ DİRENİŞÇİLERİN SANA SON SÖZÜ ŞUDUR:

İçerde bir tek tutsağımızı dahi sağ olarak hücrelere sokamayacaklar. Öleceğiz ama mücadeleden, devrimden vazgeçmeyeceğiz. Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz.

Bu cesareti tanı, bu çığlığa güç ver!

Ölümü yenenleri kimse yenemez!

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

Yaşasın SAG ve ÖO Direnişimiz!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

UMUDUNU SÖNDÜRTME, BU ÇIĞLIĞA KULAK VER!

Hücrelerde yaşamak!..

Sistem aslında bizi dört tarafımızdan kuşatmış da haberimiz yok. Yani insanların zincirlerinin farkına varabilmesi için hareket etmesi lazım. Bizler ise, bize çizilen bir yaşamın dışına çıkmadığımız, aslında bunu da pek fazla istemediğimiz için, bunun farkında değiliz. Demokrasicilik oyununun oynandığı bir ülkede, demokratik bir ortamda özgürce yaşadığımız sanısıyla kendimizi kandırıp duruyoruz. Zira herkes istediğini söyleyebilir, okuyabilir, seçip seçilebilir denir, ama biz kendi celladımızı seçme dışında hiçbir şey yapamayız. Nasıl yapalım ki? 90 milyon asgari ücretle nereleri gezebilir, çocuğumuzu nereye kadar okutabilir, hangi seçim kampanyasını örgütleyip kazanabiliriz?

Evet birileri bize gitme demez ama, günümüzün 8-10-12 saatini fabrikalarda kameralar altında bir makinenin başında geçirdikten sonra, kalan vaktimizde de ancak ömrümüzü doldurmaktayız. Yani bizim özgürlüğümüz paramız kadardır. Ve gerçek yaşamda bize çizilen hücre de aldığımız maaşla doğru orantılıdır. Böyle bir yaşama bir insan ne kadar dayanabilir. Bir işçi, emekçi insan var mıdır ki, baskının sömürünün olmadığı bir dünyada yaşamak istemesin? Evet, hepimiz bunu isteriz içten içe, bu istemle yanıp tutuşuruz, ama bir türlü dile getiremeyiz.

Kuşkusuz bunu dile getirenler yok değil. Tam tersine, böyle bir yaşam için hayatları pahasına düşüncelerini dile getirenler var. Kim mi bunlar? Bugün bunlar devletin bize “terörist” diye yutturmaya çalıştıklarından başkaları değil.

Devlet onları işkencelerle, katliamlarla, on yıllarca cezalar vererek “demokratik” bir şekilde teslim almaya çalıştı, olmadı. Şimdi 8 m²’lik, tek kişilik tecrit hücrelerine sokarak bunu yapmaya çalışıyor. ‘80 darbesiyle işçi ve emekçileri günbegün hücrelere koyduğu gibi, Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur ve Bergama’da her tür iğrençliği yaptığı gibi, şimdi de bunu gerçekleştirmeye çalışıyor. Biliyor ki, bunu başardığında milyonlarca işçi ve emekçinin içinde bir kor gibi taşıdığı, ama çoğunun farkına varmadığı sınıfsal kurtuluşları olan sosyalizm ideali uzun bir süre alevlenemeyecek. Bunu gerçekleştirdiğinde, hiçbir engelle karşılaşmadan özelleştirmeleri, nükleer santralleri, siyanürle altın aramaları, sefalet ücretlerini daha da aşağı çekmeyi, esnek üretimi, kazanılan hakların gaspını çok daha rahat yapacağını biliyor.

Kısaca, bugün devrimci tutsaklara dayatılan 8 m²’lik hücrelerden biraz daha büyük olan biz dışarıdakilerin hücresi daha da küçülecektir.

Peki bunu başarabilirler mi? Biz dışarıdaki büyük çoğunluk, ‘80’den sonra ideallerimize, haklarımıza sahip çıkmadığımız için bizi hücrelere soktular. Ama gerçekte onurumuz, gözümüzün nuru, davamızın önderleri devrimcileri ne ‘80’de, ne de ‘80’den sonra hücrelere sokamadılar. Bundan sonra da sokamayacaklar. Onlar her defasında bedeli kendileri ödediler.

Peki bugün de böyle mi olmalı? Bu bezirgan saltanatı sistemde bir hayvan kadar değer görmeyen bizler ne zamana kadar bu saldırılara, bu katliamlara, bu can bedeli mücadelelere tarafsız kalmaya, daha doğrusu suça ortak olmaya devam edeceğiz. Akşam yatağa uzandığımızda gerçekten gönül rahatlığıyla uyuyabiliyor, işten eve döndüğümüzde eşimize ve çocuğumuza suç işlememiş bir insanın sevecenliği ile sarılabiliyor muyuz?

Evet, şimdi sınıf kinimizi kuşanmanın zamanıdır. Çocuklarımızın geleceği için yaşamın hücreleşmesine izin vermeyelim.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur, teslim alınamaz!

Devrim ve sosyalizm idealimiz hücrelere sığmaz!

D. Cemre

Ateş hiç sönmeyecek!..

Karanlıklarla boğulmak isteniyorlardı. Zaman yoktu, bir an önce parçalanmalıydı karanlıklar. Ve başladılar birer mum gibi yanmaya, karanlıkları aydınlatmaya. Yakılmıştı artık mumlar, tutuşturulmuştu geceler ve zafere kilitlenmişti bilinçler, bu ölüm maratonunda. Karanlıklar parçalanarak, zafer kazanılacaktı.

Dört yıl önceydi. Televizyon ekranlarındaki anlık bir görüntüyle ürpermişti yüreğim... Demir kapının mazgalından çıkan el zafer işareti yapıyor, direngenliği işliyordu bilinçlere. O an ne hissetmiş, ne yaşamışım, bilemiyorum. Ama şunu biliyorum ki, benim için herşey, o ellere dokunabilmek ve kapının ardındaki o yüzleri görebilmek isteğiyle başlamıştı. Yola çıkmış, yürümeye başlamışım. Yürürken, ne zaman bir mum yakılsa karanlıkta, eriyen bedenler gelir aklıma ve mumu söndürürdüm erimemeleri için. Ne olursa olsun onlar yaşamalı diyordum. Yanan ateşi düşünmüyordum hiç!..

Dört yıl sonra onların arasında buldum kendimi. Artık o ellere dokunabiliyor, kapının ardındaki o yüzleri görebiliyordum. Ama onlar yine karanlıklara boğulmak isteniyorlar. Ve şimdi ben de onlarla birlikte yanıyorum, karanlıkları aydınlatmak için. Bugün 34. gün. 34 gündür eriyor bedenlerimiz. Ama ateşimiz de her gün biraz daha büyüyor. Zafere hergün biraz daha yakınlaşıyoruz.

Ve artık ne olursa olsun yaşamalıyız demiyor, mumları söndürmüyorum. Çünkü biliyorum ki, aydınlıkta kalabilmek için mumların yakılması, ateşin yanması gerek.

Ve ateş hiç sönmeyecek!..

E. Turan/Ümraniye Hapishanesi

Tek kurtuluş yolu mücadeleyi yükseltmek!

Biz metal sektöründe çalışan işçileriz. Bilindiği gibi sermaye tarafından metal işçilerine dönük birçok saldırı yapılmaktadır. Taşeronlaştırma, asgari ücret, fazla mesai ve iş güvencesinin gaspedilmesi bugün en güncel saldırılardır.

Bulunduğumuz fabrikada 300 işçi çalışmaktadır. 90 kadar işçi Türk Metal Sendikası’nda örgütlü, geri kalanlar ise taşeron olarak çalıştırılmaktadır. Taşeron işçiler asgari ücretle işe alınmaktadır. 3-4 ay boyunca günde 15 saat ve hafta sonları da sürekli mesailere bırakılmaktadır. Mesai zorunlu olmadığı halde işten atılma korkusu ve alınan asgari ücret, bu zor yaşam koşullarında mesaileri zorunlu hale getirmektedir. Yaşanan tüm bu sorunlar karşısında sendikanın hiç sesi çıkmamakta ve buna seyirci kalmaktadır. Kârdan başka hiçbir şey düşünmeyen patronun yalakaları işçilere, “kimsenin gözünün yaşına bakılmayacak, kendinizi düşünmüyorsanız çocuklarımızı düşünün” gibi tehditler savurarak, işçileri köle gibi çalışmaya zorlamaktadırlar.

Bu sorunlar karşısında tek kurtuluş yolu mücadeleyi yükseltmek ve birlikte hareket ederek örgütlü bir güç olarak patronun karşısına dikilmektir. Haklarımızı almanın başka hiçbir yolu yoktur.

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Topkapı bölgesinden metal işçileri

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/ANKARA
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyunal İşhanı No: 61 **NİĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık **Yurt içi** **5 000 000 TL** **Yurt dışı** **200 DM**
1 Yıllık **Yurt içi** **10 000 000 TL** **Yurt dışı** **400 DM**

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

*Ankara'nın göbeğinde
resmi ve sivil faşist terör
devrimci direnişle
püskürtüldü!*